

► Revolta al Tibet

Roda el món // Pàgina 19

El 10 de març els tibetans van celebrar l'aniversari de la seva revolta frustrada de 1959. La proximitat de les Olimpíades els va donar l'oportunitat de fer visible la seva situació.

► L'acadèmia: servei social

Què es cou // Pàgina 22

A partir d'ara l'estudi rigorós i exhaustiu de la vulneració dels drets socials compta amb una nova eina a la ciutat de Terrassa i a tot el Vallès Occidental: l'Observatori dels Drets Socials.

► Torna el cinema polonès

Expressions // Pàgina 24

Andrzej Wajda ha estat la figura totèmica del cinema polonès de les darreres dècades. El seus treballs esdevenen un al·legat contra la violència i els excessos ideològics i es fan des de l'escepticisme.

directa

setmanari de comunicació

núm. 87 // 2 d'abril de 2008

www.setmanaridirecta.info

1,5 euros

El nou protocol d'armes dels Mossos permet les defenses elèctriques i els esprais

» Així està el pati // Pàgina 12

EL 'KUBOTAN' I LES 'TÀSSER' S'HAN PROHIBIT

Toe

» Així està el pati // Pàgina 11

18.000 manifestants contra la MAT a Girona

La plataforma No a la Mat va convocar el 30 de març una manifestació a Girona en contra de la línia de Molt Alta Tensió. Un dels assistents va confirmar que era una de les manifestacions més nombroses de les que es recordaven a Girona.

La DIRECTA ha pogut parlar amb alguns dels protagonistes de la jornada, com Xavier Llorente, portaveu de la plataforma, que assegura que "aquesta crítica va dirigida a tots els partits que estan formant part del govern". També entrevistem Viqui Peña, l'actriu catalana que es va encarregar de llegir el manifest, Jean Jacques Planes, vicepresident del col·lectiu Non a la THT i Cristina Bas, membre d'Avismat, una associació de veïns i veïnes en defensa del territori.

» Així està el pati // Pàgina 17

Els jutjats tarragonins ja han citat una vintena d'inculpades per avortar

» Així està el pati // Pàgina 17

El jutge embarga els cotxes i els sous dels acusats per la crema de fotos del rei

El jutge Fernando Grande-Marlaska ha ordenat l'embargament de tres cotxes i ha iniciat la intervenció de dues nòmines salarials. El procediment és excepcional i fins ara només es feia

en casos de delictes econòmics. L'Audiència Nacional espanyola exigeix 5.000 euros a cadascun dels setze processats abans d'anar a judici. La data de la vista oral encara no ha estat fixada.

Albert Garcia

L'abocament, amagat sota l'asfalt, és fruit d'un pla urbanístic

» Així està el pati // Pàgina 9

Cada dia es llencen 600.000 litres d'aigua de mina a les clavegueres del costat de la seu d'Agbar a la Diagonal

Albert Garcia

Mentrestant, al Club de Polo el rec continua malgrat la sequera

Editorial

A Barcelona, la participació canta

Els barris, que abans comptaven amb unes eines fortes de reivindicació com les associacions veïnals, avui dia es troben amb dificultats per fer front a la destrucció del patrimoni i defensar el dret a l'espai públic i a l'habitatge. Primer els partits polítics autoanomenats d'esquerra es van infiltrar a les AAVV o ho van intentar i avui —quan ja administren els pressupostos públics— les capgiren per apagar focs, conflictes i lluites veïnals. El seu objectiu és desmantellar els moviments potencialment perillosos per mantenir-se als despatxos municipals. A Barcelona, alguns dels conflictes veïnals més importants s'han originat arran de les operacions urbanístiques que destrueixen el patrimoni i el teixit social, enderroquen fabriques i habitatges i foragiten el veïnat obrer. Tot plegat, amant amb falses campanyes de *participació ciutadana*, uns processos dels quals es podria dir allò de *sentència escrita* abans de començar cap dinàmica oberta a la població, un veritable frau. I davant d'això, l'oposició al model de ciutat es diversifica en un clima de desmobilització generalitzada i de manca d'identitat als barris, la defensa dels quals es fa més difícil. És per això que aquestes lluites veïnals també troben la necessitat de coordinar-se i d'obrir espais per defensar-se dels cops del poder i els seus plans parcials, especials, etc. Aquest esforç no és fàcil i menys en un moment tan atomitzat i en què —malgrat la multiplicitat i la diversitat de col·lectius i associacions veïnals— no hi ha una coordinació efectiva, cosa que seria desitjable i que implica sumar experiències i empenta. Per això alegra que hi hagi sinergies favorables a fer pinya contra la gran bèstia que amaga tota operació urbanística i que aquesta no compti amb l'acceptació i la participació de les persones afectades.

Pensem, doncs existim

Vides plastificades

✉ **Gemma Garcia**
/directa@setmanaridirecta.info/

Construccions de plàstic i textures plastificades. Juguines de plàstic sobre catifes de gespa artificial. A la vorera, contenidors fets de plàstic per reciclar altes dosis d'envasos, de plàstic. Intrusió d'aparadors desbordats de rètols plastificats, assetjament de dones i homes de plàstic. Supermercats, reialme del plàstic, vessament d'envasos. Aparellament, quan no tríos, quan no quartets de pomes enclaustrades en safates de plàstic, embolicades amb film, de plàstic. Cintes que corren amb bosses i bosses de plàstic. Cosmètica per escolpir amb i de plàstic i ofertes per vendre el teu cos a la cirurgia plàstica.

Ja fa 101 anys que ens movem en l'era del plàstic. Un material amb qualitats úniques, capaç de barrejar-se, escalfar-se i posterior-

ment moldejar-se. 1.700 milions de bosses anuals d'aquest material a Catalunya, al voltant de 18.000 tones d'escombraries d'un producte derivat del petroli, no biodegradable, altament tòxic. Cada una, fins a 450 anys per desintegrar-se.

Unes 150.000 tones de plàstic desemboquen cada any al mar afectant la fauna

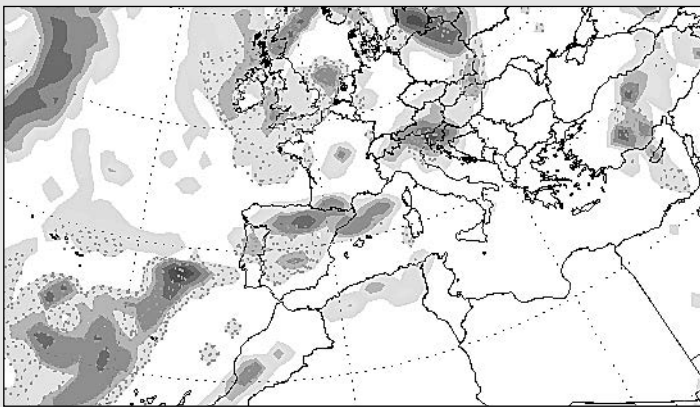
Gran part de la factura del plàstic se la cobra el mar, unes 150.000 tones d'aquest material hi desemboquen cada any, cobrant-se la vida de mamífers aquàtics i aus marines. Hem convertit el mar en una gran *sopa de plàstic*.

Però ara ja es parla de la bossa de midó de patata com a substituta de la de plàstic. Només faltaria que una bossa provoqués l'enricament dels aliments, en consonància amb l'efecte dels biocombustibles.

De fet, no hi haurà bosses de patata que valguin si no construïm una esclatxa dins l'era de l'usar i llençar, del mal ús, de l'ús compulsiu, del malbaratament, dins l'era del plàstic. Si no deixem de perdre'ns i confondre'ns, escalfar-nos i deixar-nos moldejar en un paisatge plastificat.

Ressaca de plàstics pels carrers, brises i vents estenent plàstics entre arbres pelats, una munió de bosses arrossegant la gent. Més construccions de plàstic i encara més textures plastificades.

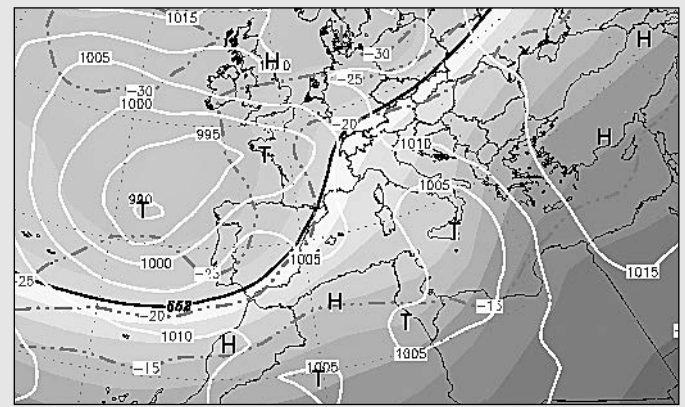
Tant de bo fossin actituds plastificades les que s'ofeguessin al mar i poguéssim deslliurar-nos, més aviat, de l'era d'usar i llençar. **GD**

Els ruixats i les tempestes es faran més habituals a partir del dilluns 6 d'abril.

Inestabilització

Fins el cap de setmana predominarà l'ambient assolellat i les temperatures suaus. Serà una pausa després de les pluges d'entre 30 i 50 litres de dilluns passat. També van caure nevades importants que han donat al Pirineu l'aspecte més nevad de tota la temporada hivernal. A partir del dilluns 6 d'abril les tempestes afectaran les comarques del nord, amb una inestabilització que anirà a més durant tota la setmana.

Les baixes pressions ens tornaran a afectar durant el dimecres 9 i el dijous 10 d'abril.

Com s'ha fet?

Avui, que estem batent records en el tancament —potser a causa a la primavera, que la sang altera— volem fer esment d'una notícia d'última hora. Un dels mossos que va amenaçar el fotògraf Albert Garcia —coordinador de fotografia de la DIRECTA— ha estat citat el 8 d'abril com a imputat per declarar als jutjats per aquestes amenaces. I és que “després de tants encontres us han tornat les tornes...”.

També volem denunciar que avui, 1 d'abril, fa cinc anys que van detenir i torturar en Jordi Vilaseca, *el Jove de Torà*, durant la primera operació sota legislació antiterrorista dels Mossos d'Esquadra, ordenada per l'Audiència Nacional i on hi van participar agents de la Brigada d'Informació de la policia espanyola. Els i les agents que el van torturar continuen impunes.

Qui som

REDACCIÓ: De dalt a baix: Lluç Salellas • Impressions: Laia Alsina • Així està el pati: Jesús Rodríguez i Pau Cortina • Roda el món: Guillem Sánchez • Observatori dels mitjans: Enric Borràs i Abelló • Què es cou: Gemma Garcia i Jordi Panyella • Expressions: Roger Palà i Estel Barbé Serra • La graella: Xavi Camós • La Indirecta: Sergi Picazo

FOTOGRAFIA: Albert Garcia i Berta Alarcó
IL·LUSTRACIÓ: Jordi Borràs
COMPAGINACIÓ: Roger Costa
CORRECCIÓ: Col·lectiu de correcció i edició A batzegades
PUBLICITAT: Tània Miró
DISTRIBUCIÓ: Xavi Camós
SUBSCRIPCIONS I ADMINISTRACIÓ: Jesús Hita

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDÀ: bergueda@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terresdeponent@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: granollers@setmanaridirecta.info

El racó il·lustrat

Sr. Plàstiko

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits ADSL
Dipòsit Legal: GI-1528-2005
c/Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902
L'Hospitalet de Llobregat
www.setmanaridirecta.info
directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de Directa:
redaccio@setmanaridirecta.info
fotografiadirecta@gmail.com
il·lustraciadirecta@gmail.com
disseny@setmanaridirecta.info
subscripcio@setmanaridirecta.info
distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info

AQUEST NÚMERO S'ENVIA A IMPREMTA EL DIA 1

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

- Reconeixement.** Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.
- No comercial.** No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
- Sense obres derivades.** No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra.

- Algunes d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o altre limitació reconeguda per llei no queda afectat per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NoDerivs-NonCommercial. Per a veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

» El dossier *A Barcelona la participació canta* (<http://straddle3.net/participacio>), que es va presentar l'octubre passat al Forat de la Vergonya, analitza diversos processos participatius en projecte urbanístics. També inclou un "Manual de defensa contra els processos participatius de l'administració" i una recepta amb els "11 ingredients preferits per a cuinar un sabrosa paella participativa" _

BARCELONA // AVIAT S'INAUGURARÀ EL PUNT D'INFORMACIÓ DE BARRIS EN LLUITA

Un espai de reflexió sobre la ciutat

☞ Luis Ramos

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Aquest abril s'inaugura el Punt d'Informació de Barris en Lluita, un espai de difusió dels conflictes urbanístics en forma d'arxiu on els col·lectius podran treballar i comptar amb recursos, documentació i informació a la seva disposició. Aviat obrirà les portes prop de la plaça Sant Cugat al barri de Santa Caterina, a Ciutat Vella. Aquesta és una de les iniciatives que es va proposar a la jornada de debat de barris en Lluita que es va celebrar el 20 d'octubre passat al Forat de la Vergonya.

Durant els últims anys, a les ciutats i a les zones rurals ha proliferat la creació de plataformes o col·lectius veïnals que, al marge de les associacions de veïns i veïnes, denuncien i s'oposen a les polítiques especulatives de les diferents administracions. Sorgeixen de conflictes locals, del rebuig davant de projectes imposats pels ajuntaments amb el suport de les grans immobiliàries, constructores i entitats financeres. El ventall de col·lectius és molt ampli i no tots se centren en temes urbanístics,

però coincideixen, d'una manera o d'una altra, en la defensa del territori i en l'afecció per la vida de barri. Tenen en comú el funcionament assembleari i la no integració a partits polítics. La seva perdurabilitat en el temps varia molt, ja que la majoria de vegades s'origenen per l'oposició a projectes concrets. Per tant, dependrà de cap on derivi el conflicte i de si s'assoleixen o no els objectius pels quals la gent es va ajuntar i organitzar.

A les ciutats i a les zones rurals han sorgit col·lectius que s'oposen a les polítiques especulatives

Aquesta immediata perjudica la incidència de les plataformes en temes més globals i les diferència de les associacions de veïns i veïnes (AAVV), a les quals sovint acusen de facilitar els plans especulatius de

l'ajuntament. Les plataformes veïnals autogestionen les seves lluites i es fan sentir mitjançant la mobilització al carrer i les manifestacions.

Plataforma contra l'especulació

L'any 2002 diferents col·lectius de l'àrea metropolitana de Barcelona van crear la Plataforma Veïnal Contra l'Especulació (PVCE) amb l'objectiu de coordinar les lluites dels barris i anar més enllà de ser l'oposició als projectes especulatius. Va suposar un salt qualitatiu i es van plantejar propostes per tal d'incidir en la mena de model de ciutat que volem viure. Ho expressaven així: "La participació veïnal ha de jugar un paper clau davant les reformes urbanes, ja que impulsen alternatives basades en el desig col·lectiu i generen estratègies de representació vinculades a la realitat social. Una participació real amb capacitat de debat, decisió i seguiment de les reformes permetria acabar amb les possibles operacions d'especulació. Des de la PVCE defensem i exigim un model de ciutat que no es basi en conceptes utilitaristes, econòmics i especulatius, sinó que es

fonamenti en els principis de justícia social, equitat i respecte als veïnats i en el dret de poder decidir com volem que sigui el nostre entorn més immediat".

La PVCE va arribar a comptar amb més de 30 col·lectius que, de manera descentralitzada, van potenciar el suport mutu i la solidaritat entre barris. D'aquesta manera es va aconseguir enderro-

"La participació veïnal ha de jugar un paper clau davant les reformes urbanes"

car el mur del Forat de la Vergonya, es van convocar manifestacions cada mes als plens de l'Ajuntament de Barcelona, de Sants, de Badalona i del Raval, es van programar casolades al pregó de les Festes de la Mercè, es van editar postals sobre els diferents conflictes, etc. Malgrat l'èxit de les convocatòries,

aquesta coordinadora es va anar difuminant i, poc a poc, els diferents col·lectius van tornar a centrar la seva activitat als seus barris.

Barris en lluita

No és fins l'any 2007 que sorgeix de nou la necessitat de potenciar més els vincles, una necessitat que culmina amb la jornada de *Barris en Lluita* del mes d'octubre, on trobem nous col·lectius i d'altres que ja treballaven amb els mateixos plantejaments que havia tingut la PVCE: crear eines d'ús col·lectiu, ajuntar-se activament, enfortir llaços i contactes entre barris, potenciar la participació directa. La trobada va servir per transmetre experiències i per plantejar estratègies i respostes unitàries davant els abusos especulatius. Un exemple d'això és l'oficina que s'inaugurarà d'aquí poc. També es va presentar el document *A Barcelona la participació canta*, que analitza diferents processos participatius i inclou un manual de defensa. Es va parlar d'organitzar tallers amb estudiants de dret per aprendre a defensar-se legalment dels PERIs, les situacions d'assetjament immobiliari, els desnonaments, etc. ☞

PLA CAUFEC (1)

Soterrament de 31 torres d'Alta Tensió a Esplugues de Llobregat
EMPRESA: CAUFEC SA (Cauval i Fecsa)
PROJECTE PRESENTAT: 1991
APROVAT: 2001
INICI OBRES: agost 2007
SUPERFÍCIE: 40 hectàrees
HABITANTS AFECTATS: 47.000 persones
PRESSUPOST: 1.130 milions de pesetes
BENEFICI NET: 100.600 milions de ptes
OPOSICIÓ VEÏNAL: Coord. d'AVV contra el Pla Caufec (1991). Dins la Plataforma Popular contra Pla Caufec (2004)

CALAIX DE LA VERGONYA (2)

Construcció d'un calaix de ciment de fins a dotze metres d'alçada per a sis vies de tren i dues de metro
EMPRESA: Acciona, OHL, Sacyr
PROJECTE PRESENTAT: 2000
APROVAT: 2005
INICI OBRES: 2006
SUPERFÍCIE: 800 metres de vies
OPOSICIÓ VEÏNAL: Plataforma pel Soterrament de les Vies i Contra el Pla de l'Estació (2003). Les AVV del barri també s'oposen al calaix

FOLCH I TORRES (3)

Urbanització del solar de les antigues piscines del Raval (PMU Folch i Torres, MPERI Raval)
EMPRESA: FOCIVESA (abans PROCIVESA)
INICI OBRES: 2003
SUPERFÍCIE: 3.172 m²
HABITANTS AFECTATS: 12.000 persones
PRESSUPOST TOTAL: 10.393.000 euros
OPOSICIÓ VEÏNAL: Col·lectiu El Solar per al Barri (2003)

EL FORAT DE LA VERGONYA (4)

Projecte d'urbanització del nou espai públic entre el carrer Sant pere Més Baix i el carrer Carders: Jardins Pou de la Figuera (MPERI)
EMPRESA: FOCIVESA
PROJECTE PRESENTAT: 1988
INICI OBRES: 1999
SUPERFÍCIE: 6.500 m²
HABITANTS AFECTATS: 4.308 persones
PRESSUPOST TOTAL: 1,89 milions d'euros
OPOSICIÓ VEÏNAL: Col·lectiu del Forat de la Vergonya (1999), AVV Casc Antic, Veïns en defensa de la Barcelona Vella. Del 2000 al 2006 el parc del Forat de la Vergonya va ser autogestionat directament pels seus veïns i veïnes

LA BARCELONETA (5)

Pla dels ascensors (MPERI any 1999, MPGM any 2007)
EMPRESA: FOCIVESA i Port 2000
PROJECTE PRESENTAT: 2006
APROVAT: maig 2007
SUPERFÍCIE: 123.277 m²
HABITANTS AFECTATS: 15.000 persones
PRESSUPOST TOTAL: El paguen els veïns i veïnes. 15.056 euros per cada vivenda de 30 m²
OPOSICIÓ VEÏNAL: Associació de Veïns La Ostia, Plataforma d'Afectats en Defensa de la Barceloneta i Miles de Viviendas

CAN RICART - PARC CENTRAL (6)

Projecte Parc central de Jean Nouvel (MPGM 22@ any 2000)
EMPRESA: 22@BCN SA i Associació de Propietaris del PERI Parc Central: Ricart Parc Central SL (Federico Ricart, Marques de Santa Isabel), Colonial i Servihabitat XXI SA
PROJECTE PRESENTAT: 2003
APROVAT: 2006
SUPERFÍCIE: 109.720 m²
HABITANTS AFECTATS: 220 famílies, 134 empreses i centenars d'artistes
OPOSICIÓ VEÏNAL: Plataforma Salvem Can Ricart (2004)

TRINITAT VELLA (7)

Remodelació cases baixes (PERI Sector Trinitat Vella - Madriguera)
EMPRESA: Vertix, Mas Vilanova
PROJECTE PRESENTAT: 1996
APROVAT: 2001
INICI OBRES: 2002
SUPERFÍCIE: 85.406 m²
HABITANTS AFECTATS: 30 famílies
PRESSUPOST TOTAL: 1,9 milions d'euros
OPOSICIÓ VEÏNAL: Comissió de afectats del PERI i Plataforma Vecinal de Trinitat Vella (2006)

LES CASES BARATES (8)

Pla de remodelació de les cases barates del Bon Pastor (MPGM)
EMPRESA: Patronat Municipal de l'Habitatge (Ajuntament de Barcelona)
PROJECTE APROVAT: 2003
INICI OBRES: 2004
SUPERFÍCIE: 131.975 m²
HABITANTS AFECTATS: 781 famílies
PRESSUPOST TOTAL: 9.300.000 euros
OPOSICIÓ VEÏNAL: Avis del Barri, Nets i Netes del Barri, Plataforma Veïnal de Bon Pastor

LA MINA (9)

Pla Especial de Reordenació i Millora del barri de La Mina (MPGM)
EMPRESA: Consorci del Barri de La Mina (Ajuntament de Sant Adrià, Ajuntament de Barcelona, Diputació de Barcelona i Generalitat de Catalunya), Dragados i Urbis
PROJECTE APROVAT: 2002
SUPERFÍCIE: 140.460 m²
HABITANTS AFECTATS: 13.000 persones
PRESSUPOST TOTAL: 173 milions d'euros
OPOSICIÓ VEÏNAL: Plataforma d'Entitats de la Mina

MPGM: Modificació del Pla General Metropolità - MPERI: Modificació del Pla Especial de Reforma Integral

Dades extretes del dossier 'A Barcelona la participació canta', d'octubre de 2007 (participacio@mail.moviments.net)

Roger Costa

Plataformes veïnals: una alternativa

✉ Roger Costa

/redaccio@setmanaridirecta.info/

En alguns barris l'associació de veïns ha perdut el caràcter reivindicatiu i això ha propiciat l'aparició de plataformes o col·lectius veïnals que

n'han recollit el testimoni. Aquests han protagonitzat les reivindicacions. Mentrestant, el paper de les associacions de veïns ha estat divers i sempre

tenint en compte les característiques pròpies de cada barri. Tot i això, es donen processos similars. Aquí tenim una mostra de la situació en set loca-

litzacions de l'àrea de Barcelona: la Barceloneta, la Mina, Bon Pastor, Trinitat Vella, el Raval, el Forat de la Vergonya i Esplugues de Llobregat.

Falta d'interès pels problemes reals al Raval

✉ Pablo Cagalello. Veí del barri del Raval.

La situació del Raval respecte a l'actuació de les AAVV és molt difusa. A primer cop d'ull són quasi imperceptibles i semblen limitar les activitats a unes poques cites obligades. Hi ha la Taula del Raval, desactivada arrel del presumpte *Cas Raval* (veure documental *De nens* de J. Jordà). La més coneguda és l'AAVV del Raval, que inclou associacions generalment dominades per comerciants tradicionals. Administra un volum important de subvencions i compta amb un local nou i una emissora de ràdio. Destaca la seva activitat immobiliària, a través de la cooperativa El Teu Barri, com la promoció de pisos de l'Illa Robador. Més recentment, ha aparegut la Fundació Tot Raval —formada per comerciants, associacions amb fins socials i ONG— que és afí a l'Ajuntament. Sembla que la seva funció és ser l'aparador modern de la gestió pública-privada de la vida social. En general, el panorama és desolador, tant per la falta de representativitat i d'interès en els problemes reals del barri com per l'actitud d'embutxacar-se subvencions a canvi de recolzar les actuacions del govern.

Privatització de l'Associació de Veïns de la Trinitat Vella

✉ Juan Espín, Plataforma Vecinal de Trinitat Vella.

La Plataforma Vecinal de Trinitat Vella neix després del desallotjament de Kan Mireia i està integrada per gent del Centre Social, afectades pels PERIs, comerciants, persones jubilades i immigrades. També s'hi troba gent indignada per la política de l'AVV que —vinculada als interessos de l'Ajuntament i del PSC— potencia la privatització dels parcs i dels equipaments, monopolitza la informació i desmobilitza el barri. La Plataforma es va presentar a les eleccions de l'AVV (març de 2007). El president, Luis Edo, va prohibir la candidatura perquè "estava fora de termini", una declaració sobre un fet gens real. Per evitar un referèndum dictatorial la Plataforma va impugnar les eleccions. Després de mesos de burocràcia legal va retirar la demanda. La junta de l'AVV —obrant amb mala fe— va aconseguir que la Plataforma hagués de pagar les despeses del seu advocat (5.128 euros). Seguidament va expulsar els socis que l'incomodaven i va canviar els estatuts. Ara ells decideixen qui és soci i fan assemblees només per als socis, que són els únics que poden votar. La Plataforma continua amb la seva tasca social i la denúncia pública d'aquest abús.

Resistint la domesticació al barri de la Mina

✉ José Francisco. Veí de la Mina.

Amb el reallotjament (1972) de les barraques del Camp de la Bota van arribar a la Mina un grup de persones que van crear l'AVV. Però les agrupacions socials que estan "normativitzades en la cotilla de les lleis" solen autodestruir-se o clonar-se en la mateixa direcció que els interessos del seu productor o promotor. Hi va haver una dècada de fruits palpables en l'oposició —en els seus espeternecs finals— a la dictadura franquista, que reivindicava el dret com persona a la dignitat de tenir una feina, un barri per conèixer i una casa on viure. Amb la democràcia, la majoria dels veïns amb responsabilitat en la lluita van emigrar cap al càrrec polític a l'administració municipal, autonòmica o sindical. L'AVV va quedar pitjor que morta, "momificada", arraulida en la golfa dels interessos del partit al poder per "ressuscitar" cada vegada que el veïnat s'organitzava des de la base en defensa dels seus drets: l'espai domesticat de la participació amb les sigles, el segell i un parell de submisos militants disposats a fer la feina bruta pel poder que els gratificava. Actualment a la Mina existeix l'AVV i la Plataforma de veïns i entitats, una situació que respon a una estratègia de complicació, sabent que —en un moment determinat (tal vegada ara molt proper pel tema del reallotjament als futurs pisos nous)— els que estiguin per la defensa dels drets de tots es veuran anul·lats pels nans infiltrats a l'Associació de veïns amb la consigna donada pel "partit". De l'experiència de la vida social se n'ha d'aprendre, crec.

Edu Bayer

Avinences i desavinences al Forat de la Vergonya

✉ Paco del Cuerpo. Veí del Forat de la Vergonya.

Al 1985 quasi totes les associacions estaven a favor del APERI del Sector Oriental de Ciutat Vella, amb el qual l'Ajuntament va justificar expropiacions il·legals, enderrocs massius i la introducció de la ciutat del turisme, l'oci i el negoci. Només s'hi van oposar els Veïns en Defensa de Ciutat Vella i alguns veïns a títol individual. L'any 1999 l'AVV del Casc Antic, amb el col·lectiu del Forat de la Vergonya i els veïns que sempre hi havien estat en contra i n'eren afectats directes, va començar a recolzar la lluita contra l'especulació al barri. Quan hi va haver canvis polítics a l'Ajuntament, amb el regidor Carles Martí al capdavant, l'AVV va tenir un paper més ambigu. Com l'any 2005, quan l'Ajuntament va presentar un procés participatiu on va quedar clara la seva falsedat. L'AVV no va prendre una posició clara en contra i sembla que va deixar de lluitar pel parc del Forat, que abans havia defensat. Actualment, la sensació és que s'ha apropiat en part del treball fet per altres col·lectius i ha menyspreat les seves lluites. Han tingut un paper més inocu, més d'apagar focs.

Albert Garcia

Els avis lluiten al Bon Pastor

✉ Plataforma Veinal del Bon Pastor.

L'AVV de Bon Pastor va jugar un paper clau en la promoció del Pla de Remodelació de l'Ajuntament i el Patronat. No ens estranya: els membres més actius de l'AVV pertanyen als partits que governen i molts han accedit a l'administració. El més conegut és Salvador Angosto (PSOE), que des de fa disset anys ocupa càrrecs a l'Ajuntament i que ha arribat a ser regidor interi del Districte, sense deixar mai l'AVV. El debat sobre l'enderroc de les cases barates va ser polaritzat per una junta de l'AVV que va exercir pressions sobre alguns membres fins a obligar-los a marxar. La junta va tancar inscripcions al moment de votar el Pla i va promoure un polèmic "referèndum", tot exercint fortes pressions sobre els habitants perquè votessin sí. Paquita Delgado (d'Iniciativa, el partit del que era aleshores president del Patronat, Eugeni Forradellas) va firmar l'aprovació del Pla, tot i que no era presidenta. Alguns membres de l'AVV van formar l'Associació Avis del Barri (AAB) en defensa de les cases barates, que va ser boicotejada i desprestigiada per l'AVV, al barri i als mitjans de comunicació. Finalment un jutge va atorgar als Avis el mateix dret de negociació que l'AVV, però el Pla ja estava firmat. Aquest garanteix el màxim de guanys al Patronat i a l'Ajuntament i permet recuperar el terreny de les cases barates amb els mínims costos, ja que preveu que els habitants renunciïn col·lectivament a les indemnitzacions que corresponen per llei als detentors dels contractes antics. Les entitats recolzen l'AVV per no perdre les subvencions. Per això l'AAB va tirar endavant tota sola la lluita contra el pla, criticat en privat per molta gent.

Albert Garcia

El PSC guanya terreny a les AAVV reivindicatives a Esplugues

✉ Pilar Lozano, veïna de Finestrelles (Esplugues).

La situació actual de les nou AAVV d'Esplugues és que gran part de les juntes directives estan controlades directament o indirectament pel partit que governa amb majoria absoluta des de 1983 (a dues d'elles els presidents tenen carnet de partit). El PSC s'ha esforçat a no deixar que cap entitat o associació tingui un caràcter veïnal o cultural ni pugui generar una crítica o una reivindicació que afecti la seva còmoda majoria al ple municipal. En un barri electoralment estratègic com Can Vidalet han gestat un "cop d'estat" silenciós. Un exemple clar el trobem en el cas del pla Caufec. Quan coneixen el projecte urbanístic, l'any 1991, totes les AAVV van crear una coordinadora per oposar-s'hi. Amb el pas dels anys algunes associacions s'han desmarcat dels processos judicials, s'han convertit en eines de propaganda del PSC i han obstaculitzat la mobilització veïnal. Però no tot està perdut: el barri obrer de Finestrelles s'ha convertit en el *llogaret d'irreductibles gals* del poble que ocupa Cal Suís i resisteix la prepotència urbanística.

Pere Albiach

La Barceloneta: el port i l'associacionisme

✉ Vecina Autònoma y Cabreada de la Barceloneta.

En el conflicte urbanístic de La Barceloneta l'AVV oficial juga un paper tan determinant com secundari. El paper determinant es deu al fet que és utilitzada per l'administració com a interlocutora vàlida i legítima per consensuar i aprovar el pla. En segon lloc, perquè n'ha fet una bona publicitat i una tasca important de desinformació. No obstant això, el seu paper és secundari a l'hora de defensar els interessos propis. L'AVV ha estat principalment la veu difusora dels interessos del port de Barcelona. Encara hi ha molts llocs de treball que depenen d'aquest ens. Poc abans de l'aprovació del pla, quan es va triar a dit l'actual presidenta de l'AVV, va entrar a la junta un personatge del port, que és el marit de la consellera de barri escollida pel PSC i militant del mateix partit. En aquest cas, ICV "passa" l'AVV de la Barceloneta al PSC, sense que se sàpiga si és perquè el PSC ho demana o per imposició del port. Els interessos del port s'evidencien amb l'"hotel Vela", però també van més enllà. Des del teixit associatiu, el port té més capacitat d'influir i esporuguir socialment que no pas des de la mera "concessió" de llocs de treball (suposadament de convocatòria pública). D'aquesta manera, la tasca caci-quista que exerceix el port s'amplia als comerços, l'hosteleria i d'altres àmbits, mitjançant una "política de favors". No només es tracta d'interessos econòmics, sinó de guanyar quotes de poder. De totes maneres, la propera entrada de l'AVV de l'Òstia a la FAVB podria canviar alguns d'aquests elements.

ENTREVISTA // ADOLF CASTANYOS, COFUNDADOR DE 'REPENSAR BARCELONA'

“Molta gent ha dit: ‘No em crec res’”

Adolf Castanyos és poeta i activista cultural. És coordinador del grup poètic Leon Felipe, cofundador de "Repensar Barcelona Recuperar la Ciutat" i vicepresident de l'Ateneu Enciclopèdic.

☞ Stefano Portelli
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Les AAVV van néixer en plena repressió franquista...

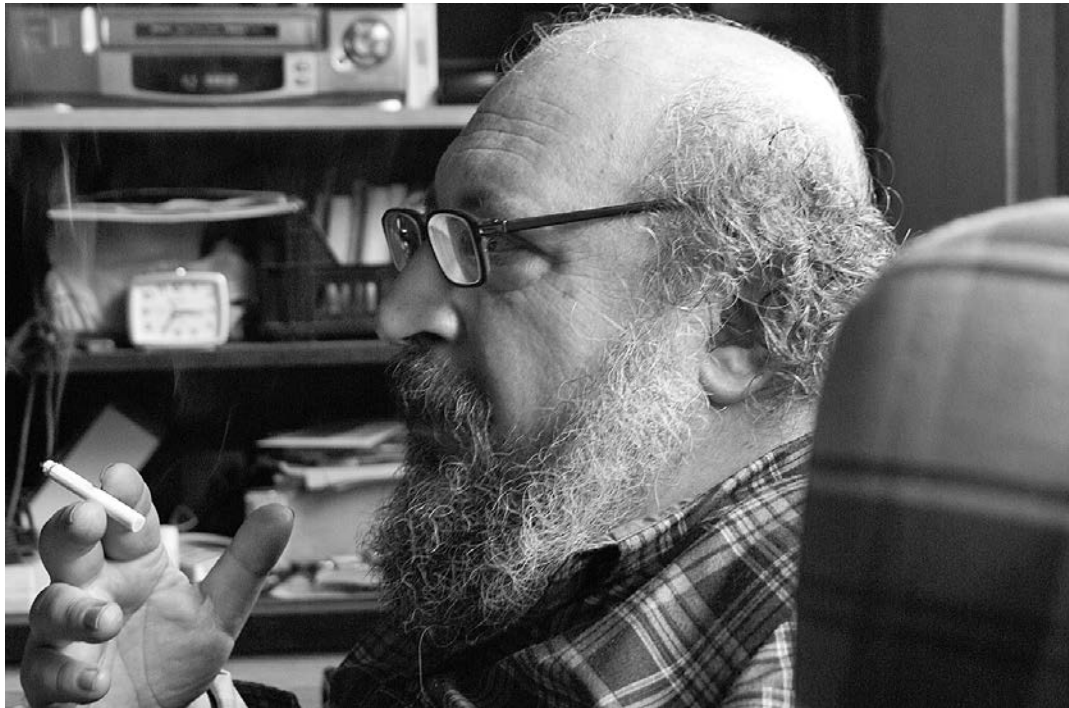
LA mi a vegades m'emprenya que es parli de repressió. No va ser repressió, va ser massacre. Quan Franco s'aixeca diu: "Si hace falta fusilaré media España". I aquí, a Barcelona —paradigma del que era un moviment obrer resistent—, des de l'any 1939 i fins el 1952, hi ha "saques", és a dir, camions de gent que es porta a afusellar al Camp de la Bota.

Tú de quin barri ets?

Jo vaig néixer a la Sagrada Família, un barri on, als anys 50, el proletariat estava vençut, però no derrotat antropològicament. Als anys 60 es comencen a construir els barris "d'al·luvió" per la immigració, que venia en unes condicions de misèria extrema. I és aquí on l'esquerra burgesa utilitzarà el seu vot per capitalitzar la memòria històrica.

Per què dius esquerra burgesa? Es tractava de partits clandestins...

La burgesia té moltes capes. Pensa que Francesc Cambó —l'home de l'alta burgesia catalana que va finançar la revolta franquista— va tenir dos homes de confiança pel seu testament: un era el tiet de Narcís Serra, el futur alcalde socialista, i l'altre era el pare de Rafael

Bert Alarcó

Ribó, que durant molts anys va ser el líder d'Iniciativa per Catalunya. El Partit Comunista sempre va tenir persones amb poder d'interlocució dins la burgesia. Quan el 1971 el rei i el Partit Comunista clandestí van entrar en contacte per preparar la democràcia, el rei va dir als comunistes que si volien ser legalitzats haurien de frenar tota possible idea de revolució. I justament en aquests barris més desestructurats, on van néixer les associacions veïnals més combatives i actives, on els capellans de base anaven a viure amb els barraquistes, és on els partits d'esquerres comencen a ocupar les presidències.

Però les associacions veïnals lluitaven en contra del franquisme i

dels projectes de la burgesia... per exemple, el Pla de la Ribera.

Sí, però pensa —també— que quan van condemnar a mort Puig Antich no hi va haver ni una sola associació veïnal que fes un manifest en contra. Gutiérrez Díaz, del PSUC, en nom de l'Assemblea de Catalunya, va dir: "Avui no toca". Després que hagin matat Puig Antich ocuparan totes les esglésies i faran totes les manifestacions, tot capitalitzant la revolta. Amb la distància que dona el temps, es veu clarament que volien aconseguir dues coses: avisar els militants que això d'atracar bancs i d'anar armats a les manifestacions s'havia acabat i avisar el franquisme que les morts també s'havien d'aturar.

Amb això, ja ens trobem als anys just abans que mori Franco?

Sí. Quan mor Franco els partits ordenen: "Tot ha de passar pel Parlament". Buiden les associacions veïnals i els col·legis professionals. Aquests moviments socials queden absolutament desguarnits. No els costarà gaire integrar —també— les restes del moviment obrer: sobretot en aquests barris més desestructurats, on la gent no té una història social arrelada a la ciutat com tenen als barris històrics. Aquí qual-sevol política amb nomenclatura d'esquerres es tradueix en: "D'aquests ens en podem refiar".

I els comunistes?

Els comunistes estan molt menys contaminats per la corrupció eco-

nòmica, però tenen uns "quadres de partit" molt grans, als quals han de donar llocs. Per tant, es comencen a integrar com a "tècnics" dins els ajuntaments. És per això que es donarà la paradoxa que la mateixa gent que durant els anys 70 va lluitar en contra del Pla de la Ribera avui està implicada en l'operació de Santa Caterina o en el 22@ o en l'exterminació del Raval. De què viu Iniciativa, que és un partit que no té prou vots per mantenir-se? T'ho diré ras i clar: viu dels sindicats, d'aquests curssets tècnics que CCOO dona als aturats. Això, a Catalunya, dona feina potser a dues o tres mil persones, que són els vells quadres de l'esquerra. Sovint, són dirigents veïnals que —com que depenen d'això per sobreviure— estan subordinats als partits i fan la tasca de desmantellar els moviments potencialment perillosos.

És per això que no poden anar en contra de l'Ajuntament...

El moviment veïnal ha estat controlat per l'Ajuntament. Avui dia les úniques respostes reals vénen de tota aquesta gent "assaltadora de camins": els okupes, els universitaris i la societat civil entesa des de la radicalitat. Aquí és on es veuen les contradiccions de Barcelona: perquè molta d'aquesta gent potser és filla de militants del PSUC, però potser té un avi o un pare que era anarquista. I aleshores aquest ha agafat l'infant de petit i li ha dit: "Mira, això dels teus pares és una merda". Aquí molta gent ha dit "no em crec res" i s'ha organitzat com ha pogut. Perquè han percebut que, en nom del "cada dia" polític dins del capitalisme, els anhelos socials queden absolutament subordinats. ☛

ENTREVISTA // JAUME ROSELL, MEMBRE D'UN DE NOU

“Els partits van raptar els moviments socials, les AAVV i la lluita sindical”

Jaume Rosell és membre d'Un de Nou, plataforma veïnal del barri barceloní de Torre Baró. Rosell ha conegut el moviment veïnal de Barcelona des dels seus inicis.

☞ Luis Ramos
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Com van començar les lluites veïnals?

Per necessitat, com totes. Als anys 50, amb la depressió econòmica i la guerra recent, la gent s'organitza com pot. Durant els 60 els capellans —Càritas i després les JOC— són els primers que es mouen pel barraquisme, a La Perona. No es lluitava per un semàfor, s'hi construïen barraques. Els andalusos i els extremenys vivien allà com les rates. Era una lluita social.

Quan s'organitzen els joves?

Als anys 60 no hi ha organització. Arriben idees com el trotskisme, el maoisme, els reformistes de Carri- llo... però això ve de fora. Els barris

generen centres socials on es reuneixen els joves, en espais subvencionats per Càritas. Com que falten escoles i hospitals, els pares creen l'Asociación Cabezas de Familia, protegida per Càritas. No es podia fer de cap altra manera, era un acte de caritat i no pas de solidaritat.

Com eren els centres socials?

Una barreja de centres excursionistes. A la muntanya podies parlar amb llibertat, al barri hi havia la brigada políticocial i no podien reunir-se més de tres persones. La poli entrava a escoltar i, segons el que veien, detenien algú o no.

Quan hi entren els partits?

Les universitats comencen a unir els barris, les fàbriques i els centres socials. Els partits comunistes veuen que es poden nodrir d'aquesta situació i hi introdueixen els seus quadres. Als barris ensenyen a tocar la guitarra, però en realitat fan proselitisme. Eren il·lustrats que, davant la massa necessitada, es van fer ràpidament amb el poder. Entren als centres socials, a Cabezas de

Família, i polititzen el que eren moviments socials obrers. En les lluites internes que hi va haver durant la clandestinitat es va definir què seria cada cosa i les AAVV també. Els càrrecs eren de partits, van crear burocràcia allà on abans no existia. Les lluites es van radicalitzar i molts joves es van sentir enganyats: allà on abans podies decidir, proposar una idea i discutir-la —allò era assembleari gairebé sense voler, com una acció directa—, ara havies d'explicar-ho al president. Durant la clandestinitat es van donar càrrecs a aquells que no van lluitar mai —Felipe González—, es van inventar CIU, els partits van raptar els moviments socials, les AAVV, la lluita sindical... i la gent se'n va.

Com s'organitzen fora de les AAVV?

Llavors apareix la CNT, que era molt desconeguda en aquell moment. La gent veu que la CNT no demana papers ni et diu què has de fer, més que participar a l'assemblea, sense caps. Hi ha una explosió cultural impressionant i els sindicats i les

arts prenen força. La gent comença a sentir que és ella mateixa, ingressa als ateneus i crea cooperatives i escoles al marge de les AAVV.

Què farà la “democràcia” amb aquesta explosió social?

Arriba la democràcia. El poder considera cultura la “chabacanería” i ja li va bé. Els moviments culturals pensaven que seria passatger, però no va ser així. Les AAVV i els centres cívics en són responsables. Durant trenta anys no canvien aquesta dinàmica. Quan torna Federica Montseny es reuneixen 500.000 persones a Montjuïc, una xifra impensable de reunir per cap partit. El poder ho veu com un perill i trenca les cooperatives, tot negant-les i subvencionant només allò que s'ubica dins el ventall parlamentari: PSOE, PCE o AVV. L'AVV és mantinguda per l'Estat, que li paga el telèfon, el local. Hi ha gent amb bona voluntat que cau en l'error de voler canviar-les, però tot està programat des d'Europa per donar subvencions. L'únic que pot fer el veí és

crear una altra associació. Les AAVV s'han quedat amb la Festa Major, coberta amb subvencions que són un engany: pago impostos, l'Estat em torna diners amb la subvenció i em diu com he de fer les coses. Sóc esclau tres vegades: quan pago, quan rebo i quan poso cadires. Mentrestant un tècnic cobra 8.000 euros. T'obliguen a aplaudir l'alcalde, ja que han de justificar la subvenció.

Què en queda d'aquells moviments socials?

Acaben amb Felipe González. El que tenim ara és conseqüència d'això: “chabacanería”, Justo Molinero, etc. Anomenen cultura a la distracció. No els interessa que la gent tingui criteri, és perillós. Així hem arribat on ens trobem ara. Morts els centres socials, els moviments juvenils, la CNT... queden les AAVV i els centres cívics, però aquí no hi pots fer res. Això ho hem d'“agrar” a Felipe González i al PSOE: van destrossar la cultura, van omplir els bars i van deixar les AAVV i els centres cívics com a autèntics mausoleus. ☛

Impressions

Raimundo Viejo Viñas. Professor de Teoria Política de la UPF

/opinio@setmanaridirecta.info/

Catalanisme i concepte de llibertat

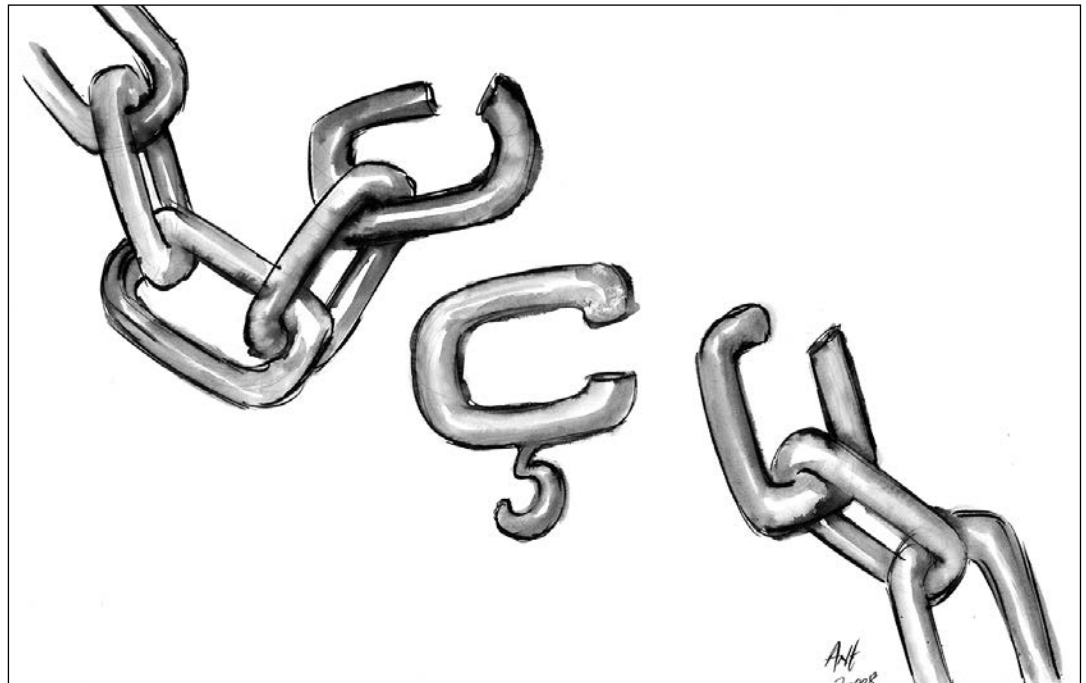
Al número 85 de la DIRECTA es va publicar un article de Gemma Cots i Oriol Junqueras sobre el vincle entre el concepte de llibertat i la qüestió nacional. Les autores apel·laven a dos grans clàssics de la teoria política vuitcentista com són Stuart Mill i Alexandre de Tocqueville per fer-los pivotar al voltant de la coneguda distinció d'Isaiah Berlin (inspirada, tot cal dir-lo, en un altre gran vuitcentista: Benjamí Constant) entre la llibertat negativa i la llibertat positiva.

Essent una línia argumental de gran interès i molt necessària per sobrepassar les limitacions teòriques amb què, en general, s'afronta la qüestió nacional, l'article potser resolvia de manera una mica còmoda el problema de fons; a la Berlin, si es vol, però de manera oposada. Això és, optant per una *llibertat positiva* com a

panacea de la resolució de problema nacional. Per tancar l'argument, un altre autor vuitcentista, Alexandre Cortada, era convocat amb la finalitat de traslladar al terreny d'allò històric concret les disquisicions normatives de la primera part de l'article.

El mèrit de l'article és important, sens dubte, ja que enquadra la qüestió nacional en el debat sobre la idea de llibertat. No obstant això, el desenvolupament del text ens deixa amb un sabor agredolç. En primer lloc, perquè no sembla apropiat abordar la qüestió nacional sobre les bases normatives vuitcentistes que poden oferir Stuart Mill o Tocqueville. Berlin avança poc, en aquest mateix sentit, ja que la seva és, clarament, una concepció que podria satisfer el catalanisme liberal i, per això mateix, limitaria el terreny de la llibertat al de qui la pugui pagar.

La cosa no millora, però, quan mirem cap a l'aposta per la llibertat positiva. Lluny d'entrar al moll de la qüestió, s'evita per remetre'ns a l'esperit fundacional d'un catalanisme que no pot trobar sinó la seva solució institucional en la mimesi del poder sobirà que ho ha provocat: l'Estat nacional. En efecte, el problema nacional no és només cosa de *tenir* un Estat nacional *propi*. És —abans que res i com han apuntat autores com Liah Greenfield o Margaret Canovan— una qüestió de dignitat. Per ser més concret, de la dignitat de naixença. Aquesta dignitat de la qual es veuen privats els qui neixen sota el sobirà espanyol per disposar d'una singularitat que no encaixa

Anthony Garner

amb el cànon nacional monista implícit en la idea d'Espanya. Néixer basc, gal·lec o català i pretendre continuar essent-ho pressuposa néixer amb una dignitat qüestionada per l'imperatiu de la *reductio ad unum* que pressuposa la unitat del sobirà espanyol.

La llibertat, però, no es realitza només en allò positiu. Tal com van ajudar a demostrar precisament alguns clàssics com els esmentats i altres, la llibertat positiva entesa com a llibertat del poder sobirà (així *el poble* en el catalanisme vuitcentista) és únicament la llibertat de l'ordre polític que aquest mateix poder institueix i, com a tal, avantsala de la instauració d'un mateix i únic comandament: el de l'Estat nacional. En l'Era Global que ens

ha tocat viure, però, això ni és institucionalment factible ni és normativament desitjable.

Primer, perquè avui la nació és *nació de la multitud* i no *poble* (la multitud ordenada que institueix el poder sobirà). Qualsevol fonamentació normativa que respongui a la qüestió nacional ha de començar per reconèixer la complexitat cultural de les societats contemporànies i, per això mateix, la impossibilitat de la resolució monista (una llengua, una cultura, un territori, etc.) de la producció institucional emancipadora.

Segon, perquè la definició de llibertat s'ha d'operar en el propi procés d'alliberament nacional, és a dir, no com un ideal positiu de la llibertat constitucional d'un

futur Estat nacional, sinó com a realització constituent de les pràctiques institucionals de la no-dominació o, si es prefereix, de la llibertat com a emancipació del propi poder sobirà. Només així la sobirania pot traslladar-se del dret de decidir sobre l'excepció (així, l'Estat espanyol, avui) al dret de decidir (així el catalanisme de la Catalunya, nació de la multitud).

Al cap i a la fi, del que es tracta —als nostres dies— és d'un canvi profund en la pròpia estructura de la sobirania. Un canvi que s'efectua entre el trànsit cap a la instauració d'un *imperium* global adequat al comandament capitalista i el vincle federal entre nacions de la multitud que es forja en la política del moviment.

Qualsevol fonamentació normativa que respongui a la qüestió nacional ha de començar per reconèixer la complexitat cultural de les societats contemporànies

Rolando Guerra. Membre de Comunicant (comunicant.info)

/opinio@setmanaridirecta.info/

Minories

Fa uns dies, passant per davant del televisor de la saleta, em vaig assabentar que la Generalitat, la Diputació de Tarragona i l'Ajuntament de Reus pagarien un incentiu de dos milions d'euros a la propietat d'una companyia de vols de baix cost. M'ho va explicar un periodista que posava cara de "mira quina notícia xupigui que et dono".

Dies més tard, des de la mateixa pantalleta, el conseller o el que sigui de la Generalitat em va comunicar tot cofoi que, després d'asseure's a la mateixa taula amb les tres principals operadores de telefonia mòbil amb el lloable objectiu d'assegurar la cobertura completa del territori català, els havia promès 130 instal·lacions de repetidors

noves de trinca. No sé si les havia informades, de passada, de l'existència a l'esmentat territori d'una llengua denominada justament catalana.

Són dos exemples entre molts d'un tarannà que alguns critiquen i que, en canvi, jo trobo exquisidament d'esquerra i democràtic.

Per una banda, salten a la vista els beneficis socials d'aquestes iniciatives: el senyor Raimon Sugranyes podrà anar a esmorzar a Istanbul per 30 euros i el seu amic Pep a un bordell a Amsterdam per 35 (visita al bordell no inclosa), mentre que en Joan Rocamora podrà comunicar a la seva esposa que està pujant amb el telecadira a la pista número 3 de la Molina, on

Què hi ha de més democràtic i il·lustrat que tractar amb respecte i atenció les minories més minories, com ara justament els empresaris i accionistes de multinacionals

acaba de perdre el barret del Barça... uns beneficis que compensen de llarg les tones de CO2 subvencionades que l'aviació de baix cost escamparà pel planeta des de Reus o el malbaratament de diversos trossos més de paisatge muntanyenc.

Però aquestes iniciatives, que són —val a dir— una part ínfima de la generositat que els nostres governants solen demostrar vers els fabricants d'automòbils, edificis, carreteres, i similars, demostren sobretot la profunda naturalesa esquerrana de la nostra entesa de progrés. Què hi ha de més democràtic i il·lustrat que tractar amb respecte i atenció les minories més minories, com ara justament els empresaris i accionistes de multinacionals,

que són quatre gats i en una democràcia imperfecta no pintarien mai res? Què hi ha de més progressista i democràtic —colla de crítics— que l'aplicació escrupolosa de l'antiga consigna comunista "donar a cadascú segons les seves necessitats"?

I si els avis necessiten pastilles i campionats de brisca, els obrers pauses per menjar-se el bocata de calamar, els ciutadans en general televisió i cotxe, els estudiants quatre hòsties i els migrants dos paperots, les minories empresarials es conformen amb rebre una porrada de milions i que els facin totes les infraestructures que es puguin.

Això sí que és socialisme de debò! A veure si n'aprèn Chávez!

Vicent Usó. Periodista i escriptor

/opinio@setmanaridirecta.info/

'L'ou de la serp'

Submergits en plena subhasta electoral, hem relegat a les golfes dels diaris dues notícies succeïdes a la ciutat de Castelló i que, precisament perquè no són noves, em semblen de la major importància: l'atac a un establiment d'hostaleria i l'agressió a un jove vinculat a col·lectius antiracistes a mans, totes dues, d'un grup de neonazis. Potser estariem d'acord a considerar-les matèria policial sense més i, en conseqüència, no hi hauria inconvenient a destinar-les, totes dues, a la secció de successos. Però, si obràrem així, cauríem en un error gravíssim. Per una raó fonamental: perquè aquestes agressions no són cap fet aïllat, sinó un graó més en una escalada de violència perpetrada per grups neona-

zis organitzats i dirigida, bàsicament, contra aquells que, des de l'esquerra i des

del nacionalisme, discrepen de les línies que marca el discurs oficial. I la violència política exigeix una resposta que vaja més enllà de l'àmbit policial: una resposta política.

Al País Valencià la violència feixista no és nova. Ja saben vostès que en els anys tèrbols de la Transició Democràtica –de tan funestes conseqüències per al País Valencià– la dreta que es volia postfranquista va alimentar sense pudor de la violència de grups

d'extrema dreta –reconvertits a l'anticatalanisme furi-bund–, amb la intenció de tallar les ales de l'incipient nacionalisme valencià. I que, en els anys següents, no ha deixat de fer-ho, ni que siga adoptant formes més subtils. No cal dir que aquesta escalada

violenta no ha trobat una resposta adequada per part de les instàncies policials i judicials, de manera que, encara a hores d'ara, resten impunes moltíssimes agressions a centres cívics, partits polítics, llibreries o persones. I algunes d'elles de la rellevància de Joan Fuster o Manuel Sanchis Guarnier. Una vergonya, tot plegat. I un risc, també: la sensació d'impunitat amb què actuen aquests grupscles, no tinguen cap dubte, encara els ha envalentit més.

Així les coses, no ens ha d'estranyar que –amb una freqüència variable, però amb una constància irrefutable– les accions violentes de l'extrema dreta no deixen de produir-se a les terres valencianes. Crida

Pere Guinard

poderosament l'atenció, per tant, la nota explicativa que va fer pública la Subdelegació del Govern arran dels fets de Castelló i en la qual s'afirma que no hi ha constància que les dues agressions esmentades foren obra de l'extrema dreta i que, en tot cas, ho consideraven un cas completament aïllat. Crida l'atenció i fa ràbia que, mentre en certes zones de l'Estat espanyol la simple dissidència és considerada delictiva, les autoritats minimitzen la violència feixista i no actuen contra els moviments polítics –tots ells d'ideologia clarament anticonstitucional– que els donen suport. Perquè si hi ha res fora de dubte és que no són fets aïllats. Com van a ser fets aïllats més de 50 agressions a

seus o representants de certs partits polítics, o desenes d'atacs als Casals Jaume I o les intimidacions constants a persones vinculades a l'esquerra o el nacionalisme? L'informe Raxen del Moviment contra la Intolerància va registrar en 2006 al voltant de 600 incidents i activitats de racisme i intolerància al País Valencià, l'autonomia més afectada per aquesta mena de violència. I el seu portaveu, Esteban Ibarra, va declarar que en cap cas es tractava de casos aïllats, sinó que la xifra provava que existeix una estructura organitzada que du a terme accions i que té l'objectiu d'anul·lar els drets dels col·lectius més vulnerables. Si és així, per què no actuen les autoritats? Per què propicien la

impunitat de la violència feixista?

Potser el frenesí d'actes de campanya no deixa temps a les nostres autoritats per a llegir. Jo els recomanaria, però, que feren un forat i li dedicaren una mica d'atenció a un llibre. Es diu *L'ou de la serp* i el va escriure Eugeni Xammar en la dècada dels 20. En ell, com a bon periodista que era, reporta els primers incidents violents que protagonitzaren a l'Alemanya de la República de Weimar els escamots del partit nazi. Uns incidents que, en general, les autoritats qualificaren de fets aïllats, sense importància. I ja sabem com va acabar la història.

Fa ràbia que, mentre en certes zones de l'Estat espanyol la simple dissidència és considerada delictiva, les autoritats minimitzen la violència feixista

Antoni Rico i Garcia. Historiador i membre del Secretariat Nacional de la CUP

/opinio@setmanaridirecta.info/

Qüestió de noms o de territori?

Diu que "el nom fa la cosa" i normalment és així. L'any 1962 Fuster publicava el seu assaig *Qüestió de noms*, on teoritzava sobre el nom que havia de tenir la totalitat territorial de la nació catalana. Per a Fuster, la construcció nacional dels Països Catalans girava al voltant d'una essència immutable i perpetuada en el temps i el territori des de l'any 1238: la llengua catalana. Aquesta, doncs, es convertia en l'element que donava catalanitat a valencians i illencs. Fuster, malgrat tot, sempre va tenir present en la seua construcció nacional que no tot el territori dels Països Catalans havia estat catalanoparlant. L'interior del País Valencià i el Baix Segura es convertien així en un problema greu a solucionar. La idea de nació que defensava l'escriptor valencià passava inexorablement

pel monolingüisme i el castellanisme d'algunes comarques històricament valencianes no feia altra cosa que trencar la nació homogenia que somiava el de Sueca.

Som a l'any 2008 i els independentistes encara no hem sabut solucionar el problema. Parlem de Països Catalans en clau estrictament fusteriana –en la llengua ens va la vida, la identitat– i, alhora, seguim incloent en els nostres esquemes territorials i geogràfics comarques que no parlen català. Els valencians d'Oriola, Requena, Asp, Monfort o Utiel també són catalans? Fuster no en tenia dubtes: no ho són. Per a l'escriptor de la Ribera eren castellans i, per tant, s'havien d'incorporar tard o d'hora a la seua vertadera nació: Castella. Fins aquí puc estar d'acord amb Fuster. Ara bé, aquest raonament que ens pot semblar més que

Si una cosa ha quedat clara és que la principal raó perquè els habitants d'un territori concret es constitueixen en nació no és altra que la voluntat de ser-ho

lògic xoca frontalment quan cerquem en la història els fonaments de tot plegat: els habitants d'aquestes comarques –uns abans que d'altres– van ser considerats valencians al mateix temps que els valencians de llengua catalana. Essent així, on es posa el límit de què és i què no és valencià? I català? Si els ciutadans d'aquests territoris volen ser catalans, els ho ha d'impedir una proposta nacional etnolingüística? Personalment crec que no. S'ha escrit molt sobre nacionalisme en els darrers anys –Hobsbawm, Hirsch, Gellner, Andresen...– i si una cosa ha quedat clara és que, avui dia, la principal raó perquè els habitants d'un territori concret es constitueixen en nació no és altra que la voluntat de ser-ho.

És necessari, doncs, que reflexionem sobre la territorialitat que defensem i el model que

volem construir. Crec que la millor solució passa per una via intermitja: reivindicar tot el territori valencià com a propi dels Països Catalans –per raons històriques– i alhora ser suficientment conscients de la seua heterogeneïtat, permanent així l'exercici democràtic de la lliure determinació per aquells territoris lingüísticament no catalans. En el cas hipotètic que aquests territoris decidiren formar part d'una futura nació catalana independent, des del meu punt de vista hauríem de ser capaços de dissenyar un model dual per aquestes comarques concretes on no entrara en contradicció el fet de sentir-se valencians o catalans i ser lingüísticament castellans. Perquè, si el nom fa a la cosa, al final pesa més la voluntat de ser cosa que el nom que li donem.

Infectació

Infectació i confluència

Emili Cortavirta Carral

El terme infectació pot tenir molts matisos. Jo escriuré sobre la infectació com a barreja d'idees, mètodes, experiències i actuacions que es pot produir en un determinat moment històric entre persones i organitzacions que provenen de referències històriques i ideològiques i que tenen pràctiques i espais d'intervenció diferents.

Per mi el sindicalisme és un dels primers moviments socials de l'època contemporània i hauria de continuar tenint aquest tret identitari (en comptes de convertir-se en un grup de poder burocratitzat, proper als poders polítics i econòmics i facilitador de la transmissió de les idees dominants entre la classe treballadora), al mateix temps que es relaciona amb normalitat i freqüència i cerca aliances amb d'altres moviments: feminisme, pacifisme i antimilitarisme, ecologisme, moviment veïnal, antiglobalització, etc.

Des de la meua vinculació fonamental al moviment sindical, he viscut experiències personals i organitzatives que m'han aportat molt i que són un exemple d'infectació i confluència: la campanya Bases fora contra l'energia nuclear, per les 35 hores, la Marxa Contra l'Atur i la Precarietat, en defensa dels serveis públics, Aturem la Guerra, fóruns socials antiglobalització, plataforma contra el tancament d'empreses, etc.

En aquestes campanyes, plataformes, accions, trobades, manifestacions (i moltes altres que no oblidó) hem confluït persones de diferents organitzacions i moviments socials, de diverses sensibilitats, amb experiències no comunes en molts casos i, no obstant això, s'ha sabut i s'ha pogut crear una dinàmica col·lectiva (amb els seus problemes, sens dubte) que ens ha permès avançar a tots i totes d'una manera que no hauríem aconseguit mai només amb la nostra individualitat o les nostres organitzacions o moviments.

L'Anuario de movimientos sociales –que coordinen Pedro Ibarra i Elena Grau i que publiquen des de l'any 2000 Betiko Fundazioa i Icaria– és un exemple més de com donar a conèixer les experiències concretes o àmplies des de la perspectiva de cada moviment social, de com posar-les en comú i establir ponts de coneixement i diàleg.

Malauradament, aquestes oportunitats de confluència i infectació són esporàdiques i durant les èpoques de reflux de la contestació, de la rebel·lia i dels moviments alternatius es produeix una mena de retorn a la llar, a la forma organitzativa propera i amb poques o nul·les discrepàncies. Un retorn als receptaris, a les consignes fetes, a la prioritització de l'organització o del grup per sobre de les seves propostes i accions d'abast col·lectiu, de la interacció amb d'altres que –de ben segur– tenen un bon grapat d'objectius comuns.

Cal, per part de les persones més inquietes, cercar espais i accions comunes, els debats oberts, la pràctica d'una empatia sincera respecte dels altres, perquè l'autocomplacència és enemiga de l'evolució i la uniformitat –fictícia o obligada– és contrària a la revolució.

El Tibet genera dubtes

Berta Garcia, Terrassa

Veig les notícies a TV3 i no cal llegir entre línies per veure el suport d'aquest mitjà de comunicació a la ciutadania del Tibet. Es tracta de gent perseguida i oprimida per la Xina, un país amb un règim (comunista?) on pensar diferent es castiga, de vegades, amb la mort. Només per això, el poble del Tibet té la meua solidaritat.

Però, si TV3 també hi dona suport, alguna cosa falla? Sí, evidentment. Si els Jocs Olímpics es fessin als Estats Units –on s'ha aprovat una llei que permet torturar– cap país no hauria parlat de fer boicot. Curiós, no? Tampoc el farien a l'Estat espanyol.

La veritat és que el Dalai Lama mai m'ha convençut, ni els seus monjos (dones no n'he vistes moltes...) ni el Richard Guere ni cap dels seus adeptes famosos. De fet, em fa fàstic cada vegada que ve a casa nostra i se'l rep amb els braços oberts i les autoritats van a rebre'l. Un home que defensa un règim més aviat teocràtic i que, com qualsevol líder espiritual, no em mereix cap mena de confiança.

El poble del Tibet es vol alliberar de la Xina repressora. Endavant! Però si cau en mans d'un grup de monjos *multicultis*... no estaran sortint de la paella per caure a les brases?

Eleccions fraudulentas o rapte democràtic?

Àlex Casademunt, Campus UAB, Bellaterra

No es tracta de manipular censos electorals o recomptes de vots, no. Afortunadament, gràcies a la tecnologia i al gran civisme hispànic, en aquestes eleccions als nostres partits majoritaris no els ha calgut recórrer a aquestes pràctiques *bananeres*. Només els cal tenir –com estan tenint– un control sobre els mitjans

de comunicació de masses per anar recreant, al seu gust, un escenari fictici i fixar, amb major o menor èxit, un determinat imaginari col·lectiu –un bipartidisme genuïnament americà– entre els electors. Amb aquesta capacitat de modular el que és políticament audible, quin sentit tenen aquestes eleccions en termes democràtics?

cartes

Les cartes han de tenir una extensió màxima de 1.500 caràcters (amb espais) i han de portar: signatura, localitat i contacte

Envieu les vostres cartes per correu electrònic a cartes@setmanaridirecta.info o per correu postal a **Juan Ramón Jiménez, 22, 08902 Hospitalet de Llobregat**

Bulldog Zapatero

AM (Assemblea Antimilitarista de Catalunya)

Ja hem assenyalat més d'una vegada la manera fulgurant amb què el president Zapatero va abandonar les seves sospitoses proclames antibel·licistes arran de la guerra de l'Iraq i va acabar esdevenint un ferri defensor de les polítiques militaristes de tota la vida. En aquest sentit, la decisió de mantenir la presència militar a l'Afganistan no va ser sinó el primer avís de la transformació d'aquell Bambi Zapatero en Bulldog, com ara se'l comença a anomenar.

Amb l'acostament de les eleccions generals i, amb elles, de la competició amb el Partit Popular per apoderar-se de la franja moderada de l'electorat –aquella que sempre s'estimarà més la seguretat que la llibertat, l'egoisme que la solidaritat i l'ordre que la justícia–, el govern va tornar a apostar per unes polítiques conservadores que li donessin el seu vist-i-plau. En l'aspecte econòmic i social, la proposta

d'eliminació de l'impost sobre el patrimoni o la renúncia a establir una llei de l'avortament digna d'aquest nom només són dos exemples d'una àmplia bateria de mesures que han omplert (i ho continuaran fent, no ho dubteu) les planes dels diaris. Volem incidir, però, en unes altres tres mesures que han passat bastant més desapercebudes, tot i que estan dissenyades amb el mateix motlle. Per una banda, l'augment de la despesa militar pressupostada pel proper any, que ja ultrapassa els 18.000 milions d'euros (un 5,42 per cent de la despesa total) i que consolida una tendència a l'alça des de l'arribada al poder dels socialistes. En segon lloc, la duplicació –respecte l'any anterior– de les exportacions d'armament, que durant l'any 2006 han arribat als 845 milions d'euros, i per últim –i molt lligat a aquesta qüestió– l'aprovació al Congrés dels Diputats del projecte de llei sobre el comerç exterior de material de defensa i doble ús, que manté el secret sobre les exportacions d'armament i en possibilita la venda a països que no respecten els drets humans o estan immersos en conflictes bèl·lics, fet que ha propiciat que el Centre Delàs l'anomeni *Llei d'ocultació de la venda d'armes*.

Això sí, Zapatero es renta

la cara donant 240 milions d'euros a l'Autoritat Palestina, uns diners que –tenint en compte la inviabilitat d'una economia palestina a causa de l'ocupació israeliana– no tenen altre destí que acabar en mans de l'ocupant.

Solidaritat

Jordi Oriola i Folch, Barcelona

Omino que la vaga dels conductors d'autobús de Barcelona per aconseguir dos dies de festa a la setmana és una mobilització important, més enllà del que reivindiquen concretament. Estan superant la burocratització i l'encotillament que ofega altres demandes laborals per culpa de sindicats poc reivindicatius i ho estan aconseguint fent el pont als sindicats i articulant-se a partir de les decisions dels treballadors units en assemblea. Però, també és important per un altre motiu i ho exposaré a través d'una pregunta: no us sembla estrany que l'empresa TMB i l'Ajuntament de Barcelona no acceptin la demanda lògica dels dos dies (que és de justícia) i s'estalviïn tot el malestar

social que estan generant les vagues? Doncs bé, crec que és evident que l'administració té la consigna de no transigir en la demanda dels vaguistes per no obrir la porta a futures lluites laborals ara que s'acosta un període de crisi econòmica. Per això és tan important que l'Ajuntament hagi de cedir en els dos dies i que la vaga sigui un triomf que pugui capitalitzar la ciutadania. I els usuaris dels autobusos hi hem d'ajudar, perquè el dia de demà altres reivindicacions també puguin tenir èxit i la societat vagi millorant poc a poc. I com podem fer-ho? Doncs, sobretot, quan pugem a un autobús, farem bé de comunicar al conductor la nostra solidaritat amb la seva lluita. Si el conductor és dels que fa vaga, sortirà enfortit del comentari i, si no és vaguista, sentirà que el que estan fent els companys vaguistes està valent la pena i està recollint adhesions socials. Jo ja ho he fet! I, a part de contribuir en la lluita, he gaudit de bones converses que han trencat la incomunicació usual que caracteritzava la relació entre la meua persona i les que condueixen aquests vehicles públics.

Així està el pati

► Pàgina 13
El centre social La Fibra de Mataró organitza una manifestació per denunciar el procés judicial. Alerten sobre l'amenaça de desallotjament.

► Pàgina 13
El rector de la Universitat de Barcelona decideix tancar les aules i expulsar els alumnes per reunir-se unilateralment amb 350 rectors europeus.

► Pàgina 17
Els jutjats de Tarragona citen a declarar una vintena de persones autoinculpades d'avortament i d'acompanyament.

BARCELONA // LA PÈRDUA ÉS SUPERIOR A LA QUE PATEIX LA CANONADA TER-LLOBREGAT

L'aigua de l'aqüífer de Sant Pere Màrtir s'aboca a la claveguera

✎ Jesús Rodríguez

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Les aigües freàtiques que alimentaven les basses i els camps de la masia de Can Rigalt –a la confluència dels termes municipals de Barcelona, Esplugues i l'Hospitalet de Llobregat– actualment s'abocuen a la xarxa del clavegueram. Un dels embornals de la carretera que circumval·la els camps de futbol situats sota la seu del RACC i l'Hotel Juan Carlos I de la Diagonal ha incorporat des de fa mesos un sistema rudimentari d'obertura amb un cademat. La notícia

A través de dos rajos es perd una quantitat d'aigua propera als vuit litres per segon

s'ha fet pública gràcies al boca a boca popular. Alguns dels avis que cultiven horts a les finques properes i que abans utilitzaven l'aigua canalitzada de l'aqüífer han descobert que aquest preuat líquid s'està llençant a la claveguera. Han ideat un sistema de recollida format per cubells i una corda. Es perd una quantitat d'aigua que s'acosta als vuit litres per segon, dividida en dos grans rajos, de cinc i tres litres per segon respectivament. Si fem un càlcul aproximat veurem que diàriament es poden arribar a perdre 690.000 litres d'una aigua que, fins fa pocs anys, s'utilitzava amb normalitat per al consum humà. El còmput anual ens mostra que, amb aquesta pèrdua, es podria abastir una ciutat com Barcelona durant tot un dia. Segons l'Àrea de Planificació de l'Agència Catalana de l'Aigua, aquestes aigües de clavegueram són enviades mitjançant la xarxa subterrània fins a la planta de tractament del Prat de Llobregat. Un cop netes són reintroduïdes per a l'abastiment humà, ja sigui pel rec agrícola de cultius del Delta com per consum de boca. A pocs metres de l'embornal on discretament s'aboca el cabal de l'aqüífer encara hi ha la bassa de Can Rigalt, ara absolutament seca i amb les canalitzacions inutilitzades per les obres de reurbanització. La finca va ser adquirida pel Futbol Club Barcelona amb l'objectiu de fer-hi l'escola del planter de nous futbolistes, però les entitats veïnals de la zona s'han mobilitzat per aconseguir que

L'antiga canalització que omplia la bassa de Can Rigalt ja no hi és i la font de la bassa s'ha assecat

Albert Garcia

s'hi facin nous equipaments socials. Finalment el club de futbol farà un intercanvi amb altres terrenys per tal d'ubicar-hi la nova Masia.

► La seu d'Agbar està al costat de la fuga d'aigua

A banda dels petits horts urbans i dels camps de futbol on es fan campionats populars els caps de setmana, al costat de Can Rigalt hi ha una de les seues administratives d'Agbar. A pocs metres de la claveguera on es perden milers de litres diaris d'aigua potable trobem les oficines dels gestors de la xarxa de distribució de l'aigua de boca a Barcelona.

L'última polèmica al voltant de les fuites a la xarxa de distribució es va produir ara fa dos mesos a Badalona. La gran canonada que transvasa set metres cúbics per segon des del sistema Ter-Llobregat fins a l'àrea metropolitana pateix una fissura que en fa perdre entre dos i tres litres per segon. En el cas de Can Rigalt, el volum perdut és de més del doble. La companyia subministradora considera que aquestes pèrdues estan dins la normalitat, tot i que reconeix que enmig d'una de les pitjors sequeres de l'últim segle s'han de prendre mesures per minimitzar-les. ☐

Se segueixen regant desenes de jardins de Pedralbes i de la Bonanova

El 28 de març es va publicar al Butlletí Oficial de la Província el decret de mesures per lluitar contra la sequera dins la fase d'emergència. Aquesta norma prohibeix el reg de jardins i gespes ornamentals. També sanciona a tothom que ompli piscines amb aigua de boca. Al municipi de Sant Cugat del Vallès es va aplicar aquest règim sancionador a un particular per primer cop el passat 31 de març. Però sembla que molts propietaris d'apartaments i de xalets d'alt poder adquisitiu de Pedralbes i de la Bonanova els hi surt a compte pagar la multa abans que deixar assecar les àmplies terrasses de gespa importada. El Real Club de Polo Barcelona, l'Hotel Sansi de l'avinguda d'Esplugues i nombroses finques dels carrers González Tablas, Manuel Ballbé, Cavallers, Sor Eulàlia de Anzizu, Avinguda de Pedralbes, Marquès de Mulhacén i Elisenda de Pinós segueixen regant per aspersió tot i el decret de sequera.

Jardí amb gespa al recinte de l'hotel Sansi a Pedralbes

Albert Garcia

Gespa regada intensament amb sistema d'aspersió

Albert Garcia

PONENT // NO ES POT TRANSVASAR AIGUA DEL RIU PERQUÈ NO EN QUEDA

El cabal del Segre ja és deficitari

Enmig de la batussa política entre el govern de la Generalitat, l'oposició i el govern espanyol, les entitats ecologistes denuncien que la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre (CHE) treballa amb dades de fa vint anys i afirmen que el cabal del Segre ja és deficitari si es tenen en compte les estadístiques.

☞ Ares Arbós
/terresponent@setmanaridirecta.info/

El fet que no plogui no només és una situació que preocupa, sinó que, a més, és una eina política des de fa uns mesos. El cert, però, és que el govern tripartit no va afirmar públicament la “mesura puntual” d'aportar aigua del Segre a la conca del Llobregat —mitjançant una conducció que connectaria la conca alta del Segre amb la capital del Bages, Manresa, a través del Túnel del Cadí— fins després de les eleccions del 9 de març. A tot això hi hem d'afegir el fet que el riu Segre compta amb molt poca aigua.

Des de l'any 1982 el Segre ha perdut entre el 28 i el 44 per cent de les seves aportacions anuals d'aigua

El govern central, de la mà de Maria Teresa Fernández de la Vega, no ho veu amb bons ulls i hi ha qui ho interpreta com el primer pas del govern espanyol per desestabilitzar el govern català. Mentrestant, dia rere dia, tots els membres de la Generalitat tanquen files i es van

Directa Terres Ponent

La llera i el cabal del Segre a l'alçada de la ciutat de Lleida

sumant a la proposta. El 31 de març, el conseller d'Agricultura Joaquim Llena s'hi va avenir i el recent estrenat conseller de Governació —cap de llista per ERC a Lleida les darres eleccions del 9 de març— també s'hi va mostrar favorable, sempre que sigui una mesura puntual.

El Segre està sec

La concessió d'aigües del Canal d'Urgell —que abasteix 70.000 hectàrees, majoritàriament amb sistemes de regadiu— és de 650 hm³ (hectòmetres cúbics) anuals, quasi el 50 per cent de l'aportació anual del Segre. Per altra banda, els recs de l'obra faraònica del canal Segarra-Garrigues, de 60.000 hectàrees, s'enduran 270 hm³ anuals, dels quals només s'ha fet la primera concessió de 100 hm³.

Tenint en compte que l'aportació anual d'aigua de la conca del Segre és de 1.336 hm³, veiem que anualment el 68'8 per cent de l'aigua se'n va al regadiu, sense comptar l'ús de boca ni l'industrial. Per tant, podem entendre que el cabal del Segre ja no és suficient.

Aquest fet s'evidencia a la capital de Ponent, on el riu que històricament ha acompanyat la ciutat es troba en un estat lamentable. Tècnicament, el cabal ecològic neces-

El cabal ecològic necessari per regenerar la fauna i la flora de la llera del riu Segre al seu pas per Lleida hauria de ser de 10 m³ per segon

sari per regenerar la fauna i la flora de la llera del riu Segre al seu pas per Lleida hauria de ser de 10 m³ per segon, mentre que ara només hi baixen entre 2 i 3 m³ d'aigua.

Segons Francesc Baltasar, el màxim responsable del Departament de Medi Ambient i Habitatge, la mesura de transvasament seria puntual i s'iniciaria després de l'estiu si la sequera persisteix, però el fet que s'hagi fet d'amagat i que s'hagi destapat tot a partir d'unes esteses trobades en uns camps particulars de la Cerdanya fa que se sospiti de les actuacions d'aquest Departament de la Generalitat. ☞

La reflexió

Manifest per una nova cultura de l'aigua i Exposició Internacional de Saragossa

☞ Aleix Poruc

J'any 1999 diferents entitats ecologistes, moviments socials i associacions van signar el Manifest per una nova cultura de l'aigua. Llavors ja s'apuntava cap a una revisió de tots i cadascun dels processos on intervé l'aigua com a agent determinant o afectat a l'hora de dur a terme qualsevol projecte. Aquest manifest segueix plenament vigent, i, a més, no s'ha dut a terme cap de les propostes que plantejava, tot i que va ser redactat per estudiosos, geògrafs, hidròlegs i catedràtics d'universitat.

La Unió de Pagesos ja ha posat el dit a la llaga. Qüestions com la que ha sortit a la llum pública

aquests dies poden agreujar la desigualtat entre territoris. La MAT a les comarques de Girona i el transvasament del Segre a Ponent, tot per abastir d'electricitat i d'aigua la gent de Barcelona. Però a quin preu? Menystenir la resta del territori no és solidari.

I mentrestant, a Saragossa es parlarà de l'aigua. De si ha de ser un negoci o de com s'ha transformat la ciutat per albergar l'Exposició Internacional 2008. S'han destinat 2.000 milions d'euros per sufragar l'esdeveniment, 800 dels quals s'han dedicat a la pròpia Exposició. La resta s'han emprat per fer créixer desenes de grues d'obres arreu de la ciutat.

Enfrontar territoris no és gens responsable.

La responsabilitat d'un govern irresponsable que no és valent per atacar l'arrel del problema

☞ Joan Vázquez i Mendieta.
Ipcena EdC

P Pretendre resoldre el problema de manca d'aigua de la regió metropolitana de Barcelona aportant aigua de l'exterior és d'una autèntica miopia política i desqualifica el govern com a gestor irresponsable. El problema és l'elevada concentració urbanística i industrial de la pròpia regió metropolitana, que concentra en una superfície de 3.236 quilòmetres quadrats —tan sols un deu per cent del territori del país— la xifra desproporcionada de cinc milions i mig de persones —el 80 per cent de la

població de Catalunya. Més o menys la mateixa proporció que les superfícies industrials del país.

Davant d'aquest diagnòstic, l'única solució no només passa per aturar el creixement descontrolat de la regió metropolitana, sinó també per començar a aplicar criteris de decreixement, amb mesures que afavoreixin l'ordenació i la distribució equitativa sobre el territori de les activitats productives i la població que hi viu associada. I per poder fer això falta el més important: uns polítics coherents, valents i lliures de les pressions del poder econòmic i que apliquin un pla de reordenació territo-

rial arreu del país. I, justament, això és el que no tenim. No ho tenim a la Generalitat, ja que en primer lloc ens han engan-yat respecte al transvasament. I tampoc no els tenim a Lleida: ni institucions ni polítics de talla. L'únic paper miserable que han jugat és el de la cessió absoluta de la nostra identitat, disfressats de bons samaritans solidaris que volen donar aigua als pobres de misericòrdia. Considerem que darrere de tot s'hi amaga la defensa cega i perversa per part del nostre sistema polític dels interessos mercantilistes del poder econòmic. Això és el que pesa i decideix.

GIRONA // ES TRACTA DE LA PROTESTA MÉS NOMBROSA FETA FINS ARA AL SUD DELS PIRINEUS

18.000 persones omplen la marxa en contra de la Molt Alta Tensió

Clara Carbonell
/girona@setmanaridirecta.info/

La plataforma No a la Mat va convocar una manifestació a Girona el 30 de març en contra de la línia de Molt Alta Tensió. Segons fons de l'organització, hi van assistir 18.000 persones. Un dels assistents va confirmar que era una de les manifestacions més nombroses de les que recordava a Girona.

La DIRECTA ha pogut parlar amb alguns dels protagonistes de la jornada: Xavier Llorente, portaveu de la plataforma, Viqui Peña, actriu catalana que es va encarregar de llegir el manifest, Jean Jacques Planes, vicepresident del col·lectiu Non a la THT (Très Haute Tension) –la versió francesa del No a la MAT– i Cristina Bas, membre d'Avismat, una associació de veïns i veïnes en defensa del territori que s'ha creat a la zona d'Anglès, Bescanó, la Cellera i rodalies.

XAVIER LLORENTE
Com valors l'actuació del govern de Catalunya?

Hem de ser molt i molt crítics amb l'actuació del govern. Crec que la ciutadania no és prou conscient de fins a quin punt tenim un govern absolutament entregat als interessos de les grans multinacionals elèctriques. No és gratuït que l'actual director general d'Energia de la Generalitat de Catalunya sigui Agustí Maura, que, fins al seu nomenament, era el màxim res-

"Aquesta crítica va dirigida a tots els partits que estan formant part del govern"

ponsable de l'àrea tècnica de Red Eléctrica de España. Què podem esperar d'un govern que, a l'hora de fer de mediador entre els interessos de la ciutadania i els econòmics, té com a director general una persona compromesa amb els objectius de la gran multinacional? Molt poca cosa. I això és demostra amb la manca de posicionament per part de la Generalitat. Aquesta crítica va dirigida a tots els partits que estan formant part del govern, a uns per activa

Toe

Lectura del manifest contrari a la infraestructura elèctrica

i als altres per passiva. La població demana a crits que la participació ciutadana sigui el model democràtic del futur. Que prenguin nota de l'oposició a la MAT, ja que que els temps han canviat i la gent s'està cansant d'anar a votar i donar xecs en blanc.

Quines alternatives es proposen a la línia de molt alta tensió des de la Plataforma?

La primera cosa que hauriem de constatar és quines necessitats tenim realment. Quan els alcaldes van intentar fer un peritatge per veure quines necessitats de subministrament elèctric hi havia es van trobar amb la negativa tant de les empreses implicades –Red Eléctrica de España i Endesa– com de les administracions catalana i espanyola. Ningú va voler donar les dades que feien falta per fer aquest informe. Aleshores, permeteu-nos que dubtem de quines són les necessitats reals. Un cop determinem això d'una manera imparcial, entrarem en una segona fase per buscar de quina manera ho podem solucionar i per examinar totes les possibilitats que siguin viables tècnicament. Un cop tinguem tot el ventall d'alternatives al davant el que caldrà és triar la que s'acosti més a l'interès general. Les coses s'han fet absolutament al revés. Se'ns ha posat al damunt de la taula una possibilitat que s'ha d'acceptar tan sí com no. Nosaltres no volem parlar de possibilitats de soterrament o de cables submarins. Creiem que, abans de res, ha de tenir

lloc aquest debat públic, transparent i imparcial que determini les necessitats i les alternatives. Fins que això no es produeixi, parlar de variants és un absurd en el qual no volem caure.

JEAN JACQUES PLANES
Quines diferències hi ha entre la plataforma No a la MAT i el col·lectiu Non a la THT?

La diferència més gran que hi ha és que nosaltres tenim el suport dels nostres polítics i avui podem veure que hi ha molts alcaldes del nostre costat que han vingut aquí. Pel que fa a les diferències entre la ciutadania, els del sud i els del nord som germans i no hi ha pas diferència d'idees, tots diem el mateix: "No a la MAT".

Quina relació teniu amb Europa?

Vosaltres creieu més en Europa que nosaltres, que ja fa temps que hem comprès que no val pas res. És més negatiu que positiu. En aquest cas, vosaltres esteu més endarrere. Ja fa temps que hem entès la història i sempre es repeteix. És una Europa ultraliberal. No és pas una Europa dels ciutadans, sinó dels polítics i del

seu poder. Els diners són més importants que la salut pública. Això no és pas normal, hauria de ser el contrari en una situació més raonable.

CRISTINA BAS
Com es viu des dels municipis?

Territorialment pertanyo a Vilanova, que és un dels llocs on volen fer les dues subestacions. He de dir que estem indignats, ja que això no deixa de ser un negoci de Red Eléctrica –que busca enriquir els seus fons– on no se'ns ha tingut gens en compte. Ens sentim enganyats des del principi. Això ja fa set anys que dura... Van començar dient que era necessari pel TGV, ara diuen que és per la interconnexió... Això és mentida, perquè d'interconnexió ja n'hi ha una altra aquí a Girona.

Com valors la resposta des dels municipis afectats?

Crec que s'han despertat molt tard. El municipi de Bescanó ja fa molts anys que sap que allà hi ha una subestació i haurien d'haver reaccionat molt abans. Ha estat el poble que avui ha fet sortir l'alcalde. Em sembla molt bé que hagi vingut, ja era hora. Aquí potser és

al revés que a França, perquè allà és l'alcalde que belluga el poble. Totes triem l'alcalde i l'alcalde està obligat a servir el poble. Aquí sembla que quan els polítics arriben al poder ja no cal fer res més i que els hem de mantenir. I això no ha de ser així, són ells que es deuen a nosaltres i no pas al revés.

VIQUI PEÑA
Amb aquestes mobilitzacions es podrà aturar el projecte?

No sé si això tindrà volta enrere o no, espero que reconsiderin la possibilitat i que s'estudiïn alternatives energètiques, de sostenibilitat i també d'implantació, que és el que s'ha estat demanant des d'un bon començament. És una decisió que està hipotecant el futur dels nostres fills. El poble no ho vol. Espero que els polítics tinguin prou decència per entendre que és un fet molt greu i que, per damunt dels interessos econòmics i energètics, hi ha la voluntat de tot un poble. Això és una ferida al territori, perquè això ha estat una imposició gens democràtica. De fet, no ha estat acceptada pels habitants de la terra i penso que això és intolerable. ☺

CATALUNYA // LA DIVISIÓ D'INFORMACIÓ PODRÀ USAR LES ARMES DURANT LES PROTESTES SOCIALS

ICV canvia el 'kubotan' per l'esprai, la porra extensible i la defensa elèctrica

Agnès Tortosa

/redaccio@setmanaridirecta.info/

La nota de premsa difosa pel Departament d'Interior el 12 de març era prou educada. L'off que va donar el gabinet de premsa als periodistes de les principals redaccions era que el *kubotan* finalment quedava exclòs de la dotació de defenses dels Mossos d'Esquadra, que ara disposaran de l'esprai, la porra extensible i la defensa elèctrica.

D'aquesta manera, teòricament, es tancava la polèmica suscitada el maig de 2007 arrel de la celebració de la manifestació convocada per l'Assemblea d'Okupes de Barcelona. En aquella ocasió, després de segrestar i immobilitzar la manifestació, cinc agents dels Mossos van agredir diversos manifestants amb el *kubotan*, un perillós punxó de PVC propi de les arts marcial i considerat il·legal pel Reglament d'Armes de rang estatal vigent.

Nova regulació

La nova instrucció 4/2008 —esbombada fa quinze dies— banda per omissió (no l'esmenta en cap ocasió) el *kubotan*, en un reconeixement explícit de la seva il·legalitat. Cal recordar que el maig de 2007, davant un manifest social signat per 30 entitats i una setantena de personalitats, el *kubotan* va ser equiparat pels màxims responsables policials a un "bolígraf" —segons l'intendent JM Capell— o a un simple "estri", en paraules del secretari general d'Interior Joan Delort. Deu mesos després ha quedat exclòs com a arma reglamentària.

Arriben l'esprai i la porra extensible

La instrucció que prohibeix el *kubotan*, però, ara estableix l'esprai semiparalitzant com a dotació ordinària de sis unitats, la porra extensible per unes altres dotze i la defensa elèctrica com a arma reglamentària dels GEI (Grups Especials d'Intervenció), la Divisió d'Informació i la Divisió d'Investigació Criminal.

La instrucció, de dotze pàgines, regula i s'estableix amb detall les armes i defenses de què disposa la policia

La instrucció completa, a la qual ha tingut accés la DIRECTA, són dotze pàgines on es regulen i s'estableixen amb detall les armes i defenses de què disposa la policia de la Generalitat, les unitats que poden fer-ne ús i el protocol per

aplicar els seus usos en determinats casos. La instrucció, que indica la prohibició d'armar-se aleatòriament a criteri de l'agent, sí que estableix restriccions generals en el cas de la defensa elèctrica. Així, només la incorporen de forma genèrica els GEI, però també podran fer-ne ús la Divisió d'Informació i Investigació, prèvia autorització del superior jeràrquic màxim de cada secció.

La Divisió d'Informació amb l'arsenal complet

De l'anàlisi completa, se'n desprèn que la màxima beneficiada pel que fa a l'armament que pot utilitzar és la Divisió d'Informació i que els supòsits on l'esprai i la porra extensible ja estan autoritzats remetent directament a escenaris de protesta social i mobilitzacions al carrer. Així doncs, l'esprai queda incorporat —a la pràctica— com a dotació universal de qualsevol agent dels Mossos que desenvolupi tasques especials "de paísà". En aquest únic supòsit, caldrà que el cap de la regió policial ho autoritzi prèviament. Però en la resta d'unitats, fins a onze, l'esprai ja s'incorpora com a dotació ordinària. Passa el mateix amb la porra extensible, un aparell reduït que s'estableix sense cap restricció per a dotze unitats policials. Entre elles, novament, la Divisió d'Informació.

En el cas de la defensa elèctrica prevista en la nova instrucció, es tracta d'un artefacte de descàrregues elèctriques. No es tracta, cal destacar-ho, de la polèmica pistola Taser, que tantes morts ha causat als Estats Units i que determinats sindicats

reivindicaven. El seu ús, sorprenentment, queda autoritzat a partir de nivells de risc de grau mitjà, tot i que només es permet aplicar-lo a l'alçada de la cintura. En cas que sigui emprat l'esprai o la defensa elèctrica, és obligatori comunicar-ho via jeràrquica.

Rearmament i impunitat

La instrucció 4/2008 de l'11 de març —signada pel Director General de la Policia, Rafael Olmos— reconeix explícitament que, a partir d'ara, es disposa de més instruments repressius. També invoca reiteradament i teòricament la proporcionalitat, la congruència i l'oportunitat de l'ús repressiu de cadascun d'aquests estris.

S'invoca la proporcionalitat, la congruència i l'oportunitat de l'ús repressiu de cadascun d'aquests estris

Entre d'altres coses, paradoxalment, estableix que els cops de porra s'haurien de reduir a un o dos, només sobre les extremitats protegides pels músculs i sense afectar mai les zones vitals. Els recents acarnissaments policials de la Brigada Mòbil contra els vaguistes de TMB pels dos dies, els estudiants desallotjats

de la UAB i altres col·lectius socials contrasten amb aquests continguts i desmenteixen la incidència que puguin tenir.

En tot cas, la instrucció no estableix cap mecanisme de control sobre el mal ús de les armes reglamentades, més enllà de les previstes en el règim disciplinari intern, que estableix com a falta molt greu el mal ús de les defenses. En tot cas, cal recordar que el Departament d'Interior segueix sense obligar els agents antidisturbis a dur la identificació professional preceptiva, un factor que consolida *de facto* un escenari d'absoluta impunitat i multiplica les dificultats a l'hora d'intentar identificar els responsables de possibles agressions. Cal recordar que, en el marc de les Festes de la Mercè de 2007, al Fòrum, una jove va denunciar que els agents dels UPAS de la Guàrdia Urbana la van agredir amb porres elèctriques, unes armes que la instrucció present no autoritza.

Les armes de foc també

Paral·lelament a aquesta instrucció i amb la mateixa data, Interior ha cursat una altra directriu interna sobre l'ús d'armes de foc, on s'estableixen els protocols informatius en cas de desenfundar l'arma de forma intimidatòria, d'efectuar trets dissuasius o d'arribar a ferir o matar una persona. Com a teló de fons d'aquesta nova directiva hi ha algun episodi de *gallet fàcil*, particularment incomprensible en la reducció de persones que pateixen malalties mentals greus. En concret, cal referir el darrer cas, succeït ara fa

un any a Malgrat de Mar, quan Antonio Aroca, de 33 anys i afectat d'una greu malaltia mental, va ser assassinat per un mossos d'esquadra —amb placa 10.636—, que li va disparar fins a cinc trets, després que el caporal cridés: "Foc creuat! Foc creuat!". El pare del malalt, que havia trucat als serveis mèdics davant la crisi del seu fill, també va resultar ferit de bala. Llavors ja feia vuit mesos que s'havia aprovat el nou protocol per assistir malalts mentals. Però no va servir de res.

Interior ha cursat una altra directriu interna sobre l'ús d'armes de foc on s'estableixen els protocols

Per a Martí Majoral —en una primera valoració feta per l'organisme antirepressiu Alerta Solidària— la nova instrucció és una presa de pèl, suposa una nova volta del cargol repressiu que certifica "la carta blanca en la repressió als moviments socials" i consolida un escenari "de més tensió, risc i violència contra la legítima protesta social". Majoral també destaca "la incapacitat dels ecosocialistes" per contenir els sectors policials durs i constata "la hipocresia de prohibir el *kubotan* per legalitzar l'esprai i la porra extensible".

1. Kubotan amb diferents capçals d'atac i de defensa (ja no el poden utilitzar)

2. Porra metàl·lica extensible, especialment assignada als agents de la Divisió d'Informació.

3. Esprais lacrimògens, que es podran utilitzar després de fer uns cursos de formació.

4. Defensa elèctrica amb descàrregues immobilitzadores. La podran emprar els policies de la Divisió d'Informació i dels Grups Especials d'Intervenció. No es permet l'arma que dispara projectils electrificadors, coneguda com a Tàsser.

BARCELONA // LA SEU CENTRAL DE LA UB SUSPÈN LES CLASSES I N'EXPULSA ELS ESTUDIANTS

La trobada de rectors fortifica l'edifici històric de la Universitat

Feliu Font

/redaccio@setmanaridirecta.info/

La trobada primaveral de rectors europeus a Barcelona va acabar a porta tancada. Com a les reunions anuals del G8, els estats més poderosos del món. Màrius Rubiralta, rector de la Universitat de Barcelona, va decidir —d'acord amb l'organització de l'esdeveniment i la Conselleria d'Interior— blindar el recinte per evitar que els col·lectius d'estudiants mostressin una vegada més el seu rebuig al Procés de Bolonya, tal com havia succeït el dia de la inauguració.

En un primer moment l'organització i la UB volien deixar obert l'edifici de la plaça Universitat

De fet, la primera idea de l'organització i de la UB era deixar l'edifici de la plaça Universitat obert i amb tots els serveis disponibles durant els tres dies de la trobada. Ara bé, aquest plantejament de normalitat es va modificar després que el dia de la inauguració diferents grups d'estudiants aconseguissin mostrar de forma clara i pública el seu rebuig al Procés de Bolonya —l'ítem clau de les jornades— a través de diversos actes de protesta. Una de les accions va ser la que van protagonitzar una quarantena d'estudiants del Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans (SEPC), que van bloquejar l'accés al Paranimf on el president de la Generalitat i la ministra de cultura espanyola presidien la inauguració. Mentrestant, a fora,

Protesta a les portes del paranimf. A sota, actes del Fòrum al carrer amb la UB clausurada.

dos joves del mateix sindicat es despenjaven de la façana de l'edifici amb una pancarta gegant on es demanava la dimissió del rector de la UAB, Lluís Ferrer, per la seva responsabilitat en la càrrega policial que hi va haver fa quatre setmanes en aquella universitat.

Els estudiants, que rebutjaven l'esdeveniment per la seva concòrdia amb el que asseguren que és un procés de privatització, homogeneïtzació i elitització de les universitats, van aconseguir fer sentir el seu discurs entre els presents i van captar l'atenció dels mitjans de comunicació. Tot plegat va fer que els organitzadors de la trobada plantejessin formalment als estudiants aturar les protestes a canvi de facilitar-los més presència als mitjans de comunicació durant aquells dies. Els estudiants —reunits en el marc unitari de la Plataforma Mobilitzadora en Defensa de la Universitat Pública (PMDUP)— van

rebutjar les propostes de l'organització, ja que consideraven més positiu continuar mostrant el seu desacord amb la trobada de rectors al lloc on se celebrava. Davant d'aquesta decisió, el 28 i 29 de març la facultat històrica de la UB va romandre tancada per qualsevol persona que no estigués convidada a la tro-

bada. D'entre la gent a qui es va privar l'accés a la universitat hi havia diversos grups d'estudiants que tenien exàmens. D'altra banda, els Mossos d'Esquadra van evitar —en alguns casos amb empentes i cops— qualsevol intent d'entrar a l'edifici amb l'objectiu de protestar per l'aplicació del Procés de Bolonya.

Un Fòrum d'inflexió

Al mateix moment que es desenvolupaven les jornades dels rectors europeus a porta tancada, a pocs metres d'allà, algunes desenes d'estudiants convocats per la PMDUP van debatre al voltant de les transformacions que s'estan produint a l'ensenyament superior i sobre quin ha de ser el camí

Les assemblees començaran a treballar la possibilitat de tirar endavant un referèndum

per aturar-les. La PMDUP —integrada per les assemblees de facultat de les universitats de Barcelona i els sindicats SEPC i AEP— també va convidar alguns professors al Primer Fòrum Social per la Universitat Pública per poder compartir visions i mirar com afrontar un futur immediat de forma més unitària.

D'altra banda, el Fòrum també va servir perquè els estudiants posessin sobre la taula les noves propostes de mobilització i conscienciació, després d'haver aconseguit traslladar a la llum pública alguns dels dubtes que existeixen als Països Catalans al voltant del Procés de Bolonya. Les assemblees, per exemple, començaran a treballar la possibilitat de tirar endavant un referèndum perquè la comunitat universitària es pronunciï sobre la transformació que significa el nou marc europeu d'ensenyament superior. El Fòrum va posar el seu punt final amb una manifestació que va aplegar prop de 200 persones el 29 de març a la tarda. ¹⁰

MATARÓ // REBAIXEN LA CAUCIÓ PEL JUDICI CONTRA EL CENTRE QUE ES FARÀ EL 17 D'ABRIL

El CSOA La Fibra en perill de desallotjament

Directa Maresme

/maresme@setmanaridirecta.info/

El CSOA La Fibra, un espai crucial i únic pel teixit associatiu i de base de la ciutat de Mataró, es veu novament amenaçat, aquest cop per una demanda civil que, a través del dret hipotecari, demana el desallotjament immediat dels seus ocupants per retornar la possessió de l'immoble al seus propietaris legals, l'empresa Volumètric Constructora Promotora S.L. El febrer de 2006 es va celebrar la vista penal, que va ser arxivada per falta d'arguments legals, i el 27 de març es va celebrar la vista oral del judici civil, que només va servir per fixar definitivament la quantia de la caució. L'acusació demanava 30.000 euros i la jutgessa, després d'escoltar i

admetre el recurs de l'advocada de la Fibra, la va rebaixar a 150 euros i va determinar com a nova data de judici el 17 d'abril a dos quarts d'onze del matí.

Mobilització popular

El 29 de març prop de 200 persones van sortir al carrer per manifestar-se en defensa de La Fibra i dels espais alliberats. La manifestació va transcórrer en un ambient festiu i sense incidents remarcables. No obstant això, la policia local va muntar dispositius de control a l'estació de ferrocarril de Mataró, on es va identificar almenys una persona, a qui es va advertir que no anés a la manifestació. Unes altres dues persones van ser identificades per la policia de paísà quan es dirigien a la manifestació. Les

200 persones es manifesten a Mataró per defensar La Fibra

persones convocants i participants de la manifestació estan pendents de les possibles represàlies administratives de l'Ajuntament. Defensen que comença a

ser massa habitual el fet que la repressió arribi, posteriorment, en forma de multa per la vulneració de l'ordenança del civisme. L'última experiència —i la més fla-

grant— es remunta a la manifestació que es va fer després del desallotjament del CSOA La Drogueria, durant la qual van condemnar vint persones a pagar una quantitat de 1.110 euros cadascuna, tot i que no havien estat identificades en cap moment i amb l'agreujant que tres de les persones afectades no havien participat de la manifestació. Una quarta persona també va ser multada sis mesos després de la manifestació pel fet d'haver anat a fer de testimoni al judici. És per això que el col·lectiu organitzador es mostra molt atent davant les possibles conseqüències que pot implicar la defensa de La Fibra.

La jornada reivindicativa va acabar amb un festival, La Carxofa Reggae, al CSOA La Fibra, que va aplegar més de 400 persones. ¹¹

A DALT DE TOT:

El novè premi, *Protesta de cartoneros*,
i un dels dos accésits, *Organització i lluita*.

IMEDIATAMENT A SOTA:

El vuitè premi, *Gran Via orgullosa*, i un dels
finalistes, *La justicia no es igual per a tots*.

DAMUNT D'AQUESTES LÍNIES:

Dos finalistes més, *La frontera i el vel*
i *En marcha*.

A LA DRETA:

El darrer finalista, *Minera La Escondida*,
i l'altre accésit, *Fins quan!*.

I, FINALMENT, A LA DRETA DE TOT:

El primer premi, *Elles miren endavant*,
de José Ramón Moreno, de Saragossa.

Pr

Fa quatre anys que José Ramón Moreno, un periodista de Saragossa, va guanyar el primer premi del concurs de reportatges de la Metropolis. Després de ser el guanyador de l'acusació –sense cap altre candidat– d'un bitllet (1,100 euros) i d'un dament que li va costar el canvi de reconeixement, la consistia en sis pèrdua de tots els seus articles i un atemptat a la seva persona. Els directius de la Metropolis prepotència i de

PRIMER PREM

Títol: *Elles miren endavant*

Autor: José Ramón Moreno

Procedència: Saragossa

Descripció: Fins quan!

una manifestació

racista.

ACCÉSIT

Títol: *Fins quan!*

Autor: Jairo Ríos

Procedència: Lima

Descripció: Fins quan!

de Lima durant

que reclamaven

ACCÉSIT

Títol: *Organització i lluita*

Autor: Ariel H.

Procedència: Argentina

Descripció: Fins quan!

Pueyrredón

després de l'assassinat

de Maximiliano

de la policia

TEXT:

Plataforma

Pablo D.

remis en record de Pablo Díez

ys, el 31 de març de 2004, Pablo Díez conductor de TMB (Transports tans de Barcelona), es va suïcidar acomiadat per l'empresa arran de se proves— de quedar-se amb l'import euros). L'única alternativa a l'acomia-an oferir va ser una sanció *lleonina* a eixer que havia robat. Aquesta sanció mesos de suspensió de feina i sou i la els drets adquirits. Una pena inacceptat contra el seu honor.

de TMB van actuar amb la mateixa emagògia que estan mostrant ara amb

els conductors que reclamen dos dies de descans setmanal. Les mateixes mentides i artificis per confondre l'opinió pública. Mai no van reconèixer que s'havien equivocat i que Pablo era innocent. Quan van acceptar l'acomiadament improcedent, fins i tot van tenir el desvergonyiment de dir que ho feien per "la necessitat legal de buscar una figura jurídica que permetés indemnitzar la família". La realitat era una altra: evitar que Xavier Casas, el president de TMB en aquell moment, hagués de testificar al jutjat.

Per tant, la Plataforma Pablo Díez no podia passar pàgina. Calia continuar defensant la innocència i l'honor de Pablo. L'any 2006 es va presentar el

llibre *Pablo Díez: l'altra cara de TMB*, que donava a conèixer els trencacolls de la lluita mantinguda contra l'empresa. El 2007 es va decidir convocar un premi literari de relats que portés el nom de Pablo. El tema seria "La persecució laboral, l'abús de poder o el cas Pablo Díez" i es lliuraria cada any coincidint amb l'aniversari de la seva mort. Enguany, davant la repercussió obtinguda pel premi literari, també se n'ha convocat un de fotografia amb el tema de "Les lluites socials".

S'hi han presentat fotògrafs de tot l'Estat espanyol, de l'Argentina, de Xile, de Colòmbia, del Perú, de Veneçuela i de la Xina. Entre les nou fotografies

finalistes, s'ha escollit com a guanyadora *Elles miren endavant*, de José Ramón Moreno Fernández. Com que el premi reservat als treballadors de TMB ha quedat desert, s'han concedit dos accessits: un al fotògraf peruà Jairo Rogelio Vega Llosa per la seva fotografia *Fins quan!* i un altre a l'argentí Ariel Hernando Devoto Angulo per *Organització i Lluita*.

El 2009 es convocarà el tercer premi literari i el segon de fotografia —ambdós amb els mateixos temes— i hi haurà alguna novetat més. Per la Plataforma Pablo Díez no hi ha oblit ni perdó. La història de la injustícia comesa amb Pablo ha d'arribar arreu del món.

I PREMI DE FOTOGRAFIA PABLO DíEZ

MI
iren endavant.
amón Moreno Fernández.
Saragossa.
otografia presa a Saragossa durant
ació ciutadana contra la violència

an!
ogelio Vega Llosa.
Lima (Perú).
otografia feta a l'avinguda Abancay
nt una manifestació de professors
en l'augment de sou.

tzació i Lluita.
Hernando Devoto Angulo.
La Plata, província de Buenos Aires

otografia presa al pont
el 26 de juny de 2007, cinc anys
afusellament dels *piqueteros*
Kosteki i Darío Santillán per part
de Buenos Aires.

FOTOGRAFIA FINALISTA
Títol: *La frontera i el vel*.
Autor: Javier Arcenillas.
Procedència: Alcobendas (Madrid).
Descripció: La lluita per la igualtat de la dona es fa necessària arreu del món. Les dones magribines, al seu pas per la frontera per poder treballar a l'Estat espanyol, comencen a aclimatar-se a aquesta igualtat. Als seus països de procedència encara han de superar moltes barreres socials i religioses.

FOTOGRAFIA FINALISTA
Títol: *La justícia no és igual per a tots*.
Autor: Hugo Alonso Larrinaga.
Procedència: Colindres (Cantàbria).
Descripció: Un grup de joves tapia les oficines d'una empresa especuladora a Barcelona. A l'esquena d'un d'ells llegim *La justícia no és igual per a tots*.

FOTOGRAFIA FINALISTA
Títol: *En marxa*.
Autor: Rodrigo Rodríguez Ferrándiz.
Procedència: Dènia (Alacant).
Descripció: La fotografia recull una de les marxes que van fer els agricultors de Múrcia el 2007 per protestar per la falta d'ajuts al sector.

FOTOGRAFIA FINALISTA
Títol: *Minera La Escondida*.
Autor: Carlos Alberto Vera Mancilla.
Procedència: Pont Alt, Santiago (Xile).
Descripció: Minera La Escondida està situada a Antofagasta, Segona Regió del Nord de Xile, al desert d'Atacama, la cinquena regió més poblada del país, amb 320.000 habitants. Aquesta mina es troba a 3.100 metres sobre el nivell del mar i produeix coure fi (el 28 per cent de la producció nacional). Es tracta d'una empresa xilena que opera des de 1990 amb capital estranger (Japó, França). Els seus sous baixos no preveuen les condicions insanes i d'aïllament en què es treballa. Després que l'empresa es negués a concedir millores salarials, els sindicats es van unir i mobilitzar en una vaga massiva que va durar aproximadament un mes i va resultar favorable als treballadors. A la foto es registra la primera gran mobilització i veiem els treballadors que baixen des de la mina. Més tard se'ls unirà el poble d'Antofagasta.

FOTOGRAFIES QUE VAN QUEDAR EN VUITÈ I NOVÈ LLOC

Títol: *Gran Via Orgullosa!*
Autor: Alejandro González de la Fuente.
Procedència: Madrid.
Descripció: Imatge presa a la Gran Via madrilena en defensa dels drets dels homosexuals.

Títol: *Protesta de cartoneros*.
Autor: Mariano Andrés Campetella.
Procedència: Buenos Aires (Argentina).
Descripció: Fotografia presa el 26 de febrer de 2008 a la Ciutat Autònoma de Buenos Aires, Argentina. Il·lustra una protesta de *cartoneros* contra la violenta repressió que van patir per part de la policia federal, que els volia desallotjar de l'espai públic que ocupaven per reclamar la reobertura del tren blanc que els transportava des de la província cap a la capital per poder recollir el cartró. Marxen per l'avinguda de maig cap a la Secretaria de Transport de la Nació, al Palau d'Hisenda.

TARRAGONÈS // ESPECULACIÓ

Medi Ambient autoritza la destrucció dels Muntanyans

✉ Oriol Matadepera
/redaccio@setmanaridirecta.info/

L'Agència Catalana de l'Aigua (ACA), adscrita al Departament de Medi Ambient i Habitatge de la Generalitat, ha emès un informe favorable a la canalització del torrent Gibert dins les obres d'urbanització del Pla Parcial –conegut com a Muntanyans II– al municipi de Torredembarra (Tarragonès). El pla Muntanyans II, impulsat per la promotora Vegas del Guadaira, preveu la construcció de 550 habitatges d'alt nivell al mig del corredor biològic que connecta l'espai d'interès natural dels Muntanyans amb una de les darreres platges que es conserven en estat natural. La Plataforma Salvem els Muntanyans repeteix que, a part de la pèrdua ecològica, la totalitat de la zona compresa pel Pla Parcial està en un indret d'alt risc d'inundació. Aquesta autorització de l'ACA legalitza la modificació del curs del torrent que l'empresa ja està duent a terme i també els treballs d'urbanització de la zona. D'altra banda, Fecsa-Endesa ha anunciat que iniciarà la instal·lació soterrada de sis quilòmetres de línia elèctrica en el marc del pla Muntanyans II.

Un membre d'ICV demana la dimissió del conseller Francesc Baltasar

Així doncs, s'avança en la construcció d'una urbanització que comporta el risc de produir danys importants a nuclis de població, vies de comunicació i al medi. Ho acredita el mateix Pla Inuncat de la Generalitat de Catalunya i tres informes tècnics, el darrer elaborat per un pèrit independent nomenat pel Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. És per això que, després d'aquest informe de l'ACA, el membre d'ICV Francesc Mercadé, des de la seva fundació, pregunta al conseller de Medi Ambient (Francesc Baltasar) quan demanarà la dimissió: "Ara o quan es produeixi la propera inundació a la zona humida?"

Denúncia a Europa

La Plataforma Salvem els Muntanyans va presentar una denúncia davant la Comissió Europea per incompliment de la directiva relativa a l'avaluació dels efectes de projectes urbanístics sobre el medi ambient. Segons la plataforma, "l'Administració ha incomplert la seva obligació d'incorporar la corresponent Avaluació d'Impacte Ambiental en els diversos actes que han portat a l'aprovació definitiva del Pla Parcial Muntanyans II". Afirment que també s'ha incomplert la normativa catalana que considerava preceptiva l'elaboració de l'Avaluació d'Impacte Ambiental. ☺

BARCELONA // "SI HI HA ACOMIADAMENTS NINGÚ AGAFARÀ EL BUS"

La vaga d'autobusos serà indefinida si no hi ha un acord el 15 d'abril

✉ Roger Rovira
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Finalment hi haurà vaga indefinida a partir del dimarts 15 d'abril si abans no s'arriba a un acord entre TMB i els conductors d'autobús. Així ho ha fet públic la plantilla després d'una assemblea massiva a la qual, segons els sindicats convocants, han participat un miler de treballadors. Fins llavors, i com a mesura de distensió per afavorir la negociació, asseguren que no es duran a terme les jornades de vaga que han fet cada dijous, tot i que no retiren la convocatòria.

Com a mesura per afavorir la negociació no es faran les vagues dels dijous

El dilluns 14 d'abril és la data límit que ha establert la consellera de Treball Mar Serna per arribar a un acord. En tot cas, Josep Garganté, del Comitè de Descansos, adverteix que "si TMB comença a acomiadar gent" aplicaran la política de peu a terra: "ningú no agafarà l'autobús". La veritat és que esperen poca cosa de la direcció de l'empresa. En relació a les sancions que s'han produït, s'han posat a la venda els anomenats *vals de resistència* –amb un preu de cinc euros– amb els quals els treballadors de TMB recolzen la gent sancionada. L'assemblea ha

Diego Ibarra

Votació a favor de la vaga indefinida a l'assemblea del Casinet d'Hostafrancs

adoptat aquesta mesura per tal d'evitar que la negociació es desvii del seu objectiu principal: els dos dies. L'associació de conductors de transport urbà de Barcelona, ACTUB, per la seva banda, paga les nòmines als que han estat sancionats. En aquest sentit, continua obert el número de compte 2100-0647-91-0200245171 de "la Caixa" en suport a aquests treballadors.

L'última oferta de l'empresa, segons el Comitè de Descansos de TMB, "significa treballar 41 minuts més al dia i treballar fins a deu dies seguits". L'empresa assegura que és el model que existeix a Madrid, tot i que a la capital de l'estat es treballen set hores i un quart, mitja hora menys del que es pretén implantar a Barcelona. En comparació amb els conductors d'altres ciutats com

Madrid, Bilbao, Donosti o Palma, a TMB es fan més hores anuals. D'altra banda, l'intent de criminalització de la protesta és constant. En aquest sentit, cal destacar que, durant la jornada de vaga del 27 de març es van detenir tres suposats treballadors de TMB acusats de sabotejar i atacar vehicles de l'empresa. Cap d'aquestes persones pertany a l'empresa ni està afiliada als sindicats que integren el Comitè de Descansos. Tot i això, els delegats sindicals i els altres conductors es van interessar per la situació de les tres persones detingudes quan van sortir de l'assemblea.

► "Els dos dies són necessaris" Internet està ple de fòrums i de comentaris –alguns més argumentats que d'altres– i, a banda

dels insults o de les aclamacions, s'hi troben molts missatges de suport: "Potser el mètode no és el correcte, però demanen dos dies que són necessaris! Sempre han d'estar pendents de trucar per saber la ruta de l'endemà (sovint, fins a la nit no ho saben). No tenen horaris fixos i quan els posen un servei amb dues hores pel mig es queden "tirats" a Barcelona. Com a usuari i com a treballador, recolzo les reivindicacions dels dos dies de descans i la vaga." Per la seva banda, la FAVB, tot i reconèixer que la vaga al sector públic pot causar molèsties per la dependència de determinats serveis, ho equipara a "quan nosaltres molestem perquè no veiem altra sortida que tallar els carrers".

TARRAGONA // LA CANALITZACIÓ D'UN TUB PROVOCA AGRESSIONS AMBIENTALS

Unes obres malmeten la Platja Llarga

✉ Oriol Matadepera
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Les màquines excavadores estan fent malbé la Platja Llarga de Tarragona, una platja de tres quilòmetres que malgrat tenir algunes edificacions dels anys 60, conserva els valors naturals del bosc de La Marquesa. Amb l'excusa de soterrar una mànega provisional que molestava visualment s'està traient vegetació i malmetent l'estructura dunar. Aquest no és un fet aïllat sense importància, ja que afecta una zona on el consistori tarragoní vol construir un passeig marítim. El dimarts es va convocar una concentració per a protestar per una agressió que forma part de la interessada degradació d'un espai on, després de rebutjar aquest projecte i compensar amb altres terrenys a la promotora immobiliària, avui dia es projecta un passeig marítim, un camí de ronda i dues urbanitzacions a la Platja Llarga i al bosc de La Marquesa.

Les entitats ecologistes volen fer realitat el Parc Natural de les

Terres del Gaià, que hauria d'incloure la conca del riu Gaià i la corona verda del llevant tarragoní, ja que ens trobem davant d'una de les poques mostres de paisatge litoral mediterrani a Catalunya que conserva zones humides i dunes d'alt interès natural. Creuen que La Llarga necessita orde-

A la Platja Llarga s'ha projectat un passeig marítim, un camí de ronda i dues urbanitzacions

nació en quant a un aparcament, accessos a la platja i senyalitzacions i també "actuacions de protecció i, en alguns punts, la regeneració del seu medi natural, un manteniment adequat i una gestió sostenible".

Joana Dalmau

Rasa per on han de passar les canalitzacions

El passeig marítim i altres danys col·laterals

Les entitats ecologistes denuncien que l'equip que projecta el Passeig Marítim és el mateix que ha "espatllat" la platja del Miracle. Qui l'ha ideat és un enginyer de camins sense la formació mediambiental adient. Per exemple, el projecte contempla una actuació de replantació de dunes on primer es retiren amb una excavadora i des-

prés es replanten artificialment. Si bé el passeig marítim ja "compta amb prou mala sort" per les entitats ecologistes, aquestes anuncien que el nou Planejament Urbanístic Municipal preveu una urbanització de gairebé 300 habitatges d'alt *standing* al turó de mas Rabassa, el qual s'hauria de preservar de qualsevol nova edificació segons el pla director costaner de la Generalitat. ☺

BARCELONA // EXPRESSIÓ

Protestes per la llibertat d'ús de la via pública

Redacció Directa
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Unes 25 persones van participar d'una cercavila amb malabars, xanques i timbals el 28 de març. Protestaven per les ordenances del civisme i la repressió contra les expressions d'art al carrer. Van tallar el trànsit del carrer Pelai i les Rambles. Un guàrdia urbà es va apropar per preguntar perquè protestaven. En arribar a la plaça de Sant Jaume van fer malabars. El dimarts 1 d'abril també es va protestar davant els jutjats pel judici contra un grafiter.

Les malabaristes fan una actuació a la plaça de Sant Jaume de la ciutat

Eloy de Mateo

Les manifestants portant fotografies de diverses transexuals assassinades pel fet de ser-ho

Arnau Bach

BARCELONA // TRANSFÒBIA

Concentració per denunciar un assassinat transfòbic a Portugal

Redacció Directa
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Una quinzena de persones es van concentrar el 29 de març davant del consolat de Portugal, a la Ronda de Sant Pere de Barcelona. Van desplegar una pancarta i van dibuixar una silueta al terra per denunciar la mort de la Luna, una transexual de Lisboa. Aquest assassinat se suma al de la Gisberta, que va morir a mans d'un grup d'adolescents a la ciutat de Porto l'any 2006.

TARRAGONA // PRIMER PROCEDIMENT A CATALUNYA

Citen a declarar una vintena de persones autoinculpades d'avortar

Montse Aumatell
/elcamp@setmanaridirecta.info/

En el marc de la campanya de recollida de signatures per l'avortament lliure i gratuït que es va iniciar a tot l'Estat espanyol arran de la persecució contra les dones que havien avortat i els metges i metgesses que les havien assistides, el 28 de febrer es van entre-

de març i fins el 24 d'abril una vintena de persones han estat citades a declarar al jutjat d'Instrucció número 6 de Tarragona. Les persones citades –tant homes com dones– ho estan en qualitat de testimonis i, per tant, estan obligades a declarar.

Segons ens ha explicat una membre de la Marxa Mundial de les Dones, aquestes citacions són molt irregulars, ja que no se sap ben bé "a qui estan processant ni per què es volen aquests testimonis". També ens recorda que l'avortament o l'acompanyament a avortar que no respon a cap dels tres supòsits previstos per la llei –violació, risc per al fetus o risc per la mare– prescriu quan fa més de tres anys que s'ha produït. La justícia espanyola tampoc pot actuar si s'ha produït fora de l'Estat.

La tarda del 2 d'abril s'ha convocat una concentració davant els jutjats de Tarragona per protestar contra les citacions i reclamar l'avortament lliure i gratuït. Al matí d'aquest mateix dia han estat citades més autoinculpades per tal de declarar als jutjats.

El 28 de febrer es van entregar a Tarragona 170 autoinculpacions d'avortament o d'acompanyament

gar a Tarragona 170 autoinculpacions de persones que havien avortat o bé havien acompanyat algú a fer-ho. Cal destacar que, a Barcelona, un jutge va decidir arxivar les 2.400 autoinculpacions que s'havien presentat. Des del 28

ESTAT ESPANYOL // NO HI HA DATA PEL JUDICI

El jutjat embarga els bens als acusats per la crema de fotos reials

Crema de fotos a Lleida (12 d'octubre)

Arxiu / Edu Bayer

Redacció Directa
/redaccio@setmanaridirecta.info/

El jutjat central d'instrucció 3 de l'Audiència Nacional ha decidit embargar els vehicles particulars de tres de les setze persones imputades per la crema de fotografies del rei a Girona. El magistrat Fernando Grande-Marlaska també ha decidit iniciar els tràmits per tal d'embargar les nòmimes d'altres dues persones. Només els deixarien el salari mínim interpro-

fessional i la resta dels diners, fins arribar als 5.000 euros, passarien als fons bancaris del tribunal madrileny. Aquesta actuació, absolutament excepcional i que només s'utilitza en casos d'elevades responsabilitats civils i indemnitzacions –com en les investigacions d'estafes i de delictes socioeconòmics–, s'ha fet després que es dictaminés que els i les acusades havien de dipositar una fiança també estranya i poc ordinària en aquests casos. **DI**

SABADELL // AGRESSIÓ

Saquejen i roben a l'Ateneu l'Escletxa

Directa Sabadell
/sabadell@setmanaridirecta.info/

La matinada del 24 de març l'Ateneu Popular l'Escletxa, situat al carrer Pare Sallarés 104 i gestionat per les Assemblees de Joves de Sabadell (integrades dins la CAJEI) va ser atacat, segons ha fet saber aquest col·lectiu en un comunicat. L'atac el van perpetrar un grup d'individus, els quals encara no han pogut ser identificats. Aquests van forçar la porta i un cop a dins van regirar i trencar material divers de l'Ateneu i van fer-hi pintades

Els agressors van forçar la porta, van regirar i trencar material i van fer pintades

espanyolistes i en contra l'independentisme com *Viva España*, *Nacionalismo NO* o *Vosotros soys los fascistas*. Entre el material robat del local de l'Assemblea de Joves de Sabadell hi compta al menys un ordinador portàtil, diners i material agitatiu. "Davant d'aquesta clara agressió contra el jovent organitzat de la nostra ciutat, volem deixar clar que cap agressió d'aquest tipus ens aturarà en la nostra lluita i que aquesta acció no quedarà impune". D'aquesta manera conclou el breu comunicat difós per l'AJJ, a l'espera que es puguin identificar els autors del saqueig.

LLEIDA // MOBILITZACIONS

Campanya contra el Saló Immobiliari

Ares Arbós
/terresponent@setmanaridirecta.info/

L'Assemblea de Joves de Lleida va voler denunciar, el 29 de març, la connivència de les administracions lleidatanes amb les pràctiques especulatives que les grans empreses del sector practiquen a la capital de Ponent. Un exemple d'això és la celebració del Saló Immobiliari el proper cap de setmana de l'11, 12 i 13 d'abril.

En el marc de la campanya *Aquí no hi ha qui visqui* (DIRECTA 82) es va fer una representació on es relacionaven els polítics de la Paeria amb els capitosts de les empreses de la construcció, els bancs i les immobiliàries. Durant l'acte, celebrat a la plaça de la Paeria de Lleida, es van repartir octavetes amb el manifest on es denunciaven les dificultats que tenen les joves per aconseguir un habitatge.

Diverses persones van ser identificades i increpades per agents de paisà dels Mossos d'Esquadra, mentre els agents de la policia municipal de la capital del Segrià aixecaven acta del que s'estava fent.

Roda el món

/internacional@setmanaridirecta.info/

PATAGÒNIA // LA RECUPERACIÓ ORGANITZATIVA I TERRITORIAL D'UN POBLE OPRIMIT

La reconstrucció maputxe

✉ **Marc Gavalda**
/Cutral Co (Argentina)/

La matinada del 15 de febrer va sonar un *ku-trun* (tambor cerimonial) a Santa Rosa de Leleque mentre una *machi* (autoritat espiritual) rumorejava paraules en mapuzugun. Els *nwen*, o forces de la natura, sembla que s'apoderin de l'ambient. Avui fa un any que la família d'Atilio i Rosa, amb els seus fills, van recuperar la terra, un lot de 535 hectàrees que els havia usurpat la Compañia de Tierras Sud Argentino S.A., al·trament dita Benetton. La disputa amb el consorci italià s'ha convertit pel maputxe en un símbol de lluita pel territori patagònic.

De diferents punts del Puelmapu (Argentina) i del Gulumapu (Xile) van venir membres de diferents comunitats per celebrar la recuperació territorial. Anteriorment, la comunitat que avui fa festa i celebra va sofrir la repressió policial i judicial per evitar que l'exemple de Leleque s'escampés. I és que a ambdues bandes de la serralada andina els estats nacionals s'han construït sobre uns pronuncisats fonaments racistes. A més, la usurpació de les seves terres continua.

A ambdues bandes de la serralada andina els estats nacionals s'han construït sobre fonaments racistes

"A l'Argentina, a les escoles ensenyen que els maputxes venen de Xile i que van sotmetre els tehueltes —avui quasi desapareguts—, que eren els veritables pobles originaris", puntualitza Mauricio, un dels cantants del grup de *hip-hop* maputxe WeChekche Ñi Trawun, vingut de Santiago per l'ocasió. És una construcció de la identitat nacional que justifica la xenofòbia de l'argentin cap el maputxe.

► Un poble que va doblegar la corona espanyola

Els araucans, com els anomenava al segle XVI el capità Pedro Valdivia, no es van deixar colonitzar per les tropes espanyoles. Liderats per Lautaro, fill d'un *lonko* mort en combat que va conviure amb les tropes invasores, van demostrar ser grans lluitadors i estrategues. Van fer recular els castellans amb la cua entre les cames després d'arrrasar la ciutat Concepció en repetides ocasions.

Mobilització a Temuko per l'alliberament de presos maputxes. Setembre 2006

Hernán Scandizzo

A part de les heroiques gestes de Lautaro, els invasors van trobar dificultats a causa de l'organització política maputxe, doncs les comunitats funcionaven amb autonomia entre elles i no establien ciutats per viure. Llavors, l'invasor arribava i derrotava a algun dirigent, però uns quilòmetres més enllà una altra comunitat es rebel·lava i els combats recomençaven. A més, els maputxes es confederaven si el perill així ho exigia. Finalment, després de tantes derrotes, l'any 1641 la Corona espanyola va firmar un tractat que reconeixia la sobirania maputxe al sud del riu Bio Bio.

Si bé Castella no va poder doblegar-los, les novelles repúbliques d'Argentina i de Xile van emprendre despietades operacions militars. La Campanya del Desert, liderada pel general Roca —que avui dona nom a les principals avingudes d'Argentina i que amb el seu rostre estampa els bit-

Després de tantes derrotes, l'any 1641 la corona espanyola va reconèixer la sobirania maputxe al sud del riu Bio Bio

llets de 100 pesos— va aconseguir finançament del Congrés amb l'objectiu "d'eliminar els pobles incivilitzats" per ampliar la frontera argentina al sud del Rio Salado, ja que fins el segle XIX només arribava a 200 quilòmetres de Buenos Aires. Va ser un genocidi sobre el qual s'assentaren els

fonaments de la nació. A l'altra banda dels Andes, la Pacificació de l'Araucània va consistir en aplicar, amb l'ajuda dels fusells de repetició, la pau dels morts.

► **L'apropiament de l'identitat**
"A principis del segle passat el maputxe ja havia interioritzat i rebutjat el pensament occidental", comenta Moira Millán, de la comunitat Pillan Mahiza. D'aquesta oposició van sorgir dues tendències: la de Panquilef i la Manquilef.

La primera propugna l'autonomia total del poble maputxe fora dels estats nacionals, construint una educació pròpia, l'auto-gestió de la salut i els aliments i, també, la defensa del territori amb la lluita armada en cas de necessitat. La segona, en canvi, promou la inclusió maputxe a la societat argentina i xilena a través de la participació plena a les institucions democràtiques, com els partits polítics.

La Coordinadora Arauco Mal-leco, a la IX regió xilena, lluita per l'autonomia i la defensa territorial, seguint la tesis de Panquilef. El Partit Wallmapuwen, en canvi, defensa els seus drets a través de la participació en les regles de joc de l'estat xilè.

Altres organitzacions, no obstant, creuen que per canviar l'actual opressió i espoli és necessari una revolució també a la societat dels països que oprimeixen, pel que es fan necessàries aliances amb organitzacions no maputxes. "Si no —enfatitza Moira— el canvi no és possible".

Sigui com sigui, a l'existència de les comunitats (l'herència i present de l'organització tradicional maputxe) cal sumar-hi el sorgiment, a finals dels anys vuitanta, d'un variat nombre de col·lectius urbans i rurals, amb orígens i objectius diversos, però tots reivindicatius de la identitat comuna. Un segle després de les massacres de la Pacificació de l'Araucània i de la Campanya del Desert, comunitats i organitzacions reconstrueixen una memòria històrica que es va intentar reduir al no res i deformar i distorsionar mitjançant l'etnocidi.

► Un poble en conflicte

Poc a poc, tant des dels suburbis de les ciutats com des de les distants terres patagòniques, la identitat maputxe es recupera a través de la música (grups com Hiphologia o Wechekeche), les organitzacions urbanes (amb identitats refundades com els *mapurbans* o *mapunkis*), els mitjans de comunicació (*Azkintuwe* o *Mapuexpress*) o les comunitats en lluita (Lonko Purrán o Picún Leufú). Per altra banda, els estats respectius responen amb fúria aquest procés, legislant i aplicant noves lleis antiterroristes (Xile manté una dotzena de maputxes empresonats) o fomentant la invasió de les transnacionals als territoris.

La Pacificació de l'Araucània va consistir en aplicar la pau dels morts

El poble maputxe és conscient que la seva cultura és indivisible de la possessió de la terra i els estats no han fet cap gest per impedir que les empreses mineres, forestals, elèctriques i petroleres avancin sense escrúpols sobre el territori araucà i patagònic.

Per la serralada i l'estepa patagònica sona el *ku-trun* i l'eco respon remors de guerra... ☛

Breu crònica dels darrers anys de resistència maputxe

1990
► **Conflicte de les comunitats de Temuco amb corporacions forestals.**
1997
► **Les comunitats Paynemil i Xaxipayn demanden a Repsol 440 milions de dòlars per contaminació d'aigües amb metalls pesats.**
2000
► **Desallotjament de la comunitat Ralco per la construcció de la presa d'Endesa al Bio Bio.**
2001
► **Primeres condemnes a dirigents de la Coordinadora Arauco Malleco.**

2003
► **Recuperació de terres a la comunitat Lof Casiano.**
► **Intent de desallotjament a la comunitat Vuelta del Río.**
2004
► **Repressió a la comunitat Lonko Purrán pel bloqueig a la petroliera Pioneer.**
2004-2008
► **Conflicte entre Benetton i la comunitat Leleque.**
2007
► **Violència parapolicial de la petroliera Piedra del Águila contra la comunitat Picún Leufú.**

► **Negativa de catorze comunitats de Zapala a l'entrada de Pluspetrol al seu territori.**
2008
► **Fi de la vaga de fam de 112 dies de Patricia Troncoso, presa per defensar els drets maputxes.**
► **Endesa projecta construir preses a Aisén i Lago Puelo.**
► **El Partit Maputxe s'oposa al pas del Ralli Paris Dakar pel Wallmapu.**
► **La comunitat Cheuquel s'oposa a les explotacions mineres i farmacèutiques.**
► **Diverses recuperacions de terres de Villa Pehueña.**

TIBET // LA REVOLTA TIBETANA TORNA A POLITITZAR ELS JOCS OLÍMPICS

La 'Pax Olímpica' s'imposa per la força de les armes i la censura

☞ **Ferran Mestanza**
Llicenciat en Llengua, Literatura
i Civilització Tibetana
/Barcelona/

La concessió de l'organització dels Jocs Olímpics a la Xina, després de la promesa d'aquesta de millorar la situació dels drets humans en el seu territori, ha comportat, de fet, una campanya de neteja per millorar la imatge que aquest país vol donar al món. Això ha fet que el règim hagi incrementat la censura i la persecució dels activistes pro drets humans arreu del país. És en aquest context preolímpic que el 10 de març —com cada any— els tibetans van celebrar l'aniversari de la seva revolta frustrada de 1959 contra l'ocupació

*La repressió
dictatorial es
vol emmascarar
sota una
resposta al
vandalisme*

xinesa, la qual va provocar l'exili del Dalai Lama. La proximitat de les Olimpíades va fer que uns —els tibetans— veiessin una oportunitat de fer visible al món la seva dramàtica situació d'asfíxia i els altres —el règim xinès— reaccionés de forma especialment cruenta.

Avui, mig segle després de la invasió del Tibet, la repressió dictatorial es vol emmascarar sota l'aparent resposta del règim al

La policia índia deté un exiliat tibetà en un protesta contra la repressió xinesa'

Arxiu

vandalisme dels qui anomena la "colla del Dalai Lama".

La Xina és la major i més poderosa dictadura del món i mentre Occident li concedeix l'organització dels Jocs Olímpics, el règim continua fent la seva feina: 8.000 executats per pena de mort el 2006, detencions i tortura a defensors dels drets humans, periodistes i escriptors... Mentrestant la Xina prossegueix amb "l'alliberament" del Tibet, enviant-hi centenars de milers de colons xinesos, fins al punt que els tibetans ja són avui minoria a la seva pròpia terra.

El Tibet es troba, doncs, enmig d'un foc creuat de falses

*El Tibet es troba
enmig d'un foc
creuat de falses
imatges i
interessos
emmascarats*

imatges i interessos emmascarats que tergiversen completament la seva identitat: considerada una societat esclavitzada per la religió pels mateixos que la sotmeten a

la més fèrria submissió, utilitzada com una eina per a combatre el "dimoni del comunisme" i víctima de la indiferència de la comunitat internacional, que no vol perdre la seva part del pastís del gran mercat xinès.

▶ Alliberament a la força

L'octubre de 1950 l'Exèrcit d'Alliberament Popular Xinès va penetrar en territori tibetà i va iniciar una ocupació i la instauració d'un règim que havia d'"alliberar" la població de la teocràcia, la servitud i l'endarreriment en què suposadament vivien els tibetans. Aquest alliberament ha requerit, de moment, l'as-

sassinat d'1.200.000 tibetans (el 20 per cent de la població) i la destrucció d'un 90 per cent del patrimoni cultural tibetà (monestirs, temples, estàtues, pintures, llibres...). Però mentre el Tibet començava el seu calvari, els murs de la Sorbona, durant el maig del 68, eren plens de pòsters del president Mao, convertit en ídol per una esquerra que ignorava la realitat de la Revolució Cultural i el consegüent genocidi humà i cultural que s'iniciava al Tibet. Poc després, el 1972, el president Nixon va visitar la Xina —en el context de la Guerra Freda i d'una agressiva política d'aïllament de la URSS— i va decidir cancel·lar el programa per a finan-

*L'alliberament
xinès ha requerit
l'assassinat
d'1.200.000
tibetans*

çar i entrenar la resistència tibetana que la CIA havia desenvolupat fins al moment. Però, tot i aquest creixent oblit de la situació del poble tibetà, l'octubre de 1989, el Dalai Lama va rebre el Premi Nobel de la Pau i, a l'octubre de 2007, la medalla d'or del Congrés dels EUA. I és que la gran superpotència continua veient en la causa tibetana un possible taló d'Aquil·les de la que havia estat considerada una amenaça comunista i que, en la actualitat, més enllà de les pugnes ideològiques, ha esdevingut una de les màximes potències econòmiques i militars del món i un clar adversari per al seu predomini imperial. ☐

Una història marcada per la geografia

☞ **F.M.**

El Tibet, el "país de les neus", és l'altiplà més elevat i extens del planeta, rodejat i aïllat per una immensa planícia gèlida coneguda com el Tercer Pol, al nord, i la serralada de l'Himàlaia, la més llarga i elevada del món, al sud. La seva altitud explica que tots els grans sistemes fluvials de l'Àsia Oriental neixin al Tibet. De dimensions equivalents a tota Europa occidental, a principis del segle XX la seva població era, però, de tan sols uns sis milions d'habitants. Donada la seva posició al cor del continent asiàtic, el Tibet era llavors al punt de mira de les grans potències mundials que es disputaven en aquell moment el control de l'Àsia: la Xina a l'oest, Rússia al nord i l'imperi britànic, des de la seva colònia índia, al sud. Les característiques geogràfiques i la posició geoestratègica del Tibet han marcat sempre el seu curs històric.

La civilització tibetana apareix en la història el segle VII de la nostra era com un imperi unificat i en expansió que el 763 arriba a envair la capital de l'imperi xinès, en la lluita per la supremacia sobre el comerç per la Ruta de la Seda. Situat a l'encreua-

*Donada la seva
posició al cor
del continent, el
Tibet era al punt
de mira de les
grans potències*

ment de les cultures índia, persa, mongol i xinesa, el Tibet antic es caracteritza pel floriment d'una gran civilització cosmopolita. El 779 el budisme esdevé religió de l'Estat i, a partir d'aquell moment, primer sota la protecció de la cort imperial i després, amb

el col·lapse del l'imperi al segle IX, amb el suport de les famílies nobiliàries, dels monjos i dels ascetes, ioguis i erudits budistes marcaran la història cultural del Tibet. I és que, aquests, a més de practicants religiosos, esdevindran prolífics pensadors, poetes, pintors, astròlegs, metges i, fins i tot, sobirans, com el mateix llinatge dels Dalai Lama.

Al segle XIII l'imperi mongol va penetrar en les fronteres d'un fragmentat poder tibetà i, així, el 1260, el sobirà mongol Khubilai Khan va nomenar al lama tibetà Phagpa preceptor imperial, atorgant-li la jurisdicció religiosa i política sobre el Tibet. Posteriorment, seria Altan Khan qui, el 1578, transferís el poder polític i religiós sobre el Tibet en la figura de l'abat de l'influent monestir de Drepung, a qui va conferir el títol de Dalai Lama: "mestre de saviesa oceànica". D'aquesta manera, els successius lames reconeguts de forma ritual com a reencarnacions d'aquest van esdevenir els caps reli-

giosos i polítics del Tibet, primer sota el protectorat nominal de l'imperi mongol i, a partir del segle XIX, de l'imperi xinès, però sempre gaudint d'una plena sobirania i independència *de facto*.

El suposat món feudal i teocràtic que era el Tibet abans de l'arribada de la "modernitat" de mans del règim xinès, no era sens dubte una societat idíl·lica, ni la mena de paradís sobre la terra que pretén el fantasiós mite de Shangri-la, ideat per l'escriptor James Hilton i avui explotat per la mateixa Xina, que ha fet del Tibet el principal destí turístic pels xinesos. Però tampoc es pot caure una vegada més en una innocent visió etnocèntrica del món modern com un resultat del progrés històric. El món modern també és ple d'injustícies i barbàrie i, en el cas del Tibet, la modernitat ha suposat la seva quasi total destrucció. Com va escriure el gran poeta tibetà Jangbu: "És sorprenent! Tot i que només fan que mirar-se al rostre, ningú no es reconeix". ☐

Versos del poeta tibetà
Jangbu, referent de la cultura
al país asiàtic.

Moltes mans

Moltes mans
Frenètiques i agitades
Una rere l'altra
Saquegen i assassinen

Moltes mans
Fan i després desfan
Moltes mans
S'endinsen en la foscor

Moltes mans
Surten de la foscor
Surten de la boca del pit
De llocs impensables

"Però, de qui són aquestes
mans?"

És sorprenent!
Tot i que només fan que
mirar-se al rostre, ningú no
es reconeix.

Jangbu
PEQUÍN, 21 D'ABRIL DE 2001

Observatori dels mitjans

/observatorimitjans@setmanaridirecta.info/

Salvador Escamilla: l'home que va morir dues vegades

✉ Enric Borràs Abelló

El dissabte 29 de març a la tarda el locutor de guàrdia a Catalunya Informació va anunciar que havia mort Salvador Escamilla, el veterà de la ràdio i la televisió que col·laborava amb Catalunya Ràdio. Ben aviat van organitzar una resposta ràpida i adequada per la pèrdua del periodista polifacètic que havia donat a conèixer molts dels autors de la Nova Cançó i que als anys seixanta, en ple franquisme, s'atrevia a començar el programa *Radioescope* amb un provocador "Bon dia Catalunya!". Però mentre el locutor de Catalunya Informació es desfeia en un perfil biogràfic en passat, Escamilla continuava viu, en estat molt greu, però viu.

A Catalunya Informació van començar a entrevistar alguns dels qui havien arribat

al món dels mitjans de comunicació de la mà de Salvador Escamilla. Jaume Sisa, Quico Pi de la Serra, Marina Rossell, Pere Tàpies... tots el van lloar, tots en van lamentar la mort de la qual s'havien assabentat a través de la ràdio o amb la trucada telefònica del locutor. Un altre dels entrevistats, que va dir que Escamilla havia estat un punt de referència per a la ràdio en català, va ser el conseller de Cultura, Joan Manuel Tresserras, a qui el gabinet de presidència havia confirmat la mort d'Escamilla. Però allò que no sabia Tresserras era que el gabinet de presidència havia confirmat la mort a través de la notícia de Catalunya Informació. Tot girava al voltant de Catalunya Informació i Catalunya Ràdio. Mentre tot això passava, els diaris digitals havien publicat la notícia: *l'Avui digital*, *La Malla*, *VilaWeb*, *El*

Periódico digital, el portal *3cat24.cat*... i totes les notícies bevien de la mateixa font: Catalunya Informació.

Catalunya Informació i Catalunya Ràdio havien convençut a tothom que Escamilla era mort. O com a mínim ho van fer fins a les vuit del vespre, quan van desmentir la notícia i van dir que estava ingressat, molt greu, a la Clínica de la Mercè de Barcelona, en estat de sedació terminal. Després de dir-ho, senzillament, la notícia va desaparèixer de les ones i no es va tornar a sentir res més d'Escamilla. Els redactors dels altres mitjans de comunicació no ho entenien: no era mort? La ràdio pública catalana havia de ser la font més fiable perquè era un dels seus treballadors, però ho havia desmentit. Els diaris digitals van rectificar o van fer desaparèixer la notícia, tal i com havia fet Catalun-

ya Informació, fins l'endemà. Diumenge Escamilla va dir prou, va deixar de lluitar contra les conseqüències d'un infart cerebral i va morir de veritat. La majoria de mitjans de comunicació van reciclar els textos que havien fet servir el dia abans i Catalunya Informació, de fet, fins i tot va reciclar les declaracions que havia pres arran de la mort falsa.

Algú va aconseguir enganyar mig país i fer morir Escamilla quan encara era viu. Qui va donar el toc d'alarma a Catalunya Ràdio i Catalunya Informació? No va ser cap becari ni cap redactor, sinó ara seria buscant una feina nova. Va ser algú que no s'ha quedat al carrer amb el currículum a la mà, algú intocable i que va malentendre la situació d'Escamilla; es va pensar que li deien que era mort quan, de fet, era a punt de morir.

Més de deu milions d'articles a la 'Wikipedia'

✉ Enric Borràs Abelló

L'enciclopèdia oberta, col·laborativa i en línia més coneguda del món, la *Wikipedia* (Wikipedia.org), ja té més de deu milions d'articles. En concret, l'article deu milions és de la versió hongaresa de la *Wikipedia* i es tracta d'una breu biografia del joier i pintor britànic Nicholas Hilliard que ha redactat l'usuari Pataki Márta. L'enciclopèdia col·laborativa, que redacten voluntàriament usuaris de tot el món, té més de 250 versions lingüístiques, enca-

ra que només 137 són actives i ha esdevingut molt popular.

Tot i que l'anglès és l'idioma amb més articles, més de dos milions, el català també es troba molt ben situat en setzè lloc i més de 100.000 articles publicats. Cal dir que la versió en català, la *Viquipèdia* (Viquipedia.cat), és la segona versió lingüística més antiga de l'enciclopèdia en línia. Si la versió anglesa es va posar en marxa el gener del 2001, la catalana ho va fer el març del mateix any i les altres van venir després. Els col·laboradors i col·laboradores de la *Wikipedia* en català

diuen que es tracta d'una eina que ja s'ha convertit en una obra de referència per a la consulta i l'aprenentatge, les escoles la fan servir i fins i tot col·laboren en afegir-hi continguts. Tots els articles que s'hi publiquen són redactats per persones voluntàries i tothom és lliure de participar-hi fent-ne de nous o corregint-ne i ampliant-ne d'altres.

És aquest caràcter obert i col·laboratiu el que s'ha convertit en la clau de l'èxit d'aquesta enciclopèdia que ha crescut d'una manera espectacular. Segons Jimmy Wales, fundador de la *Wikipedia*, "és

increïble pensar que hem crescut d'una *Wikipedia* en anglès a més de 250 Wikipèdies en idiomes diferents". I és que, malgrat algunes acusacions de manipulació o de manca de fiabilitat, diversos estudis han confirmat que la major part de la informació de la *Wikipedia* és molt fiable i que, de fet, els millors articles són els que es retoquen més vegades i per més usuaris. Wales també diu que, quan van començar la *Wikipedia* el 2001 no es podien imaginar que arribarien tan ràpid als deu milions d'articles. Ara només cal veure a quin ritme continua creixent.

Una visió amable sobre Bolonya

✉ Àngelo Pineda

El socioecòleg Ramon Folch va carregar el dia 30 de març contra els opositors al pla Bolonya des de la seva columna a *El Periódico* titulada "L'escala de cargol". En una idíl·lica conferència de l'European University Association, on 350 rectors europeus discutien "inquietuds àmplies de gent que mira endavant", va atacar els crítics que rebutgen el procés de Bolonya perquè, segons deia, oposar-s'hi "és com mobilitzar-se contra l'euro". I mobilitzar-se contra Bolonya i contra l'euro deuen ser coses

molt dolentes pel senyor Folch perquè hi torna i s'entrebancan amb el mateix argument: "(...) hi ha qui abomina de Bolonya i assimila l'Espai Europeu d'Educació Superior al triomf del neoliberalisme, com si la lliura fos progressista i l'euro reaccionari". És probable que Ramon Folch no tingui una idea molt clara (o cap) sobre l'argumentació dels opositors al pla, perquè no sembla que les qüestions relatives al fons ideològic de les crítiques de la comunitat universitària tinguin res a veure amb l'euroescepticisme britànic. Tot això és una mica greu perquè entre les *llicències literàries* que

es permeten a un gènere periodístic com la columna no hi hauria de cabre la d'ignorar la realitat. En aquest cas, la realitat de les protestes estudiantils.

Partint d'aquesta base discutible, Ramon Folch critica "la premsa distreta" per "magnificar" allò que va anomenar "intervenció, arrel de la lògica petició del rector, dels Mossos d'Esquadra". Lògica petició del rector perquè, per a Ramon Folch, el tancament a l'Autònoma és una "irrupció feixistoide" protagonitzada per "grups violents i sense cap representativitat social". Més enllà de les desqualificacions que brinda als estudiants que van

patir la repressió dels Mossos, Folch es refugia en arguments indemostrables. No pot saber si aquests grups suposadament violents són representatius o no, perquè en cap moment es va consultar els estudiants sobre l'aplicació de l'Espai Europeu d'Educació Superior. Uns estudiants, recordem-ho, que anualment paguen —i no pas poc— per un suposat servei públic.

Podem observar —amb preocupació— que entre el *columnisme* actual n'hi ha prou amb la demagògia i les afirmacions gratuïtes. No calen arguments, sobretot si tens la força dels sectors dominants de la societat a favor teu.

Freqüències lliures i populars [ràdio i televisió]

Ràdio Bronka - 104.5 FM (Bcn Nord, Gramenet i Badalona) i 104.45 FM (Bcn Sud i Hospitalet), Ràdio Contrabanda - 91.4 FM (Barcelona), Ràdio Línea - IV 103.9 FM (Barcelona), Ràdio Pica - 96.6 FM (Barcelona), Ràdio Trama - 91.41 FM (Sabadell), Ràdio Kaos - 90.1 FM (Terrassa), Ràdio Korneta - 90.6 FM (Berguedà), Ràdio 90 - 101.4 FM (Olot), Ràdio Klara - 104.4 FM (València), Ràdio Malva - 105.0 FM (València), Ràdio Aktiva - 107.6 FM (Alcoy), Ràdio Mistelera - 100.8 FM (Dènia-La Xara), La Tele - 52 UHF (okupemlesones.org)

SOLIDARIDAD OBRERA

Portaveu de la CNT a Catalunya
Contrainformació feta per i per als treballadors/es
 Subscriu-te!
www.soliobrera.org

RADIO P.I.C.A.

www.radiopica.net

malea

teteria malea s.c.c.l

esmorzars i berenars, cassolans i ecològics

c/ negro, 16 sants (bcn)
 tel: 93392070

impresos de tota mena
 disseny gràfic
 compaginació
 il·lustració
 rètols
 webs ...

Fundació Tam-Tam · 93 218 92 39
tamtam@ibernet.com

Els comptes de la Directa

Publiquem els comptes de l'any passat i el pressupost d'enguany perquè les nostres lectores puguin fer-se una idea de la magnitud econòmica del setmanari. Com podeu veure, el 2008 augmentem les contribucions econòmiques de les persones que fan més hores de feina per fer possible la DIRECTA, encara que aquests ajuts encara són molt minsos (300 euros per vint hores setmanals). Veiem necessari, però, que de mica en mica un nombre determinat de persones s'hi pugui dedicar exclusivament per tal d'assegurar la viabilitat humana del projecte.

En part a conseqüència d'aquest increment d'ajuts i també per la pujada de tarifes general dels proveïdors: la subscripció passa a costar 70 euros (abans en valia 60). El preu de venda es manté en 1,50 euros fins al mes de setembre, moment en què –coincidint amb l'estrena d'un nou disseny– pujarà a 1,70 euros. Recordem que durant els dos primers anys la subscripció no va variar de preu. Aquesta pujada es farà efectiva a partir del 18 d'abril i a les renovacions d'aquelles subscripcions que caduquen durant aquest mes.

ESTAT DE COMPTES 2007 gener-desembre			PRESSUPOST 2008 gener-desembre		
DESPESES			DESPESES		
ÀREA DE COST	CONCEPTE	IMPORT %	ÀREA DE COST	CONCEPTE	IMPORT %
Funcionament ordinari	23.850,00	30,17%	Funcionament ordinari	43.000,00	41,55%
	Lloguer seu social	4.800,00		Lloguer seu social	4.200,00
	Reformes i manteniment	200,00		Reformes i manteniment	200,00
	Personal	13.200,00		Personal	26.650,00
	Material oficina	1.000,00		Material oficina	2.000,00
	Subministraments	1.000,00		Subministraments	2.000,00
	Telecomunicacions	3.000,00		Telecomunicacions	3.600,00
	Fotocòpies	150,00		Soci Coop 57	1.000,00
	Manutenció	350,00		Gestoria	300,00
	Enviaments correus	150,00		Material difusió i fotocòpies	1.150,00
Costos directes	55.215,00	69,83%	Costos directes	1.500,00	1,45%
	Impressió	35.550,00		Enviaments correus	400,00
	Distribució	19.665,00			0,39%
TOTAL			TOTAL		
79.065,00 100,00%			103.500,00 100,00%		
INGRESSOS			INGRESSOS		
ORIGEN FONTS	CONCEPTE	IMPORT %	ORIGEN FONTS	CONCEPTE	IMPORT %
Fons propis	70.687,50	89,83%	Fons propis	93.500,00	90,34%
	Subscripcions	45.000,00		Subscripcions	68.000,00
	Vendes	11.812,50		Vendes	10.000,00
	Publicitat	12.375,00		Publicitat	12.000,00
	Activitats	1.500,00		Activitats	3.500,00
Fons públics			Fons públics		
	Subvenció ICIC	8.000,00		Pla d'ocupació 2007-2008	7.000,00
(subvenció d'una part dels costos d'impressió per premsa en català)			Subvenció ICIC		
TOTAL			TOTAL		
78.687,50 100,00%			103.500,00 100,00%		
RESULTAT (Dèficit)					
(compensat pel superàvit de 2006)			-377,50		

Punts de venda

BADALONA La Mussara Sant Joan de la Creu 70 BARCELONA GRÀCIA Cap i Cua Torrent de l'Olla, 99 Infoespai Plaça del Sol, 19 Taifa Verdi, 12 Distrivinyes De l'or, 8 (Plaça del Diamant) HORTA - GUINARDÓ El Tinter La Plana, 10 Rocaguinarda Xiprer, 13 EIXAMPLE Quiosc Manu Nàpols-Roselló Xarxa Consum Solidari Rocafort, 198 POBLENOU Taverna Ítaca Pallars, 230 Cus-Cus Rambla Poblenou, 77 SANT ANDREU Patapalo Rubén Dario, 25 Bar La Lira Coroleu, 14 Bar La Lluna Ramón Batlle, 17 Andy Blue Can Fabra Trèvol Portugal, 2-4 Baixos Quiosc Comerç Plaça Comerç Quiosc Rambla Fabra i Puig, 10 Quiosc 11 de Setembre Onze de Setembre NOU BARRIS Ateneu Popular 9 Barris Portlligat, 11-15 Casal de Joves de Roquetes Vidal i Guasch 16 Can Basté Passeig Fabra i Puig, 274 Casal de Joves de Prosperitat Joaquim Valls 82	Casal de Joves Guineueta Pl. ca n'Ensenya 4 Quiosc Joaquim Valls amb Vinyars CIUTAT VELLA AQUENI Méndez Núñez, 1 principal Xarxa Consum Solidari Pl. Sant Agustí Vell, 15 Pròleg Dagueria, 13 El Lokal Cera, 1 bis La Rosa de Foc Joaquim Costa, 34 Quiosc Colom Rambles Quiosc Santa Mònica Rambles Quiosc Tallers Rambles Quiosc Canaletes Rambles Llibreria Medios Vallldonzella 7 SANTS Espai Obert Violant d'Hongria, 71 La Ciutat Invisible Riego, 35 Terra d'Escudella Premià, 20 Teteria Malea Riego, 16 BELLATERRA Quiosc de Ciències de la Comunicació BERGA La Banda Mercat Municipal CORBERA DE LLOBREGAT Llibreria Corbera Psg. dels Arbres, 4 Le Centro Andreu Cerdà, 12 CORNELLÀ DE LLOBREGAT El Grillo Libertario Llinars, 44 CSO Banka Rota Rubió i Ors, 103 ESPARREGUERA Taverna Catalana L'Esparracat Feliu Munné, 18	ESPLUGUES DE LLOBREGAT Ubud Artesania Mestre Joaquim Rosal, 22 GIRONA Llibreria 22 Hortes, 22 Llibreria Les Voltes Plaça del Vi, 2 La Màquia Vern, 15 GRANOLLERS Llibreria La Gralla Plaça dels Càbrits, 5 Anònims Miquel Ricomà, 57 El Racó Ecològic Roger de Flor, 85 HOSPITALET DE LLOBREGAT Quiosc Montserrat Pl. Mare de Déu de Montserrat La Resistència Rosalía de Castro, 92 Centre d'Estudis de l'Hospitalet Major, 54 1º LLEIDA Ateneu La Maranya Parc, 13 La Falcata La Panera, 2 Quiosc Discom Alfred Perenya, 64 Quiosc Gallardo Freixa Rambla Ferran s/n La Vella Escola Clot de les Monges, 1 MATARÓ Llibreria Robafaves Nou, 9 MANRESA Cafè l'Havana Plaça Gispert Moes Joc de la pilota, 9 Els Carlins Sabateria, 3-5 MOLINS DE REI Llibreria Barba Rafael Casanoves, 45 La Bodegueta Pintor Fortuny, 45 OLOT Llibreria Dòria Sant Tomàs, 6	REUS Bat a Bat Kultur Sant Elies, 29 RIBES DEL GARRAF Llibreria Gabaldà Plaça de la Font, 2 RIPOLL Bar l'Obrador c. Estació, 3 SANTA COLOMA DE GRAMENET La Krida Sicília 97 SANT BOI DE LLOBREGAT Ateneu Santboià Av. Maria Girona 2 SANT FELIU DE LLOBREGAT Teteria Índia Jacint Verdaguer, 9 Ateneu Sanfeliuenc Vidal i Ribas, 23 SANT JOAN DESPÍ Llibreria Recort Major, 60 SOLSONA Llibreria Cal Dach Sant Miquel 5 TARRAGONA CGT Tarragona Rambla Nova, 97-99, 2n pis TERRASSA Kasalet Societat, 4 VIC Llibreria La Tralla Riera, 5 VILAFRANCA DEL PENEDE'S La Fornal Sant Julià, 20
--	--	--	--

Què es cou

L'acadèmia al servei de la societat

NEIX UN OBSERVATORI PER DEFENSAR UNS DRETS SOCIALS QUE SOVINT SÓN VULNERATS AL NOSTRE ENTORN MÉS IMMEDIAT

L'Observatori de Drets Socials es va presentar el 13 de març a l'Escola Industrial de la UPC de Terrassa. El magistrat de l'Audiència Provincial Santiago Vidal, el president de la Junta Islàmica Abdennur Prado i la lletrada i vocal de la Comissió de defensa dels drets de la persona Eva Izquierdo van ser els encarregats de presentar en societat un projecte ambiciós que neix amb un objectiu principal: l'estudi exhaustiu de la vulneració dels drets socials—entesos de forma àmplia— a Terrassa i al Vallès Occidental.

Directa Sabadell
/campanyes@setmanaridirecta.info/

Sovint el món de la recerca, la investigació i l'anàlisi de les ciències socials no troba espais on poder treballar per la societat des de la seva mateixa posició i circumstàncies i no des d'una superba alçada de mires. Terrassa i tot el Vallès Occidental ja compten amb una nova eina que ha de permetre generar aquests espais: l'Observatori dels Drets Socials (ObDS).

La fragmentació contínua dels grups d'acció del contrapoder requereix un grup que es dediqui a potenciar el treball en xarxa i a aproximar, teòricament i pràcticament, diferents projectes de suport social. I també per crear dinàmiques d'acció i de comunicació política, com ara trobades crítiques d'intercanvi d'idees que permetin, per exemple, tenir un fons documental propi. Si sembla evident que els moviments socials són un espai heterogeni i fortament polaritzat que treballa àrduament per revertir algunes vulneracions particulars dels drets més fonamentals, l'ObDS neix amb la concepció que totes elles sorgeixen d'un mateix ordre socioeconòmic i de la seva estructura política i normativa. Com es pot fer una observació exhaustiva de la vulneració dels drets socials? Amb una anàlisi curosa de dades (des de l'observatori es creu que sovint ja existeixen en estudis de sindicats i d'administracions diverses, però no sempre es gestionen

Lluís Rafols

de forma intel·ligent per tal d'afrontar possibles solucions) i esdevenint una veritable plataforma de difusió de les dades obtingudes i estudiades, tot retroalimentant els observadors i recolzant la seva organització i les seves lluites individuals i col·lectives.

L'Observatori pren com a fonaments de la seva activitat els diver-

sos Pactes Internacionals sobre els Drets Humans, entenent els Drets Humans no únicament com a drets civils i polítics, sinó també com a drets econòmics, socials i culturals (DESC). Es considera que el compliment dels DESC es troba en una situació de clar retrocés respecte al compliment dels drets civils i polítics. Per tant, les àrees de tre-

ball de l'Observatori s'encaminen, principalment, a observar la vulneració dels primers. És per això que un dels principis que regirà el treball de l'ObDS serà una divisió en diferents àrees d'actuació. Així, un cop identificats els grups i els discursos crítics dominants en cada una d'aquestes àrees, la pretensió és organitzar una articulació teòrica i d'acció entre els diversos projectes. Concretament, s'ha començat a treballar en les àrees de migracions i estrangeria, educació i cultura, ecologia i metròpoli, gènere, treball i moviments socials.

Si posem l'ull a algun d'aquests camps de treball veiem que en el camp de l'educació i la cultura —a tall d'exemple— l'ObDS pretén ve-

hicular, contribuir i facilitar l'accés a les competències educatives i els sabers culturals imprescindibles per moure's en l'escenari "crític" d'una societat dinàmica, on la consistència dels vincles socials depèn en gran mesura de la gestió quotidiana de la intel·ligència i de l'alfabetització. En un altra àrea d'actuació, a ningú se li escapa que la població migrada és un dels sectors socials que té més possibilitats de veure retallats o vulnerats els seus drets. Es troba sotmesa a una sèrie de normes legals diferents de les de la resta de la ciutadania. La llei d'estrangeria i el conjunt de normes especials per a les persones estrangeres contingudes en altres lleis sotmeten les persones a un tracte discriminatori en funció del seu origen nacional.

Per treballar aquests i la resta de camps de treball esmentats, l'ObDS —a part dels seus membres i col·laboradors— compta amb un comitè científic en el qual trobem una quinzena de personalitats del món acadèmic, cultural o jurídic: Rafael Arenas, Iñaki Rivera, Clara Llorens o els ja esmentats Santiago Vidal i Eva Izquierdo.

La fragmentació dels grups d'acció del contrapoder requereix un col·lectiu per potenciar el treball en xarxa

Més enllà de mirar d'estendre la xarxa d'observadors per enfocar les solucions i les exigències socials des d'una òptica acadèmica o intel·lectual, Joan Tamayo, un dels impulsors de l'observatori, té clara que la segona línia d'actuació de l'ObDS, la més pràctica, té tanta importància com la primera: "Es tracta de transmetre la idea que també cal exigir els drets a través de les denúncies. No descartem prendre part en processos legals quan es vulnerin determinats drets socials d'una persona o col·lectiu". L'ObDS es compromet a tractar les denúncies que arribin a les seves mans a mercè de les sinèrgies establertes entre els diferents observadors amb objectivitat i independència respecte l'administració i amb rigor, exigència i la major agilitat possible. ☎

Una observadora amb un ull privilegiat

La Tasca del ObDS relativa al suport públic a les denúncies presentades compta amb un ull privilegiat, l'Oficina de Drets Socials. Ubicada a l'Ateneu Candela de Terrassa, l'Oficina és un espai obert d'assessoria legal que, a la vegada, serveix com a punt d'intercanvi d'informació i de suport mutu entre diferents col·lectius o grups socials que veuen vulnerats els seus drets.

Per Joan Tamayo, "L'ObDS complementa la feina que ja estava fent l'Oficina, però en un pla més acadèmic. Tot i no existir una relació directa entre els dos projectes, és evident que l'Oficina no és una observadora més, sinó que pren una notorietat especial perquè —precisament— està concebuda per acollir i recollir denúncies dels grups socials que són objecte de l'observació de l'ObDS".

ACTIVITATS DE L'ODS:

► Centre d'assessoria legal i punt de trobada. Dijous de 17h a 20h i dissabtes de 10h a 13h.
► Accés gratuït a internet. Cada dia de 18h a 22h.
► Classes de català i castellà. Horaris a convenir.

CONTACTE:

Ateneu Candela. C. Sant Gaietà, 73. 08221 Terrassa (Barcelona)
www.odsterrassa.net

Per contactar:

<http://www.observatoridretsocials.org>
info@observatoridretsocials.org
Telèfon: 937 33 67 32 / 686 96 51 36

L'escamot jardiner passa a l'atac

JARDINERS I VOLUNTARIS DEIXEN EMPREMTA A DIVERSES CIUTATS D'ARREU DEL MÓN CREANT ZONES VERDES A L'ASFALT

Isaac Vilalta

/campanyes@setmanaridirecta.info/

Des de fa uns anys escamots ecologistes formats per jardiniers i voluntaris ataquen de nit i sigil·losament l'asfalt de les ciutats. El seu objectiu és crear zones verdes a les cunetes, als espais abandonats i als metres dominats per l'asfalt, principalment a les ciutats. L'Escamot Jardiner és un moviment internacional que ha agafat força en els últims anys i que s'ha desplegat a diferents ciutats de tot el món. Ara arriba a casa nostra.

Un dels grups d'activistes més important i organitzat és el de Nova York, creat el 1977

L'origen es remunta a segles enrere, segons asseguren des del mateix web de l'Escamot Jardiner. Les primeres actuacions de jardiniers activistes estan documentades el 1649, però és en les últimes dècades que el moviment ha agafat força arreu del planeta. Un dels grups més important i organitzat és el de Nova York, creat el 1977. La culpa la té una tomaque-

Plantada de flors de l'Escamot Jardiner de Berlín

Arxiu

ra que va néixer en un descampat. Alguns veïns del 48th Street s'hi van fixar i van decidir que era millor gaudir d'un espai verd que d'un descampat. Avui aquella zona ocupada per cotxes abandonats és un jardí. L'Escamot Jardiner de Nova York (Clinton Community Garden) ha crescut des de llavors i el 12 d'abril vinent celebra el Dia del Voluntari.

A banda de Nova York, altres importants ciutats del món tenen el seu propi Escamot Jardiner. És el cas de Londres, París i Berlín, un

auténtic eix ecològic europeu. Últimament se n'han creat a Dinamarca, Bèlgica, Mèxic, el Canadà i el Brasil i s'estan cercant voluntaris als Països Catalans per crear un nou grup. Els requisits per començar són ben senzills: "ganes de fer alguna cosa, unes quantes idees i, lògicament, unes quantes plantes", segons afirmen els mateixos activistes. Al web de l'Escamot Jardiner es donen fins i tot alguns consells per començar a actuar. En primer lloc s'ha de buscar un espai abandonat. Fins i tot un test

inutilitzable és vàlid per començar. A partir d'aquí cal decidir què es vol plantar i, "si l'acció es fa en equip —asseguren els activistes—, resulta més divertit". Si es pareix un jardí, s'ha de pensar en el man-

teniment i en el fet de regar i de protegir les plantes.

Als diferents webs dels Escamots Jardiniers es poden veure fotografies amb l'abans i el després. Aquí es mostra com canvia el panorama urbà amb l'actuació dels Escamots. A més, alguns grups d'activistes també han endegat d'altres iniciatives ecològiques, com les

Els Escamots Jardiniers cerquen voluntaris als Països Catalans per crear un grup

bombes de llavors, un sistema que permet sembrar amb més eficàcia. També hi ha grups que ideen sistemes per no malgastar aigua i d'altres que promouen idees per difondre l'actuació dels Escamots entre els veïns i així atraure més voluntaris. Als Països Catalans ja estan buscant voluntaris. ☎

Per contactar:

http://www.gruenewelle.org/index_es.html

<http://guerrillagardening.org>

<http://clintoncommunitygarden.org/>

Una eina per fer xarxa popular

DES DEL FEBRER L'ASSEMBLEA POPULAR DE SANT FELIU DE LLOBREGAT TREBALLA PER AGLUTINAR ELS COL·LECTIUS DEL POBLE

Oriol Matadepera

/campanyes@setmanaridirecta.info/

Sant Feliu és un municipi del Baix Llobregat sud que no escapa als danys col·laterals associats al capitalisme de l'àrea metropolitana de Barcelona: especulació salvatge, pèrdua de patrimoni, deslocalització industrial, manca d'espais col·lectius o manca de participació en els afers públics. En aquest context neix l'Assemblea Popular de Sant Feliu (APS), fruit de l'organització de La Petita, la Festa Major Alternativa de Sant Feliu de Llobregat on es troben diversos col·lectius amb un objectiu molt concret. Després de la segona edició l'octubre de 2007, algunes persones de diversos col·lectius veuen la necessitat d'aglutinar esforços i de treballar conjuntament altres temes al poble.

És una proposta per difondre, coordinar i debatre aquelles iniciatives que necessitin rebre suport

Amb el nom d'Assemblea Popular neix una proposta per difondre, coordinar i debatre totes aquelles iniciatives locals, comarcals i d'altres àmbits que puguin tenir lloc a Sant Feliu i que necessitin rebre suport. Així l'objectiu bàsic és teixir una xarxa popular per donar suport a les diverses iniciatives i reivindicar-

cions i, a la vegada, crear una eina per parlar, un canal per relacionar-se, un espai d'expressió i promoció d'idees i per esdevenir un lloc de referència per organitzar activitats. L'esperit és construir un espai permanent de treball i no només trobar-se puntualment per La Petita. D'aquesta manera s'aconsegueix estar en alerta constant davant els diferents conflictes que sorgeixen al poble. I això es dona perquè la desena de persones que participen regularment a les assemblees quinzenals pertanyen a diferents col·lectius i, indirectament, s'impliquen mútuament en les activitats que promouen els uns i els altres.

► **Mirar cap a fora**

Una altra motivació de les persones que impulsen l'APS és mirar cap a fora de Sant Feliu i connec-

tar-se amb altres col·lectius per donar suport a d'altres lluites populars i al mateix temps aprendre d'aquestes mateixes lluites. S'ha treballat amb la Marxa pel Decreixement, que va significar el primer acte públic organitzat com a APS i amb el qual l'assemblea es va donar a conèixer al poble i a fora. També s'ha donat suport a la campanya *Ens Preocupa Aquesta "Democràcia"*, que girava al voltant de la repressió de què són víctimes les persones oposades al pla Caufec d'Esplugues.

Avui dia s'està treballant per organitzar una fira allunyada del consumisme coincidint amb la Fira Comercial i Industrial que es fa el mes de maig i que organitza l'Ajuntament de Sant Feliu. També es vol dinamitzar l'inici d'una cooperativa de consum ecològic que funcioni autònomament. Un altre objectiu de l'APS és disposar d'un servei de préstec d'infraestructura per als col·lectius, per no haver de dependre de l'Ajuntament. De moment, disposen d'una vaixella per a vuitanta persones, un equip de so i un megàfon. ☎

Per contactar:

ASSEMBLEA POPULAR DE SANT FELIU DE LLOBREGAT
apsantfeliu@gmail.com

AUTONOMIA DE L'ESPECTACLE scc!

LA COOPERATIVA

So i llums

Tel: 93 443 01 90
Fax: 93 329 71 52

autonomia@autonomiadespectacle.com

AUTONOMIA DE L'ESPECTACLE scc!

cooperativa cucais

ECOBOTIGA-COMERC JUST

ALIMENTACIÓ ECOLÒGICA

Fruita i verdura fresca, alimentació integral, sense gluten, macrobiòtica, espelta, vins i licors, cosmètica natural, dietètica, carn, embotits, làctics, precuinats, llibres, encens, conserves, infusions, tes, herbes, higiene i neteja... Més de 2000 productes!

Obert de Dilluns a Diumenge de 9 a 14h i de 17 a 21h

Rambla del Poblenou, 77

93 485 63 02

servei a domicili!

Associació Cultural El Raval

El Lokal

llibres, contrainformació revistes, música, samarretes, pedaços...

horari
matins: de dimarts a divendres de 10.30 a 14h
tardes: de dilluns a dissabte de 17 a 21h

c/de la Cera 1 bis 08001 Barcelona
Tel: 933 290 643 Fax: 933 290 858
ellokal@pangea.org

KAMILOSETAS MUSKARIA

15 anys de distribució alternativa a les Terres de Ponent i més enllà

1993 2008

www.nodo50.org/kamilosetas
kamilosetas@nodo50.org

LA URBE

ATRAKO A MANO ARMADA

Guerra, mort i ideologia

S'EDITA EN DVD 'LA TRILOGIA DE LA GUERRA' D'ANDZEJ WAJDA, UNA MIRADA DESENCISADA A LA POLÒNIA DE LA RESISTÈNCIA CONTRA EL NAZISME I EL PERÍODE D'IMMEDIAT POSTCONFLICTE

Andrzej Wajda, figura totèmica del cinema polonès de les darreres sis dècades, va debutar com a director de llargmetratges de ficció amb una trilogia d'obres argumentalment independents que mostraven l'evolució cap a la fractura interna de la Polònia ocupada per nazis i russos. El conjunt resulta un al·legat contra la violència i els excessos ideològics, fet des de l'escepticisme d'una generació que ha vist vessar molta sang. Malgrat tot, s'hi troba un cert desig d'ideal, bàsicament identificat amb l'amor romàntic.

Ignasi Franch
cultura@setmanaridirecta.info/

El seu tríptic primerenc ha acabat resultant la materialització més perdurable de l'obstinació de Wajda per explicar amb imatges la història del seu país, una història no pas entesa en el seu sentit més acadèmic i gens exempta de llicències dramàtiques. Wajda va voler separar-se de les escriptures èpiques de la història per mostrar el patiment consegüent a tot conflicte i avisar del perill de les ideologies dutes a l'extrem, inclòs el mateix nacionalisme polonès. Tot i aquest advertiment, les obres posteriors mostren un cineasta nacionalista que, si no és actiu, sí que és reactiu: el Wajda que respon amb *Pan Tadeusz* al perill d'occidentalització de la

Polònia independent o el que, recentment, —amb *Katyn*— denuncia l'execució de 22.000 polonesos a mans soviètiques —atribuïda durant anys a l'exèrcit nazi i tèbiament acceptada pel govern rus.

Joves guerrillers

Explicada amb deu anys de distància, la història de la Polònia resistent es converteix, vista per Wajda, en la narració d'un desencís. Un desencís no pas progressiu, sinó constant, destil·lat durant una dècada de postguerra i ja present a la inaugural *Generación*. Podria dir-se que el debut del seu director mostra el naixement de la resistència polonesa davant l'Alemanya invasora mitjançant la història del jove Stach, aprenent d'un taller de fusteria, políticament no alineat però que practica gestos com petits sabotatges. Casualment, Stach troba una pistola a la feina, part d'un petit arsenal clandestí de l'amo del taller on treballa, que resulta ser col·laborador del nacionalisme no comunista, tot i que té tractes comercials amb els ocupants.

Aquest catalitzador de la trama —molt remissiu de la manera d'estructurar les narracions del neorealisme italià—, situa Stach en el camí de l'activisme. Un company de feina, molt més gran que ell, l'iniciarà en els ideals de redistribució del moviment obrer. L'empenta final serà l'aparició d'una bella comu-

nista que serà la seva musa revolucionària i el seu contacte amb l'Exèrcit Popular, en el qual s'uneixen nacionalisme i comunisme: "Per la independència de la nostra pàtria i la llibertat del poble", fa jurar Dorota —de nom real Eva— als nous membres de la resistència.

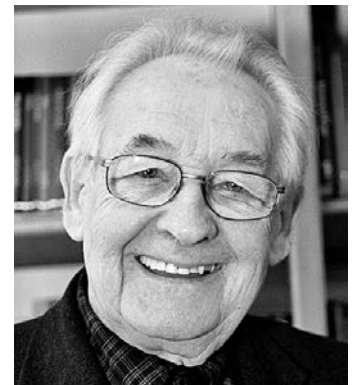
Neorealista, fragmentari i propulsat per anècdotes argumentals, *Generación* sovint és assenyalat com el menys madur i menys el·laborat dels films de la *Trilogia*. Certament, no pot presumir del virtuosisme de clars i obscurs de *Kanal* o de la posada en escena més elaborada de *Cenizas y diamantes*, però això no el converteix en una obra precària. Valgui com a exemple la persecució que pateix un amic del protagonista, Jacek, una notable mostra de domini del llenguatge cinematogràfic de Wajda. Potser de llenguatge clàssic —anterior a la renovació formal exercida pels nous cinemes europeus dels anys 40 i especialment dels anys 50 i principis dels 60—, però molt ben dut a terme.

Patetisme i noblesa

Si *Generación* és un film que adverteix sobre l'entrada traumàtica en la vida adulta dels joves resistents (i qui sap si, metafòricament, de la Polònia alliberada), *Kanal* és un film decididament antibèl·lic que mostra la fi d'un grup de combatents que reula davant l'ofensiva nazi posterior a

l'aixecament de Varsòvia. Ho fan pels túnels del clavegueram de la ciutat en un èxode agònic, intoxicats pel gas que llancen els alemanys perquè pugin a la superfície, ferits i embrutits per riuades d'excrements. El viatge adquireix progressivament tons surreals a mesura que els soldats es van enverinant pel gas i desequilibrant pel cansament i la imminència de la mort. Un dels personatges, que és pianista, exerceix d'al·lucinat Orfeu en aquest hades subterrani.

Malgrat el discurs de la veu en *off* inicial, que pot presagiar un cant èpic als herois, *Kanal* és un film tanàtic i marcadament elegiac. La lluita no és per la pàtria, sinó per la supervivència i el patetisme de la fugida dels soldats —juntament amb l'horrible paper d'un soldat que abandona el gruix dels homes per salvar-se— no fa més que volatilitzar qualsevol lectura heroica. L'únic element de distensió, si se li pot dir així, és la història d'amor entre Margarita i Jacek, amb un final òbviament fatal. En aquesta ocasió, l'amor que introdueix Wajda enmig de la tragèdia és especialment dramàtic: les escenes amb Margarita arrossegant i intentant salvar al ferit Janek en la seva negra aventura per les clavagueres de la ciutat resulten pràcticament inoblidables, les més elevades imatges de noblesa presents en aquesta pel·lícula excel·lent i duríssima.

'Cenizas y diamantes': després de l'alliberament

La consagració definitiva de Wajda com a cineasta arriba amb un peculiar, matissat i complex *noir* situat el dia de l'alliberament de Polònia de les mans nazis. Àcida, fosca, moment còmica, la treballada estètica de *Cenizas y diamantes* beu de l'expressionisme i del seu successor industrial (el cinema negre), tot anticipant-se al Fellini menys neorealista i progressivament barroc. La pel·lícula no és, en cap cas, un cant a l'esperança, sinó un conte negre d'amor i espionatge protagonitzat per un jove de la resistència nacionalista anticomunista, interpretat per Zbigniew Cybulski, que és considerat una mena de James Dean de l'Est.

Maciek, un pistoler que s'enamora i vol deixar l'acció, és una figura tràgica que es pot descodificar com a símbol d'un país que no pot superar la guerra i viure una nova vida, sinó que s'ha de resignar a mantenir-se en la trinxera d'un nou conflicte clandestí: el que enfrontarà els comunistes i els anticomunistes un cop superada la invasió alemanya. La crítica a la societat de postguerra que es prefigura és dura i es dirigeix tant contra els *fatus nous* alts càrrecs del règim prosoviètic com contra una oligarquia que combina els entreteniments socials de luxe amb la planificació d'assassinats i sabotatges. El final de festa d'aquests últims és especialment patètic, entre fantasmagòric i circense.

FILMOGRAFIA

Andrzej Wajda.

'Trilogia de la Guerra'

INCLOU:

› 'Generación' (1955)

› 'Kanal' (1957)

› 'Cenizas y diamantes' (1958)

Pim-Pam-Pum

“En un grup com el nostre, on hi ha diferències, cal fer teràpia”

Rauxa

Després de posar una mica de seny, Rauxa presenta el seu segon treball discogràfic, *Teràpia de grup* (Música Global). Dotze cançons que ballen en estils diferents: amb la cúmbia, el tango i el funky, però sense abandonar la rumba. Des que van entrar a gravar els sabadellencs s'han dedicat en cos i ànima a aquest projecte. Ho expliquen Jaume Ibars i Carles Borrell, cantant i guitarrista del grup respectivament.

☞ Bel Zaballa

/cultura@setmanaridirecta.info/

Carles Rodríguez Marín

Per què heu fet teràpia?

En un grup com el nostre, amb vuit músics, cal fer-ne. Sempre hi ha diferències i cal buscar els punts en comú. La cançó "Qui gemega ja ha rebut" parla dels problemes interns del grup i és una mena de teràpia, però es pot aplicar a qualsevol aspecte de la vida.

Quina és l'evolució entre el primer disc, *S'ha acabat el seny* (Música Global, 2005) i aquest segon treball?

Hi ha un punt de partida més seriós i ha estat un procés més llarg i treballat. Hem trigat quatre mesos per gravar el disc i hem estat en cinc estudis diferents. Al primer local, al carrer Mèxic, la immobiliària vol fer hotels i ens van desallotjar. Hem estat voleiant amunt i avall i, tanmateix, hem fet un treball decent.

Quines són les vostres influències musicals?

Som vuit músics i cadascú té les seves. Hi ha una mica de tot: cançó d'autor, rock dels anys 80, soul, música llatina, flamenc, salsa...

Alterneu el català i el castellà...

El tema "Ahora sí que no" és d'Àlex

Ramírez, que és castellanoparlant. Els altres dos no estan escrits en castellà per cap motiu concret, no ens fa res cantar en castellà. A vegades la mateixa cançó ens ho demana.

A "La D.I." ens introduïu en el món dels tècnics de so.

La cançó surt de tots els concerts de l'estiu passat, de les proves de so interminables, de les experiències amb els tècnics i amb la gent. El més maco és que és un homenatge als tècnics de so, al seu llenguatge, que és un món a part.

Hem de pensar, escoltant "Flis Flis", que teniu un passat xirucaire?

La cançó surt una mica de la línia del disc. Sorgeix arran d'una excursió que el Carles va fer a la Vall d'Aran. Al principi la resta del grup no volia tocar-la, però el nostre productor va apostar per ella i es va acabar fent.

Us espera un estiu tan mogut com el de l'any passat?

Doncs sí. Pinta bé i anem omplint dates. Esperem fer una setantena de concerts. Ara cal que se'n parli, que es publiquin crítiques i que la gent conegui *Teràpia de grup*.

La solidaritat perversa

L'OBSERVATORI DEL DEUTE

ANALITZA TRENTA ANYS

D'HISTÒRIA DELS CRÈDITS FAD

☞ Roger Palà

/cultura@setmanaridirecta.info/

La retòrica oficial dels governs dels països enriquits sobre la solidaritat i la cooperació internacional sovint amaga objectius no tan altruistes. Aquest és el cas dels crèdits del Fons d'Ajuda al Desenvolupament (FAD) que concedeix l'Estat espanyol als països del Sud. Amb trenta anys de vida, el FAD és el programa estrella de la cooperació espanyola, ja que ha disposat del volum de recursos més gran de tota la seva història. Alhora, però, també s'ha convertit en l'instrument que ha generat més deute extern als països empobrits per part de l'Estat espanyol.

En trenta anys de vigència cap govern espanyol —ja sigui del PSOE o del PP— no ha dut a terme

cap avaluació global sobre la gestió dels FAD. Resulta curiós —com a mínim— que el més semblant a una anàlisi detallada del seu impacte vingui precisament de les organitzacions i col·lectius que més l'han criticat. Aquest és el cas de *La ilegitimitat de los créditos FAD* (Icaria, 2008), un volum que recull la tasca feta per l'Observatori del Deute en la Globalització de la Càtedra Unesco de Sostenibilitat de la UPC. L'estudi està dirigit per Carlos Gómez Gil i coordinat per Dani Gómez-Olivé, que avui dia probablement són els investigadors més versats en la matèria de tot l'Estat espanyol.

Reforma imminent

El llibre analitza l'ús dels crèdits FAD des de la seva primera

formalització l'any 1977 fins al 2006, amb la voluntat d'esdevenir un manual de consulta per les persones, organitzacions i moviments socials preocupats per l'increment i el desordre que està patint aquest instrument durant els últims anys. L'informe apareix just en el moment indicat, ja que —per primera vegada a la història— el govern de Rodríguez Zapatero s'ha proposat reformar amb profunditat el FAD. Un tema que el Congrés espanyol ja va abordar durant la legislatura passada i que finalment va quedar en via morta.

El llibre inclou un CD amb una base de dades que permet consultar de forma interactiva tots els FAD concedits des de l'any 1977 fins el desembre de 2006.

La petja de la memòria

L'ASSEMBLEA DE JOVES DE GRÀCIA

REIVINDICA ELS NOMS HISTÒRICS

DE TRES CARRERS DEL BARRI

☞ Blanca Balanyà

/cultura@setmanaridirecta.info/

La Coordinadora d'Assemblees de Joves de l'Esquerra Independentista està duent a terme una campanya sota el lema *Subversió per la llibertat*. En el marc d'aquesta campanya, la setmana passada l'Assemblea de Joves de Gràcia va practicar tres accions directes per reivindicar els noms històrics de tres carrers i places de Gràcia. L'acció ha consistit a treure tres plaques del carrer Secretari Coloma, de l'Avinguda del Príncep d'Astúries i de la plaça de Joan Carles I i substituir-les per altres noms que havien tingut anteriorment o pel nom com se'ls coneix popularment: el carrer Pau Alsina, la Riera de Cassoles i la plaça del Cinc d'Oros respectivament.

En el cas del carrer Secretari Coloma, el veïnat de Gràcia ha reivindicat en diverses ocasions el retorn al nom republicà del carrer: Pau Alsina. El periodista gracienc Rafel Lujan, director del *Diari de Barcelona*, ho reivindica a l'article "Jubilar el 'Secretario Coloma'". Aquest carrer pren el nom de Joan de Coloma (1442-1515), oficinista reial de Joan II que va afavorir la creació del Tribunal del Sant Ofici —és a dir, la tristament cèlebre Inquisició— i va ser partidari de l'expulsió dels jueus.

Alsina: primer diputat obrer

Lujan explica que "a principis dels 80 una mobilització veïnal va mirar d'eliminar per sempre el nom de l'inquisidor i batejar-lo amb el nom que havia tingut el carrer feia anys: Pau Alsina".

Dirigent obrer i polític (1830-1897) i teixidor de professió, Alsina va ser el primer diputat de la història de l'Estat espanyol que pertanyia a la classe obrera.

Durant els darrers mesos Gràcia es troba immersa en un debat sobre els possibles canvis de nom dels seus carrers. El més sonat ha acabat amb una consulta popular organitzada pel mateix Districte al voltant del nom de l'actual plaça de Rius i Taulet. El grup 1850, que reivindica la idiosincràsia de Gràcia davant de l'uniformisme barceloní, proposava el nom de Plaça de la Vila de Gràcia per aquest espai central del barri, presidit per la popular torre del rellotge projectada per Rovira i Trias. Finalment, la proposta ha triomfat per més del 50 per cent dels vots.

Publicitat

aula m èdia

www.aulamedia.org
Educació en Comunicació

la resistència
abril 08

Dim 2-encuentro
Dij 3-la familia rústika
Div 4-quinto parpadeo + dj Txarnegó
Dis 5-roe delgado + nyahbingi sound
Dim 9-festival de performances
Dij 10-la familia rústika
Div 11mother groove+dj da beat +konguito
Dis 1-root dionam+ rebelmadiag sound
Dim 16- Humphrey Kao
Dij 17- the Black beltones
Div 18- beat shaker
Dis 19- the thorpedians
Dim 23-Penelope
Dij 24-La familia Rústika
Div 25-A voces
Dis 26-Shanty Town
Dim 30-la pegatina sound system

tots els concerts a les 23h. 3 a 5 euros
c/ rosalia de castro 92 <m> torrasa bus nit: n2
www.laresistencia-web.blogspot.com [myspace/laresistenciaibcn](http://myspace.com/laresistenciaibcn)

La guerra asimètrica

'El choque de barbaries'

GILBERT ACHCAR

TRADUCCIÓ: ANDREU COLL

I BLACKWELL

ICARIA EDITORIAL, 2007

PÀGINES: 197

Conrad Vallverdú
/cultura@setmanaridirecta.info/

L'obra edita aquesta versió actualitzada d'*El choque de barbaries*, obra del polític Gilbert Achcar. L'autor ens situa en un món dominat per la política unilateral dels Estats Units, que representa un dels dos pols oposats del xoc de barbàries al qual al·ludeix el títol, en contraposició a l'ús (normalment amb voluntat filobel·licista) del concepte de "xoc de civilitzacions". Aquí, la violència avalada governamentalment dels EUA és entesa com el detonant de la reacció per part d'alguns sectors de les

societats agredides, que responen amb una guerra asimètrica.

L'autor retrata els actuals Estats Units com un Leviatan de la guerra, assecat de petroli i desitjós d'assegurar per tots els mitjans necessaris un món indefinidament unipolar, tot reprenent la cursa armamentista en un escenari sense una superpotència germana que exerceixi de negatiu, de poder-contrapoder. En l'anàlisi a vista d'ocell, però, Achcar potser s'excedeix amb una vaga justificació de la violència terrorista, encara que apunti encertadament a la compasió narcisista d'identificar-se amb les víctimes occi-

dentials de l'11-S nord-americà, oblidant amb molta més facilitat les sagnies quotidianes de tants països de l'Orient i de l'Àfrica.

Després d'analitzar amb considerable vehemència la campanya bèl·lica dels EUA a l'Orient Mitjà –i transcorreguts quatre anys de la publicació del text original–, Achcar dirigeix la mirada a la situació de l'Iraq ocupat en un quart capítol afegit. Desgraciadament, la realitat ha donat més arguments a la seva crítica despietada al paper occidental en la gestió del polvorí de l'Orient Mitjà.

Guillamino i Manuel García

'EXILE'
(BANKROBBER)
CANÇÓ-POP

Exile és una producció que va néixer per iniciativa del Mercat de Música Viva de Vic l'any 2007, igual que l'*Immigrasons* que fa un parell d'anys va protagonitzar Refree. En aquest cas, es tracta d'unir dos artistes de procedències geogràfiques i musicals diferents per revisitar cançons que tenen com a temàtica central o col·lateral el tema de l'exili. Aquí tenim l'obra de dos músics molt particulars que, venint de l'electrònica l'un –el català Guillamino– i del rock

l'altre –el xilè Manuel García– han acabat coincidint en la cançó. A *Exile* hi trobem musicacions de poemes de Pablo Neruda –"Delia", "Exilio" o "Madrid 1937"– i de Pere Quart –"Cançó explícita"– i versions de cantautors emblemàtics dels dos països, com Lluís Llach –"Pais petit"– o Víctor Jara –"El arado". També hi ha un "Santiago de Chile" de Silvio Rodríguez que fa tremolar. Cants d'enyorança i exili amb un vestit actual. ROGER PALÀ

'Voces inocentes'

(MANGA FILMS, 2004) EDICIÓ EN DVD 2008

DIRECTOR: LUÍS MANDOKI

GUIONISTES: LUÍS MANDOKI, ÓSCAR TORRES

INTÈRPRETS: CARLOS PADILLA, LEONOR VARELA, GUSTAVO MUÑOZ

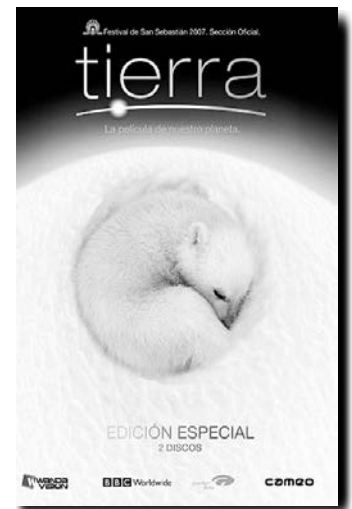
DURADA: 105 MINUTS

IDIOMES: VO (CASTELLÀ)

El mexicà Luís Mandoki (*Mensaje en la botella*) torna al seu país natal per signar un notable drama bèlic centrat en les vivències d'un nen, habitant d'un poble entre dos focs durant la guerra civil d'El Salvador. Basada en les experiències reals del guionista, la decisió de narrar el conflicte des del punt de vista d'un infant no és casual ni una decisió exclusivament dramàtica, sinó que evidencia la crítica al reclutament forçós de nens que va esdevenir-se durant el

conflicte. Les històries humanes de l'entrada a la vida adulta són el centre de la pel·lícula, influïdes per un ambient d'amença constant i trencades per contundents esclats de violència. Mandoki filma el que és el seu millor treball en molts anys recolzat per la intensa interpretació de Leonor Varela, la jove mare del protagonista. Algun moment excessivament lacrimogen no pot enterbolir els assoliments d'un film molt recomanable. IGNASI FRANCH

'Tierra, la película de nuestro planeta'

(CAMEO, 2007) EDICIÓ DVD

2008 | DIRECTORS I GUIONISTES:

ALASTAIR FOTHERGILL, MARK

LINFIELD | GÈNERE: DOCUMENTAL

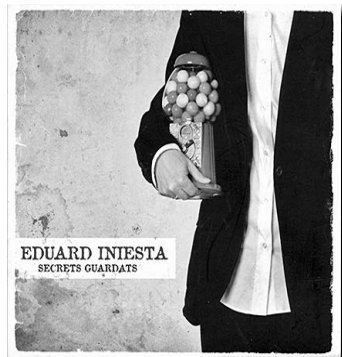
DURADA: 87 MINUTS

IDIOMES: VOSE (ANGLÈS), VE

MATERIALS AFEGITS DESTACATS:

'COM ES VA FER', ENTREVISTES

Bellíssim treball de la BBC realitzat amb molts mitjans tècnics i un dilatadíssim procés de filmació. *Tierra* mostra una visió narrativitzada del cicle estacional, explicant els moviments migratoris i les cerques de menjar de diferents espècies, començant pel gèlid gener de l'Àrtic. La finalitat de la pel·lícula és òbviament ecologista, un advertiment sobre com la acció humana té una amenaçadora influència, exercida directament o indirectament en la vida de totes les espècies del planeta, fins i tot les situades en els darrers santuaris naturals. L'espectacle estètic és tan suntuós, però, que pot distreure d'un missatge encaixat amb prudència i mitjançant frases amables. Així, el film és una successió de quadres impressionants per a qualsevol amant de la natura, però aquest últim farà bé en carregar les piles crítiques amb altres documentals o assajos. IGNASI FRANCH

Eduard Iniesta

'SECRETS GUARDATS'
(TEMPS RECORD)
CANÇÓ-FOLK

L'obra en solitari del multiinstrumentista Eduard Iniesta, que ha treballat amb artistes com Maria del Mar Bonet, Miquel Gil, Josep Carreras i Sidonie, continua essent un dels secrets més ben guardats de les músiques d'arrel mediterrània que tenen com a punt d'eclosió la ciutat de Barcelona. Iniesta mostra la seva solvència amb un registre molt ampli, que viatja de Turquia a Grècia i dels ports aràbics de l'Àfrica a les riberes de l'Atlàntic.

Marca distàncies amb el magma del mestissatge i compon cançons d'excelsa pulcritud, marcades per la nitidesa de les cordes de les guitarres, *buzukis*, *laghoutos* i *tzouras*. I les ofereix a tots els accents de la llengua catalana, de Feliu Ventura a Franca Masu, de Lúcia Pujol a Rosa Zaragoza, o fins i tot a un sorprenent Marc Parrot, de qui descobrim una nova faceta a la cançó titulada "El globus aerostàtic". ROGER PALÀ

RECOMANEM

DEL 3 AL 24 D'ABRIL SEMINARI 'COM ANEM D'ENERGIA?'
20h a 22h. Centre Cultural La Bòbila. Plaça de la Bòbila, 1. Hospitalet de Llobregat

3 d'abril: El Zenit del Petroli i la Crisi Energètica. 10 d'abril: L'energia nuclear: una alternativa? 17 d'abril: Agrocombustibles oportunitat o amenaça? 24 d'abril: Viure al ritme del sol.

ORGANITZA: AYLLU

5 D'ABRIL TORNEIG DE FUTBOL DE MITJANS LLIURES DE NOU BARRIS
12h a 17h. A les pistes de la Via Favència, Barcelona.

Amb animació musical i dinar. Hi participaran, entre d'altres, Ràdio Bronka, adio Linea IV, Ràdio Resaka, CoetTv i la Directa.

ORGANITZA: JORNADES DE MITJANS LLIURES DE NOU BARRIS

DISSABTE 5 D'ABRIL 3er ANIVERSARI DEL CSA LA MARANYA
19h. CSA La Maranya. C. Del Parc, 13. Lleida

Activitats lúdiques, festives i polítiques, sopar popular, sorpreses, escala en hi-fi, karaoke i festeta rumbera.

ORGANITZA: CSA LA MARANYA

ARTS VISUALS, DIVULGACIÓ, ARTS ESCÈNIQUES, MÚSICA

DIJOUS 3

Xarxes lliures sense fils
18h. Al CCCB. C. Montealegre, 5 Barcelona. Vols compartir arxius a una velocitat de 20 megues. Ho pots fer amb la xarxa ciutadana guifi.net, sense contractes, sense compromisos i sense obligacions. 4.000 nodes connectats a tot Catalunya i 5.000 Km d'enllaços. Això sembla un anunci d'una operadora i si ets un futur usuari ja et semblarà bé, però guifi.net és quelcom més. Organitza: Banc Comú de Coneixements - Guifi.net

Xerrada i exposició fotogràfica: 'El conflicte a Colòmbia'
19h. Centre Cívic El Carmel. C. Santuari, 27. A Colòmbia s'evidencien les conseqüències del model neoliberal que posa en qüestió l'honestedat de les anomenades democràcies d'Amèrica i d'Europa. L'acompanyament internacional de l'IPO (Observatori Internacional de Pau) a les comunitats camperoles en resistència juga un paper important a l'hora d'enfortir-les. Organitza: Observatori Internacional de Pau-IPO.

Presentació i projecció del documental 'Contracorriente'
19h. Infoespai. Plaça del sol, 19-20. Barcelona La mercantilització de l'aigua serà el motiu de les guerres del segle XXI? Organitza: Infoespai.

Curs iniciació Gnu/Linux amb Debian
19h. La Quimera. C. Verdi 28. Barcelona. És un curs bàsic per les persones que vulguin utilitzar un sistema operatiu lliure. El curs pretén ser una iniciació a la utilització del programari GNU/Linux, fent servir la distribució Debian com a eina d'aprenentatge. Organitza: kernelpanic.

Activitat per a Dones
21h. La Revoltosa. C. Rogent 82. Barcelona Presentació de l'Assemblea de Dones Autònomes per la Despenalització de l'Avortament. Passi de la Pel·lícula *Un asunto de Mujeres* de Claude Chabrol. Organitza: Dones Autònomes per la Despenalització de l'Avortament.

DIVENDRES 4

Xerrada: 'L' aigua a Gavà. Rieres, fonts i mines'
20:30 h. A la Unió Muntanyenca Eramprunyà. Organitza: Unió muntanyenca Eramprunyà, Grup Ecologista Quercus, Centre d'Estudis de Gavà.

Jornada Solidària amb els conductors de TMB
19.30h. KOP Alta Tensió. C. Dr. Soler i Torrents, 36. El Prat de Llobregat Xerrada: Reivindicacions dels conductors i conductores i situació de les mobilitzacions. Amb la participació de conductors de TMB. Sopador (5 euros). Després de sopar, festa solidària! Organitza: KOP Alta Tensió.

Xerrada: 'Moviments socials i administració'
19h. SCI. C. Carme 95, baixos Dins del IV mòdul *Interacció moviments socials i ONG* del cicle de Vaqueries Moviments Socials i Governabilitat Global. Organitza: Servei Civil Internacional Catalunya.

DISSABTE 5

Concert Antifeixista
22h. Ateneu Popular de Nou Barris. C. Portlligat, 11-15. Barcelona. Habeas Corpus + The Capaces + Inershow. Aportació 10 euros. Estem programant a diferents ateneus, casals i centres socials una sèrie de 'Nits de festa Antifeixista' amb petites bandes d' arreu de l'estat ecs-panyol. El objectiu d'aquestes trobades és denunciar l'increment d'atacs feixistes i xenòfobs, mostrar la presència del moviment antifeixista als nostres carrers, barris i pobles i fer que la joventut s'apropi a un altre tipus de missatge mitjançant les paradetes de contrainformació i material alternatiu. Organitza: col·lectiu antiracista i antifeixista de Barna (AENA).

Presentació del projecte Associació Cultural Cercle Obert
11h. Associació Cultural Cercle Obert. Camí de Vallfogona, Parcel·la 4. Balaguer. 11h. Xerrada - presentació del projecte. 14h. Dinar popular (calçotada i degustació de plats de diferents països). 16h. Xerrada - presentació del projecte. 18h. Actuacions a càrrec de: Hermandad Rociera, Rap Sudamerica, Cantautor Oveja Punk, Rumba Gitana i Geganter i Diables de Balaguer. Organitza: Associació Cultural Cercle Obert.

Xerrada i presentació llibre sobre Salvador Seguí
18h. Ajuntament de Tornabous. Salvador Seguí i Rubinat (El Noi del Sucre), a càrrec dels historiadors Emili Cortavitarte i Pau Juvillà Tot seguit presentació del llibre *Escola de Rebel·lia. Història d'un sindicalista*, de Salvador

Seguí, per Ramon Usall, d'Edicions el Jonc. Organitza: Jovent i Ajuntament de Tornabous. Col·labora: Col·lectiu A les Trinxeres, Editorial el Jonc, CGT.

DIUMENGE 6

Cicle de Cinema: 'Agenda Oculta' de Ken Loach
18:30h. Local CNT Cornellà. C. Florida, 40. Cornellà. Organitza: CNT Cornellà i comarca.

Curs: 'La planificació territorial'
Dilluns i dijous del 7 al 24 d'abril 19:30. ADENC. C. Sant Isidre, 140. Sabadell. Ponents: Lluís alegre (ATM), Manuel Herce (UOC), Ricard Riol (PTP), Enric Tello (UB), Josep Germain (ICHN), Salvador Rueda (Agència d'Ecologia Urbana BCN), Rufi Cerdán (DMAH), Joaquim Sabaté (UPC) i Alfred Martínez (ADENC). Organitza: ADENC.

Trobada d'ateneus llibertaris i individualitats a València
Del 4 al 6 d'abril. Tots els actes a la biblioteca llibertària, CGT. Avda del Cid, 154. Seguirem amb els debats i les propostes fetes en l'anterior trobada que es va celebrar a Granada. Divendres 4: 22h. Xerrada debat sobre 'Ciutat i Ecologia', a càrrec de companys ecologistes. Dissabte 5: 11h. Resum de la trobada anterior i intercanvi d'experiències, cultura llibertària, etc. 14:30h. Dinar fraternal. 18h. debat lliure (propostes, crítiques, informació, coordinació, etc.) 22h. Sopar. Diumenge 6: 11h. Recorregut per la naturalesa valenciana. Sortida des dels locals de la CGT. 14:30h. Menjar. Des del divendres fins al diumenge hi haurà una exposició d'espeleologia al Vietnam. Organitza: Joves Anarcosindicalistes.

Brigades de solidaritat internacional amb Nicaragua
Fins al 17 d'abril. El període d'inscripcions al públic general serà fins al 17 d'abril. És per totes les poblacions del Baix Llobregat, Barcelona i rodalies. Les brigades aniran a Nicaragua durant els mesos de juliol i agost. Organitza: Casa Nicaragua del Baix Llobregat.

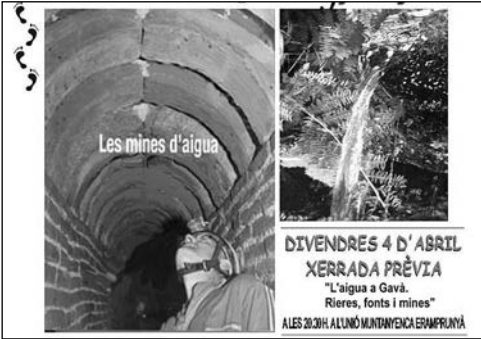
7a edició del 'Black music festival'
Del 5 al 26 d'abril. La Mirona - Auditori de Girona - Espai Gironès - Casa de Cultura - Lux Cafè - El Cercle. Organitza: Casa de la música, La Mirona.

SORTIM DE CASA

DIUMENGE 6 D'ABRIL VII CAMINADA EN DEFENSA DE LA VALL DEL GES
9h. Sortida plaça de l'Ajuntament de Sant Vicenç de Torelló. Itinerari apte per tothom, durada aproximada 1:30h. de camí i 1 hora més peresmorzar a la Font del Viver. Es donarà esmorzar als participants. És recomanable portar un got. Col·laboració: 3 euros (pels infants és gratuït). ORGANITZA: PLATAFORMA ANTINCINERADORA DE LA VALL DEL GES I ECOLOGISTES DE CATALUNYA WWW.VALLDELGES.NET

DIUMENGE 6 D'ABRIL CAMINADA POPULAR CONTRA EL PROJECTE D'AUTOVIA INTERPOLAR
10h. Església Romànica de Barberà. Caminada pel traçat previst en el projecte d'autovia Interpolar al seu pas per Bellaterra, Badia i Barberà; informativa i reivindicativa per conèixer els impactes territorials, ambientals i urbanístics que comportarà si no l'aturem. CONVOQUEN: CIUTADANS PEL CAMÍ VERD DEL VALLÈS, BELLATERA CONTRA EL VIAL INTERPOLAR, BELLATERRA NATURA, CAV (ALTERNATIVES PEL VALLÈS), PAS (PARTICIPACIÓ ACTIVA I SOCIAL DE Cerdanyola), ALTERNATIVA D'ESQUERRES DE BADIA, ESQUERRA ALTERNATIVA PER BARBERÀ I ASSOCIACIÓ DE VEÏNS DE TURÓ DE SANT PAU.

DIUMENGE 6 D'ABRIL PASSEIG COMENTAT 'LES FONTS DE GAVÀ' 2008
9h. Sortida de l'American Lake, davant del casal d'avis. Gavà. ORGANITZA: UNIÓ MUNTANYENCA ERAMPRUNYÀ, GRUP ECOLOGISTA QUERCUS, CENTRE D'ESTUDIS DE GAVÀ

DISSABTE 5 1988 - 2008, EL COMBAT MAULET CONTINUA!
20h. Centre Cultural Calisay. Arenys de Mar. C. Riera Pare Fita, 31. Arenys de Mar.

Festa pels 20 anys de Maulets a Arenys de Mar. Coincidint amb la celebració dels 20 anys de l'organització de Joves Maulets, el proper dissabte dia 5 d'abril es farà un acte al centre Cultural el Calisay d'Arenys de Mar (El Maresme). Aquest és el primer acte d'un seguit que es volen fer arreu de la comarca i a la resta del país fer celebrar aquests 20 anys de lluita juvenil. Cal recordar, però, que Maulets, el jovent independentista i revolucionari, és fruit de la unió, l'any 1999, de les JIR (Joves Independentistes Revolucionaris/es) i Maulets.

Organitza: Maulets

NO OBLIDEU...

La indirecta

L'ENTREVISTA // ESTHER VIVAS, DE LA XARXA DE CONSUM SOLIDARI

“És un mite que als supermercats els preus siguin més barats”

Esther Vivas és membre de la Xarxa de Consum Solidari i una de les coordinadores del llibre *Supermercados, no gracias*, editat per Icària Editorial i del qual ja s'ha fet una segona edició. Parlem amb ella per analitzar l'impacte de la distribució i el consum de productes sobre les nostres vides i el paper que hi juguen les grans superfícies comercials. A més, donem un cop d'ull a la situació del moviment per un consum responsable al nostre país.

Manel Ros

/entrevista@setmanaridirecta.info/

Quin paper juguen avui dia els supermercats dins la nostra societat?

Els supermercats exerceixen un control total sobre la cadena de distribució dels aliments. Ens trobem que molts cops són els supermercats els que acaben determinant què mengem i com ho mengem, en definitiva, marquen el nostre model de consum i el nostre model d'alimentació. Un dels impactes més greus del model de distribució actual que impliquen els supermercats és el monopoli que exerceixen sobre la cadena de comercialització dels aliments. Per exemple, a l'Estat espanyol hi ha cinc empreses que controlen el 55 per cent de la distribució d'aliments: Carrefour, Alcampo, Mercadona, Eroski i El Corte Inglés. Si hi afegim les dues principals centrals de compra, ens trobem que set empreses controlen el 75 per cent de la distribució dels aliments.

“A l'Estat espanyol cinc empreses controlen el 55 per cent de la distribució d'aliments”

Què és exactament la Gran Distribució Alimentària (GDA)?

Quan parlem de GDA fem referència a aquestes grans empreses que controlen i monopolitzen el mercat de la distribució d'aliments. Avui dia, la GDA –sumada al model d'agricultura intensiva– fa que vagin desapareixent els nostres pagesos. Actualment, a l'Estat espanyol trobem poc més del 5 per cent de la població activa dedicada a la pagesia i a Catalunya el percentatge es redueix a l'1 per cent. Això vol dir que la

Diego Ibarra

nostra alimentació queda en mans d'aquestes multinacionals. Hi ha estudis que diuen que, si aquest model de producció i distribució continua durant els propers quinze anys, s'hauran d'importar el 80 per cent dels aliments de fora. És totalment irracional, ja que estem consumint productes de l'altra banda del món, amb l'impacte mediambiental que això suposa, tot i que moltes vegades els mateixos productes s'elaboren aquí.

Quin impacte té tot això en les condicions laborals?

Els treballadors pateixen de primera mà el model de distribució d'aliments i de producció. Als països del Sud les cadenes de distribució intenten establir cada vegada un preu més baix i treure el màxim benefici. Això implica pressionar el seu proveïdor al Sud perquè els serveixi el producte a un preu cada cop més baix. Al mateix temps, aquest proveïdor es veu obligat a pressionar els seus treballadors, de manera que el model de distribució té un impacte directe en la producció i, per tant, en les condicions de treball al Sud. Però no només al Sud. Aquí també hi ha una precarització total de les condicions laborals als supermercats. A més, quan els treballadors s'intenten organitzar sindicalment a les grans superfícies se'ls fa fora i se'ls persegueix.

Seria possible una baixada dels preus actuals?

Els supermercats sovint ens diuen que tenen els preus més barats, però a l'hora de la veritat això és fals. Hi ha un estudi de la Coordinadora de Organizaciones de Agricultores y Ganaderos –que és el principal sindicat de camperols a escala estatal– que diu que els productes de les botigues tradicionals són més barats i als

supermercats un onze per cent més cars. El que passa és que les empreses fan unes campanyes de màrqueting on anuncien alguns dels productes que en aquell moment tenen a més bon preu, però la mitjana de venda al públic acaba essent més elevada. **Lavors el mite que consumir a les petites botigues de barri és més car és fals?**

A la majoria de supermercats la mitjana dels preus dels productes no és tan barata com ens sembla. En la majoria dels casos es tracta d'un mite. La gent considera que anar a comprar al supermercat és més barat i més còmode, però a la pràctica quan compres en un supermercat compres productes que en el fons no són tan barats.

“Els productes de les botigues tradicionals són més barats i als supermercats un onze per cent més cars”

Fins a quin punt el consumidor és lliure de triar el que vol i el que no vol?

D'acord amb el model de consum i d'alimentació actual, les grans cadenes exerceixen un control molt gran i, de fet, segons diversos estudis, el 80 per cent de les compres es fan als supermercats. Això no vol dir que nosaltres no puguem rebutjar-ho. Cal partir d'una presa de consciència dels consumidors sobre què implica la compra en aquest tipus d'establiments i, alhora, també cal una

presa de consciència política. I a partir d'aquí, començar a buscar alternatives.

Quines són aquestes alternatives a les que et refereixes?

S'ha d'optar per un model de consum més crític i més responsable. Hem de consumir allò que realment necessitem. Però, a vegades es pot caure en una certa idealització del poder del consumidor i d'idealització de l'actitud en l'àmbit del consum. Crec que el poder del consumidor i l'opció que tria a l'hora de consumir és important, però no es pot idealitzar. També cal una organització política col·lectiva per tal de generar canvis. En aquest sentit, és fonamental l'organització política en l'àmbit del consum. Això implica que el consumidor ha de treballar políticament amb altres sectors i col·lectius que es veuen afectats per aquest model de distribució com la pagesia, els ecologistes, les comunitats locals, els treballadors i treballadores.

En quin moment es troba el consum responsable a Catalunya i quins reptes de futur té?

Ara hi ha una presa de consciència creixent per part de la gent. El problema és que, sovint, aquesta presa de consciència té un caràcter despolititzat i és més aviat fruit d'una voluntat individual de consumir de forma més sana. El repte fonamental és la politització d'aquests sectors de consumidors i entendre que un model de consum alternatiu només serà possible amb un canvi de paradigma i de sistema. Els reptes de futur passen perquè hi hagi un treball polític de qüestionament d'aquest model. S'ha d'anar més enllà i entendre el consum com el resultat del model i el sistema capitalista i tot això passa per una organització col·lectiva de la gent. ●

Tibet o no Tib...

Matthew Tree

/opinio@setmanaridirecta.info/

Com tantes lluites obviades per l'esquerra (i la dreta) occidental –com ara la dels txetxens, que data del 1818, o bé la dels sudanesos animistes i cristians contra el seu govern islàmic, que es va encetar el 1955– la dels tibetans contra els xinesos també té una història tan llarga com poc coneguda aquí. L'any 1914 els britànics, que havien envaït el Tibet dotze anys abans, van cedir la sobirania del país als xinesos amb la condició que aquests no el convertissin en una província xinesa més. La Xina, aleshores una república, va respectar aquesta condició fins que, el 1951, un Mao Zedong embriagat pel control que el seu Partit Comunista havia aconseguit sobre gairebé tot el territori xinès va enviar uns destacaments de tropes a Lhasa, que van ser repel·lits immediatament per l'exèrcit tibetà. Aleshores Mao va esperar fins l'any 1956 i, havent construït un parell de carreteres per facilitar l'accés de les seves tropes, va ocupar les regions xineses del costat de la frontera tibetana –però habita- des per un gran nombre de tibetans–, que van resistir tan feroç-

La gent d'esquerres occidental, en comptes de protestar contra tot plegat, va convertir Mao en una icona revolucionària

ment que Mao els va acabar bombardejant des de l'aire. Finalment, el mateix Tibet es va rebel·lar contra Mao el 1959. Durant els propers tres anys, els xinesos van saquejar el país, centenars de milers de tibetans van morir de fam i el quinze per cent de la població va ser empresonada i obligada a treballar sota unes condicions tan nefastes –l'ús de fuets de filferro era habitual– que la majoria no va sobreviure. Els xinesos també van destruir 2.430 dels 2.500 monestirs tibetans, van encoratjar-hi la immigració d'un nombre important de xinesos d'ètnia Han, al mateix temps que feien tots els possibles per eliminar la llengua i cultura tibetanes. Poc després, el 1961, la gent d'esquerres occidental, en comptes de protestar contra tot plegat, va convertir Mao en una icona revolucionària global durant els propers disset anys. Un llegat que podria explicar perquè encara ara no es fan manifestacions massives en contra del govern xinès per l'assassinat d'un mínim d'un miler de tibetans –fins a la data.